

CATALUNYA CRISTIANA

Any XX • Núm. 1.031

24 · juny · 1999

225 ptes.

Kosovo: la pau als alguns cosa més

Anàlisi de les condicions de la fi de la guerra als Balcans

En aquest número, *Catalunya Cristiana* vol oferir-vos una anàlisi a fons de les condicions de pau que envolten la fi de la guerra a Kosovo. Des de l'esperança cristiana, que no defuig el realisme, els nostres experts analitzen les conseqüències polítiques, econòmiques, socials, humanes i religioses que aquest acord pot suposar. Perquè el retorn a casa dels refugiats pot suposar l'inici d'un nou cas de venjança i de desolació. Les víctimes convertides en botxins dels seus propis perseguidors...

A més a més, la postura decidida de l'Església ortodoxa sèrbia, demanant la dimissió de Milosevic, és un sotrac per a les debilitades files de l'entorn del dictador, i un crit d'alerta a la comunitat internacional, perquè —en el seu desig de tirar terra sobre la tragèdia de Kosovo— no es destrueixi Sèrbia.

Finalment, els joves que s'han compromès amb la Plataforma per Kosovo ens transmeten la passió i la il·lusió que els mou per fer un món millor... encara que a ells, els mitjans de comunicació amb les seves notícies sobre la guerra i la pau dels Balcans, no «els venen la moto». A les nostres pàgines joves: Connecta't per Kosovo! Connecta't per la pau!

Pàgines 3, 5, 20 i 21

500 anys de sant Joan d'Àvila

Des de la seva canonització el 1970, per Pau VI, existeix una Junta Episcopal per tractar els temes relacionats amb la figura d'aquest sant, que Pius XII va declarar patró del clergat secular espanyol el 1946. Amb la creació del Secretariat Sant Joan d'Àvila, es pretén impulsar més la seva figura i fer a Roma una petició oficial perquè sigui nomenat Doctor de l'Església. La seva doctrina és molt interessant per a sacerdots i seglars. Té un estil força modern. Anima a viure l'evangeli i la santedat cristiana.

Pàgina 9

Joan Pau II a Polònia: «No hi ha solidaritat sense amor»

Acabat el viatge de Joan Pau II a Polònia, el més llarg fet mai al seu país, a ningú passa desapercebut que aquest pot tenir un to de comiat. Un adéu que no deixa, però, de lluitar i d'encoratjar en la construcció d'una societat més justa i més solidària. Si el 1987 el sindicat dirigit per Walesa (que aleshores estava fora de la llei) cridava: «No

hi ha solidaritat sense llibertat», el Papa avui ha recordat que «no hi ha solidaritat sense amor».

Aquest viatge significatiu i de profundes repercussions en la vida de Polònia i dels antics països de l'Europa de l'Est ha

estat un vessar l'alè de la fe per fer renéixer de les cendres un país desanimat per l'alt cost que suposa adaptar-se a l'economia de mercat i on moltes de les zones més pobres havien estat focus importants de l'economia comunista. Joan Pau II ha animat a no deixar-se abatre per la por i el desencant i a posar la mirada en els màrtirs de la II Guerra Mundial que, en una situació tant inhumana, van saber ser testimonis del Crist fins al final i van transformar el seu entorn, van construir el Regne.

Pàgines 6 i 7

Sumari

Catòlics i luterans s'aixequen les condemnes mútues

Missatge de la CEE a l'Església que peregrina a l'Estat espanyol

Pàg 23 **L'Església de Lleida amb la campanya del 0,7**

Pàg 27 **Cunit: nova seu social de la Junta d'Acció Contra la Lepra**

Pàg 30 **La «Summa de Penitència» de sant Ramon de Penyafort**

Editorial

Actors de la vida política

Els ciutadans catalans han exercit el dret al vot, un dels pilars bàsics del sistema democràtic. En aquest cas, coincidien les eleccions municipals i les eleccions al Parlament Europeu i, a més, en el cas de la resta de l'Estat se celebraven eleccions en la majoria de les comunitats autònomes. Es tractava, doncs, d'unes eleccions en què els ciutadans eren convocats a pronunciar-se sobre els afers més propers i, alhora, sobre la dimensió europea, ara que justament s'han fet passos decisius en l'àmbit monetari. Els nostres bisbes, davant les eleccions, van adreçar-se als ciutadans de Catalunya per fer-los avinents algunes reflexions sobre la responsabilitat de votar a consciència. Després de recordar la transcendència d'aquestes dues conteses electorals, els bisbes de les diòcesis catalanes convidaven a una participació responsable que s'exercís mitjançant la valoració lúcida dels programes i de les persones, amb vista sempre al bé comú.

Un cop es van fer públics els resultats definitius, tots els partits han interpretat els vots obtinguts i se n'han extret conclusions, balanços i interpretacions. No és, òbviament, el paper d'un setmanari com aquest analitzar resultats concrets de les diverses opcions que han concorregut a les eleccions. En canvi, la participació i, per omissió, l'abstenció, és un fet sobre el qual convé reflexionar col·lectivament, perquè ens hi juguem molt. Segurament, hauria de ser objecte de la mateixa atenció i espai dedicat al comportament dels electors. Perquè que un 44% dels ciutadans catalans no hagin participat en aquestes eleccions suposa un toc d'alerta molt preocupant. Prop de la meitat dels convocats han preferit abstenir-se. Aquesta és la dada punyent que ens hauria d'interpel·lar a tots, sense exclusions. Escatir-ne les causes, aprofundir en les motivacions que han empès tants homes i dones del nostre

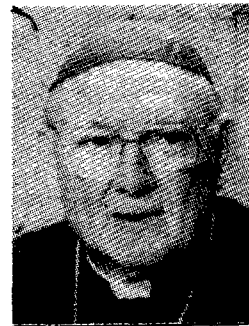
país, s'erigeix, doncs, en un repte. I més, si tenim en compte que a Catalunya l'abstenció ha estat molt superior a la de la resta de l'Estat i a la que es va produir en les darreres eleccions, fa quatre anys.

El desprestigi de la política, dissortadament, és una realitat indiscutible. Un desprestigi que haurà contribuït, ben segur, a l'ensopiment de la campanya electoral, al desinterès pels diferents programes i al retraïment respecte del procés electoral en el seu conjunt. Per a molts ciutadans, les promeses buides o les desqualificacions mútues interessaven ben poc... Han configurat un estat d'opinió refractari a la política, construït a partir d'axiomes relativistes en què s'equiparen tots els polítics i se'ls menysprea sistemàticament.

Fa dos mesos, els bisbes francesos van difondre el document titulat *Rehabilitar la política*, que ha tingut un cert ressò en el nostre país, i en el qual s'adverteix que la fragilitat de la democràcia rau en la invasió de l'individualisme extrem, es fa una crida als cristians perquè s'impliquin en la realitat del món i s'apel·la també al sentit de responsabilitat dels polítics. El document francès s'emmarca plenament en el nostre Concili Provincial Tarragonense que va dedicar una atenció especial al compromís social, cultural i polític: «Tots som destinataris i actors de la vida política (...) Els fidels laics no poden abdicar de la política (...) Les acusacions d'arribisme, d'idolatria del poder, d'egoisme i de corrupció no justifiquen l'absentisme polític.»

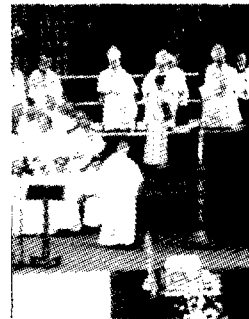
L'editorial d'un diari català demanava explícitament que els dirigents polítics i els partits havien de fer un «examen de consciència» davant de la baixa participació. Quan una part tan significativa dels ciutadans no exerceix el dret al vot, cal fer-se moltes preguntes. I, al mateix temps, reafirmar sense fissures que no podem dimitir del deure de ser actors de la vida política.

Sumari

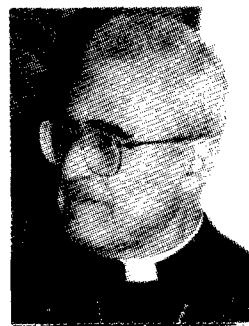
8

Catòlics i luterans s'aixequen les condemnes mútues

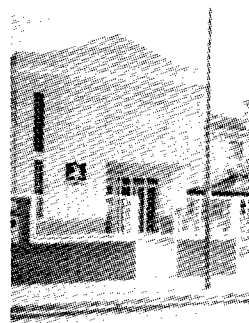
14

Missatge de la CEE a l'Església que peregrina a l'Estat espanyol

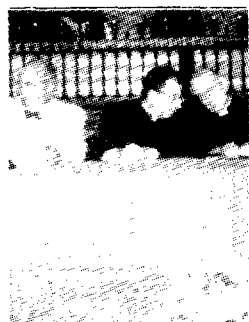
23

L'Església de Lleida amb la campanya del 0,7

27

Cunit: nova seu social de la Junta d'Acció Contra la Lepra

30

La «Summa de Penitència» de Sant Ramon de Penyafort

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Manuela Vázquez, MADRID; Miriam Díez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra, ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat i Guillem Soler, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iberetnet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

La guerra s'ha acabat, i ara què?

Una vegada arribada l'hora de la pau, cal fer que aquesta sigui possible, és a dir, que no passi el mateix que a Bòsnia. A l'escenari de la penúltima guerra de Milosevic, la república de Bòsnia-Hercegovina, una vegada deturades les hostilitats, es viu des de fa anys en una situació que podríem qualificar de «no guerra, no pau». Si demà mateix marxessin d'allà les tropes internacionals estacionades hi hauria el perill que la guerra tornés a esclatar perquè no s'ha produït una reconciliació entre bosnians, la gran majoria dels centenars de milers de refugiats no han pogut encara tornar a casa seva, ningú (o ben poca gent) no sembla estar penedit de les atrocitats que tota guerra comporta, es continua pensant i vivint com a croat, com a serbi o com a musulmà, rarament com a bosnià. Els criminals de guerra serbis reclamats pel Tribunal Internacional de l'Haia són considerats com a heroics defensors de la pàtria per gran part de la població serbobosniana. Tot això és el que cal impedir ara a Kosovo.

El dia 15 de juny passat la secretària d'Estat nord-americana, Madeleine Albright, publicava un article al prestigiós diari nord-americà *The Wall Street Journal*, en què afirmava que «en aquesta centúria, els nostres predecessors es van enfrontar no solament a Hitler, sinó al nazisme; no solament a Stalin, sinó al comunisme. En les últimes setmanes nosaltres ens hem enfrontat no solament a Slobodan Milosevic, sinó a la neteja ètnica. Milosevic ha iniciat quatre guerres en aquesta dècada. Per restablir l'estabilitat, és necessari oposar-s'hi. Per fer justícia, ell i els seus servidors han estat processats. Per assegurar la pau en el futur, les seves polítiques han de ser condemnades quan

Milosevic i el seu equip han de ser duts davant de la justícia internacional.

i on apareguin». És una recepta clara: cal fer front a un problema de persona (Hitler, Stalin, Milosevic) i el seu equip, que han de ser duts davant de la justícia internacional, i cal lluitar contra una ideologia que és una font constant de conflictes (nazisme, comunisme, neteja ètnica) a través de la política i de la diplomàcia.

Problemes en el camí de la pau

A la Gran Bretanya el seriós diari *The Times*, també a la seva edició del dia 15 passat, publicava un editorial on deia que «conèixer el nom de les víctimes i dels botxins és una precondition essencial per a una pau real. No es pot permetre que enterrem el que sabem juntament amb els morts i el passat». I el diari francès de més anomenada en l'àmbit internacional, *Le Monde*, en un editorial del dia 11 passat, esmentava dos qüestions situades enmig del camí que porta a la pau: l'autodeterminació del poble kosovar i l'ajut que cal donar a Iugoslàvia.

Les tropes de l'OTAN a Kosovo fan possible la supervivència d'un poble de dos milions d'habitants que en la seva

majoria vol la independència i encara que amb els acords firmats amb Milosevic se li garanteixi la integritat territorial iugoslava, un dia o altre s'haurà de fer front al problema i aplicar la democràcia que defensem per a tothom (o és que això de decidir per majoria el que volem no és convenient per a tots?).

En el capítol de l'ajut a la reconstrucció del país, els dirigents del món occidental diuen i redueixen que no pensen gastar-se'n ni cinc mentre Milosevic estigui en el poder perquè seria donar suport financer a un cap d'Estat acusat de crims contra la humanitat davant del Tribunal Penal Internacional (TPI). Ara bé, el diari francès, en el seu editorial, assenyala que «el TPI ha inculpat un home, no un país; un individu particular, no una col·lectivitat... Fer pagar al poble serbi el preu de les actuacions dels seus dirigents és prendre el risc de minar la pau i agreujar les rancúnies».

La necessària pluralitat i llibertat informativa

Per evitar trobar-se en una situació com la de Bòsnia, per ajudar el poble serbi a avançar per camins de democràcia i de pau i, per tant, foragitar del poder els

qui creuen en la guerra i en les matances com a mètode de govern i manipulen consciències i mentalitats a partir del seu poder total sobre els mitjans de comunicació, el més positiu seria que (igual que a Sud-àfrica amb la Comissió Veritat i Reconciliació) la població pogués disposar d'uns mitjans d'informació plurals, on igual que porten anys sentint versions oficials i mentides oficials, poguessin escoltar els testimonis de supervivents de les matances de Kosovo, s'assabentessin de la política aplicada i la seva finalitat i conseqüències, veiessin que això del complot internacional és un invent per justificar el que és injustificable. En definitiva, que el coneixement del que ha passat, de la veritat del que ha passat, pugui portar la gent corrent a penedir-se d'actituds xenòfobes o racistes, a retirar suports polítics als causants de tanta desgràcia, a plantejar-se molts perquè, a fer examen de consciència i retrobar uns valors de solidaritat i d'humanitat que ens són comuns a tots.

La pau no sols és el silenci de les armes.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

Humor

ERMEC

DIV. DE RELLOTGERIA I AUTOMATITZACIÓ

Experiència, Tradició i Tecnologia

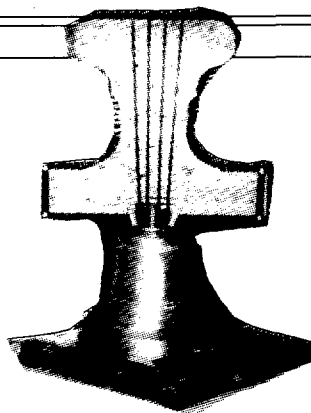
Tots els serveis per al seu campanar:

- Campanes noves
- Soldadura de campanes històriques
- Jous i batalls
- Automatismes
- Relotgeria monumental

Des de la més gran a la més petita, per a nosaltres totes són importants.

Alcalde de Móstoles, 42, baixos - 08025 Barcelona - Tel. 934 501 600

Fax 934 330 885 - ermec@ermec.com - <http://www.ermec.com/campanar>

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

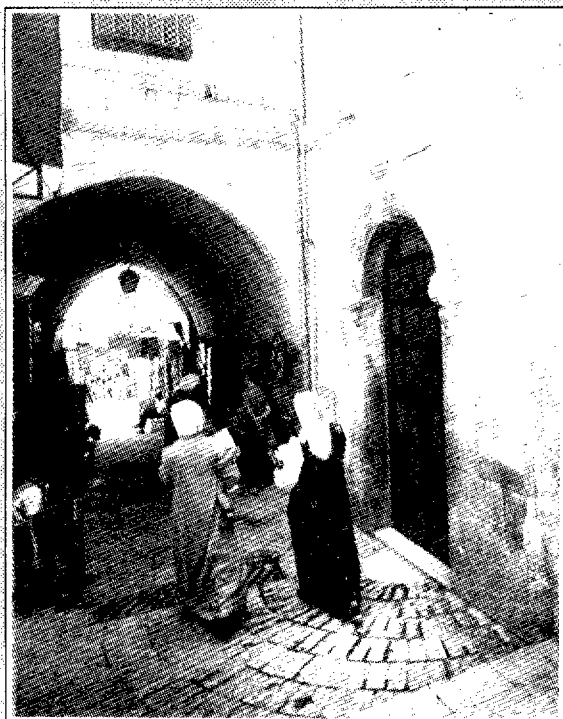

MERCATRAVEL S.A.

«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

Del 2 al 9 d'agost

TERRA SANTA

Una bona manera de
preparar-se per al Jubileu
de l'any 2000

Altres dates:

Del 17 al 24 d'octubre

Del 7 al 14 de novembre

Del 27 de desembre al 3 de gener

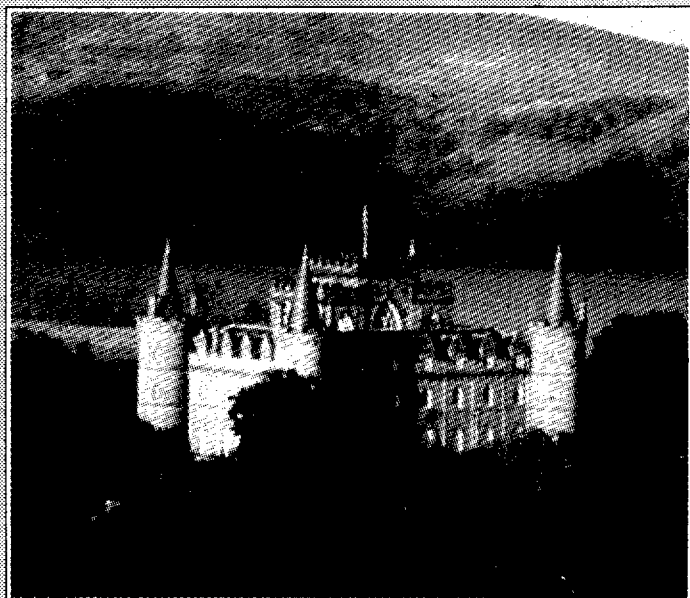
UN INDRET DIFERENT, BEN SINGULAR

Del 2 a l'11 d'agost

ESCÒCIA

Castells i palaus
Rius i cascades
Destil·leries i prats
Trens i ferri
Llacs i muntanyes
Monuments de
tota mena

Un país on amb prou feines
arribà la romanització

DESCOBRIR UN ANTIC IMPERI

De l'1 a l'11 d'octubre

VIATGE AL MARROC

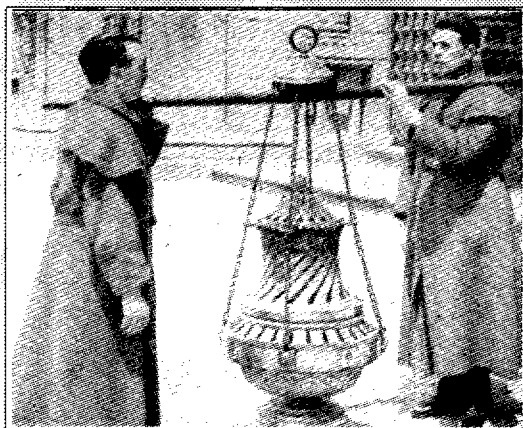
VIATGE A UN PARADÍS

Del 21 de novembre
al 6 de desembre

VIATGE A NOVA ZELANDA

PER LA CULTURA RELIGIOSA I POPULAR

Del 3 al 5 de setembre

PELEGRINATGE A SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA

amb motiu de l'Any Sant compostel·là

DEMANEU INFORMACIÓ, per telèfon, per correu o bé personalment a AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

*Resultats del
sorteig 1999*

1r premi **64.045**

2n premi **09.945**

3r premi **25.751**

Premi especial de portada: **1.151**

Moltes gràcies per la vostra col·laboració

Milosevic, marxa, en nom de Déu

«Confrontats a la tràgica situació del nostre poble i convençuts que el nom de Déu, i no el tribunal instrumentalitzat de l'Haia, encarna la justícia, exigim que l'actual cap de l'Estat i el seu govern presentin la dimissió en interès i per la salvació del poble», va declarar públicament el dia 15 passat, a Belgrad, el Sant Sínode de l'Església ortodoxa sèrbia. La pèrdua de la guerra i la de Kosovo han portat, doncs, a l'assemblea de bisbes, en un acte sense precedents, a posicionar-se contra Milosevic.

«Qualsevol persona raonable —diu la nota episcopal—, s'adona perfectament que cap dels molts problemes interns i de les controvèrsies existents i tampoc l'aïllament internacional en què es troba el nostre país, pot ser superat o resolt amb l'autoritat existent o en les condicions actuals. Davant de la tràgica situació de la nostra nació i de l'Estat federal, en la convicció que serà el nom de Déu més que no pas el tribunal instrumentalitzat de l'Haia qui pronunciarà el veredict definitiu i farà justícia, exigim que el president i el seu govern presentin la dimissió (...) per donar pas a nous dirigents acceptables a la comunitat interna i internacional i per assumir la responsabilitat del país i assegurar el futur amb un govern de salvació nacional.»

Protecció per a tothom

Sobre Kosovo, l'Església ortodoxa sèrbia manifesta la seva gran preocupació pels últims esdeveniments i diu a les forces internacionals: «És fonamental que a Kosovo s'asseguri als serbis i a les altres nacionalitats el mateix grau de protecció que les tropes desplegades a la regió volen garantir als kosovars d'ètnia albanesa.» Aquí cal recordar que fins ara no havien dit res semblant quan els albanokosovars eren massacrats a centenars per la policia, els paramilitars i l'exèrcit

El patriarca ortodox serbi, Pavle, demana a Milosevic que dimiteixi.

serbi, ni quan un milió d'ells van ser expulsats de casa seva i del seu territori nacional. Benvingut sigui aquest interès per tothom, tot i que arribi una mica tard.

Els bisbes ortodoxos també demanen a les forces internacionals que els protegeixin els monestirs de Pec, Decani, Gradinica i els altres llocs sants del culte ortodox. A la població sèrbia que fuig, i tem les represàlies dels retornats, la nota del Sant Sínode els demana que no marxin: «Cridem els nostres germans de Kosovo que continuïn a casa seva i no abandonin les sagrades relíquies, en el convenciment de la veritat de la paraula de Jesucrist, la qual recordem que els qui resisteixin fins al final seran salvats.»

La postura de l'Església

Aquesta presa de posició política eclesial va ser ignorada per la televisió esta-

tal pel que significa de desafiament al poder establert. De la mateixa manera que l'Església ortodoxa va condemnar públicament els atacs de l'OTAN sobre Iugoslàvia ara condemna l'actuació política del president Milosevic, a qui culpabilitza dels mals soferts per la nació sèrbia des del 1992, data de les primeres sancions internacionals. Ja durant l'hivern del 1996-97 l'Església havia donat suport al moviment de protesta popular contra Milosevic, quan durant setmanes centenars de milers de serbis es van manifestar contra el frau comès pel règim en unes eleccions municipals. Els bisbes semblen compartir l'opinió que Milosevic passarà a la història com l'home que volent construir una Gran Sèrbia va destruir econòmicament el país i el va deixar reduït a la seva mínima expressió territorial, a base de perdre una guerra rere l'altra.

L'Església ortodoxa sèrbia, com la resta d'esglésies ortodoxes que tenen un caràcter nacional, manté tradicionalment una molt estreta relació amb l'Estat. Re-

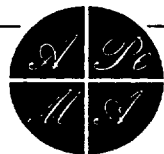
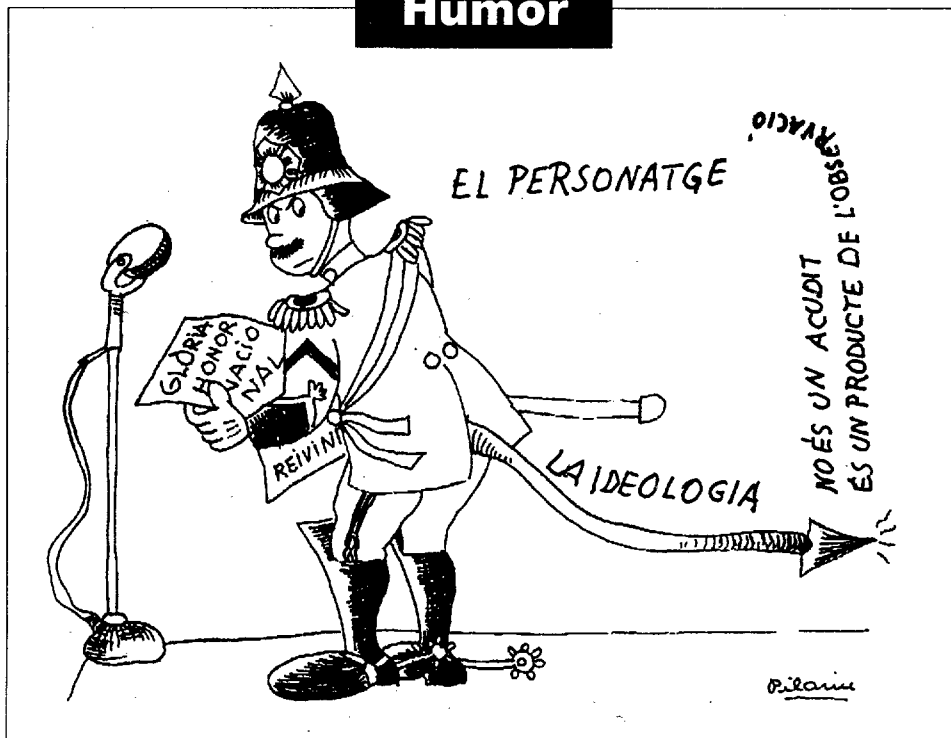
bisbat el 1355 es va convertir en patriarcat. Després del llarg parèntesi del règim comunista va aconseguir el seu reconeixement el 1989.

Ara, Milosevic es troba aïllat i debilitat. En el pla polític l'ha abandonat el líder feixista Seselj, que era viceprimer ministre, i el seu Partit Radical, d'extrema dreta. Ara al govern només hi ha el seu partit, el socialista, i el de la seva dona, comunista. I a la condemna religiosa i l'aïllament polític cal sumar-hi el seu processament pel Tribunal Penal Internacional i la destrucció de l'economia del país després de tres mesos de guerra. Amb ell al poder no hi ha esperança ni de reconstrucció econòmica del país ni de reconciliació política després de la tragèdia. No obstant això, fins ara, ha estat un mestre en l'art de maniobrar per mantenir-se com sigui en el poder. La dita diu: «No hi ha mal que duri cent anys». Confiam que no calgui esperar tant.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

Humor

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

Necessitem grans persones per ajudar persones grans

Segur que no ens deixareu sols en aquesta gran tasca humanitària, d'acolliment a persones grans, us diem de tot cor: **molt agraïts.**

Sense el vostre ajut, no ens en sortirem.

Feu, si us plau, el vostre donatiu a qualsevol oficina de "la Caixa" al c/c 2100 0681 09 0100029142. O bé mitjançant un gir postal, un xec nominatiu o, fins i tot, venint-nos a visitar.

Associació Prudenci Miralles per a Ancians

Trafalgar, 39 - 5è

08010 Barcelona - Tel. 932 681 867 - NIF: G-08862781

Polònia

església en el món

Polònia: projecte d'una nova Europa

Al final tot va ser cant i llàgrimes... Amb aquestes paraules Maciej Stasinski acaba la seva crònica sobre el vuitè viatge de Joan Pau II a Polònia per al diari *La Vanguardia*. Precises paraules per sintetitzar aquesta peregrinació a la terra natal de Karol Wojtyla, un viatge marcat per un to que era un adéu. El Pontífex ha estat testimoni i actiu protagonista dels canvis que sotraguen aquest país de l'est d'Europa. El juny del 1979 els va

encoratjar per trencar les cadenes de l'opressió d'un sistema totalitari, sense abandonar les seves arrels cristianes, i nodrits per elles. L'agost del 1991 els va encoratjar a construir una nova societat, que entrant en el sistema capitalista, no oblidés la seva solidaritat. Joan Pau II sempre ha encoratjat els polonesos a la llibertat... Amb tot, el preu d'aquesta llibertat és molt alt: l'atur en algunes zones de Polònia pot arribar a més

del 50%, l'alcoholisme entre els adults i els joves és un problema que s'agreuja cada vegada més, així com els embarassos entre les adolescents... Podríem continuar amb la llista, però aquestes realitats són suficients per albirar que el dia a dia en aquest país és molt difícil. El somni de la societat capitalista endureix molts cors i trenca moltes esperances. Per això, en aquest darrer viatge, Joan Pau II ha recordat que la solidaritat sense amor no té sentit, amb la voluntat d'encoratjar els ciutadans a continuar vivint en democràcia i acceptant el capitalisme, però reafirmant-se en les seves arrels cristianes, unes arrels dignificades en la beatificació i la canonització dels fidels que han omplert la història polonesa. Que aquestes arrels siguin el sentit perquè Polònia creï un capitalisme més humà... o pot ser un sistema alternatiu al capitalisme salvatge tant en voga en aquests moments.

«Europa, utilitza bé la llibertat»

Ha estat històric el discurs que el Sant Pare va llegir davant dels líders europeus i polonesos del Parlament (el Sejm) a Varsòvia. Va deixar un autèntic llegat ètic sobre el que Europa hauria de ser, i Polònia i el Tercer Mil·lenni. Va insistir en la «necessitat urgent d'integració europea», però que la nova Europa unida anés més enllà dels models polítics, socials o econòmics i fos «una Comunitat Europea de l'esperit». Per aquest motiu és important que «la democràcia no s'aliï amb el relativisme moral i negui a les persones els seus drets bàsics. La democràcia sense valors degenera fàcilment en un totalitarisme obert o camuflat». I va lamentar-se que molts dels partits i sindicats que havien lluitat per la caiguda del comunisme a Polònia, avui hagin oblidat «el seu afany pels pobres i els dèbils». «Convé utilitzar bé la llibertat —va reflexionar el Pontífex— i treballar pel bé comú de la comunitat, del poble, de la família, educant la joventut, defensant el dret al treball i ocupant-se dels marginats més enllà dels interessos particulars de cada grup.» Que Europa, que Polònia recordi les arrels cristianes.

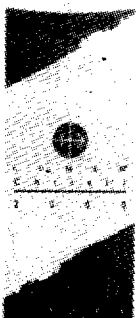
El somni de Joan Pau II

I que aquestes mateixes arrels consolidin les relacions ecumèniques amb l'Església ortodoxa. Fidel al seu projecte de diàleg, el Pontífex ha estès la mà a una Església ortodoxa que viu des de fa molt de temps en pau amb la catòlica. I aquest gest d'allargar la mà té encara un doble significat: a ningú no se li escapa que el Sant Pare s'acosta cada vegada més a Moscou: Romania, Polònia (la seva intenció era haver anat a Armènia, també), són viatges plens de significat per ells mateixos, i una estratègia o intent de seducció al poderós patriarcat de Moscou, que sembla que s'està pensant i molt seriosament, la possibilitat que Joan Pau II faci una visita oficial a Rússia. Cada vegada més a prop el somni de Joan Pau II: entrar a Moscou l'any 2000...

Núria Oriol Palarea

«LUMEN CHRISTI 2000»

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA vol oferir a tots els benefactors i al major nombre possible de famílies cristianes, amb motiu del Gran Jubileu de l'Any 2000, un **SÍMBOL tangible** que l'any 2000 ha de ser un any molt especial en la vida cristiana.

- Un any en el qual celebrem els 2.000 anys de l'Encarnació i el Naixement de Jesús, el Salvador, portador de la Bona Nova, que continua sense ser coneguda per milions d'homes.
- Un any en el qual **encara són molts els cristians que no poden celebrar lliurement la seva fe**.
- Un any en el qual **els cristians encara continuem desunits**.

Juntament amb les celebracions tradicionals de Cap d'Any de cada país, **AEN** vol oferir la possibilitat que les famílies cristianes dediquin uns moments a **encendre un ciri**, símbol de Jesús, **LUM DEL MÓN**, que **resin una petita pregària** (que s'adjunta amb el ciri) i que **recordin els nostres germans en la fe necessitats en la resta del món**.

AEN convida els seus benefactors, i tots els cristians, a **regalar als seus familiars i amics el ciri com a símbol de bona voluntat al Nadal del 1999**, i nosaltres ens encarregarem de fer-lo arribar a les adreces que ens indiquin. Així mateix, **es poden sufragar ciris gratuïts per al Tercer Món i l'Est europeu**. Serà un gest molt bonic: **COMPARTIR ENTRE GERMANS EN LA FE**.

El disseny del ciri «Lumen Christi 2000» és com el que apareix en aquest full: color crema i vermell amb el nostre anagrama (mesures aproximades 15 x 6 cm).

- **DONATIU per cada ciri** (incloses les franges): **800 ptes.**

BUTLLETA DE COMANDES

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID
Banc Bilbao Vizcaya: c.c.c.: 0182-0930-34-0010800003
Filial: Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 BARCELONA
Banc Central Hispano: c.c.c.: 0049-1260-35-2110027312

- ☐ Desitjo que enviïn a la meua adreça..... ciri(s)
☐ Desitjo que enviïn al meu nom..... ciri(s) Adjunto adreces
☐ Desitjo que enviïn al meu nom..... ciri(s) a:

☐ EUROPA DE L'EST ☐ AFRICA ☐ AMERICA ☐ ASIA

Envio..... ptes. Com a donatiu per:

☐ Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐ Reembolsament

Nom i cognoms:.....

Carrer i núm.

Ciutat i codi postal

Polònia

El Papa infon la seva força espiritual

VARSOVIA.— Joan Pau II va acabar el seu viatge maratonian a la seva pàtria entre mostres d'afecte dels seus compatriotes. El Papa va valorar en aquesta visita les transformacions viscudes per Polònia en aquests anys i va destacar alguns punts com la llibertat, la unió d'Europa, la castedat, la família o la santedat.

Malgrat que el seu estat de salut va complicar la seva estada al país, el Pontífex es va lliurar al màxim als fidels polonesos, que van suportar fred, pluja i hores d'espera per ser al costat del «seu» Papa. Joan Pau II no tan sols es va trobar amb el poble, també ho va fer amb les dues cambres del Parlament, el poder executiu i el judicial, als quals va parlar de la llibertat com a «do» i «tasca». Va assenyalar el paper de Solidarnosc, que va triar el camí de la lluita pacífica pels drets de l'home i de tota la nació. Així mateix, va demanar als «polítics, als homes de ciència i cultura, i a tots els cristians noves iniciatives que serveixin per a la integració europea».

En l'agenda del Papa no va faltar el record per als 300.000 jueus del gueto de Varsòvia que van ser deportats i aniquilats a l'holocaust. Un dels actes més emotius va ser la beatificació de 108 màrtirs polonesos (3 bisbes, 52 sacerdots diocesans, 3 seminaristes, 26 sacerdots religiosos, 7 religiosos no sacerdots, 8 religioses

Joan Pau II
va tornar a
la seva
terra natal.

i 9 laics), víctimes de la persecució nazi contra l'Església. Durant la cerimònia, Joan Pau II va comentar la victòria dels derrotats, «dels que van donar la vida per Crist per posseir-la pels segles en la seva glòria». També va aprofitar l'ocasió per

donar gràcies per la història dels darrers 20 anys, per la renovació que han viscut els països de l'Est europeu tant en la seva llibertat política i civil, com religiosa.

«No tingueu por!»

Com és habitual en ell, el Pontífex va voler enviar un missatge especial als joves, als quals va encoratjar a «no tenir por de viure contra les opinions de la moda i de les propostes que s'oposen a la llei de Déu». Per això, va defensar la virtut de la castedat i de la puresa de cor, que significa «ser homes nous, restituïts a la vida en comunió amb Déu i amb tota la creació per l'amor redemptor de Crist». En la canonització de santa Kinga, va subratllar

la indissolubilitat del matrimoni, en l'amor al proïsme i en la valentia de testimoniar la fe en la vida quotidiana: «Santa Kinga ensenya que tant el matrimoni com la virginitat viscuda en unió amb Crist poden ser una via de santedat. (...) Cal ocupar-se de les coses del Senyor en aquest món.»

Joan Pau II va demanar especialment la col·laboració de les famílies en la promoció de la cultura de l'amor entre els joves i va exhortar tothom a defensar la vida humana: «Sou vosaltres, els pares, primers custodis i protectors de la vida encara no infantada però ja concebuda. Accepteu el do de la vida com la gràcia més gran de Déu. La vida humana és sagrada. (...) La família està cridada a l'educació dels seus fills. Custodieu les vostres famílies contra la pornografia. En aquest responsable deure d'educació, la família no pot ser deixada sola. Té necessitat d'ajut i així l'espera de part de l'Església i de l'Estat.» També es va adreçar als catequistes: «Obriu les portes de l'Església perquè tots, i de manera especial els joves, puguin assolir amb abundància i obtenir profit del seu enorme tresor espiritual.»

Un altre aspecte que va voler remarcar el Pontífex va ser els drets del treballador. Es va referir a les amenaces que s'amaguen rere les transformacions econòmiques: «Una mica per tot arreu, en el nom de les lleis del mercat, s'obliden els drets humans. (...) El treball pot dominar la vida de l'home fins al punt que aquest ja no s'adona de la necessitat de tenir cura de la seva pròpia salut, del desenvolupament de la seva personalitat, de la felicitat dels seus éssers estimats o de la seva relació amb Déu.» El Papa va assenyalar que cal redescobrir la dimensió sobrenatural del treball i va animar tots aquells que volen treballar i tenen dificultat de trobar feina.

Van ser tretze dies intensos de visites, discursos, emocions i un testimoniatge de l'imparable fortalesa interior del primer Papa de l'Est, decidit a conduir l'Església al nou mil·lenni. (Zenit)

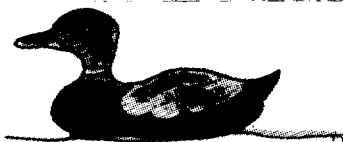
Disset segles de cristianisme

En el moment de tancar aquesta edició, el director de la Sala de Premsa de la Santa Seu, Joaquín Navarro Valls, ha anunciat que «la desitjada visita de Joan Pau II al patriarcat de Karekin I no podrà tenir lloc en aquest moment. Això no obstant, el Papa vol poder complir pròximament aquesta visita».

El cristianisme forma part de l'essència armènia. No només pels nombrosos fidels amb què compten les Esglésies cristianes d'aquest país, sinó perquè des de la primera meitat del segle I els cristians han format part de la seva història. En efecte, l'origen de l'Església armènia es remunta als primers temps del cristianisme. Dos deixebles de Jesucrist, sant Tadeu i sant Bartomeu, van començar a evangelitzar els pobladors de la zona a mitjans del segle I. El cristianisme a Armènia va patir una forta persecució en els tres primers segles, però en el segle IV ja aconseguia la categoria de religió nacional gràcies a sant Gregori. Des d'ell i fins ara, tots els caps de l'Església armènia han rebut el nom de «catholikos». Malgrat tot, contràriament al que això podria suggerir, els catòlics són una minoria.

Armènia és un país amb vocació cristiana que secularment ha practicat el ritus ortodox: 94 de cada 100 armenis són ortodoxos. Però hi ha una minoria de cristians catòlics que no arriba a 4 de cada 100. En total, els catòlics són 141.000, enfront dels més de tres milions d'ortodoxos. Des de la caiguda del bloc soviètic —Armènia es va separar de l'URSS el 1991— tant l'Església catòlica com l'ortodoxa han pogut gaudir de més llibertat de moviment. Al juny del 1991 el nou govern armeni decretava la Llei sobre la llibertat de consciència i sobre les organitzacions religioses, que autoritzava públicament els cristians a professar lliurement les seves creences. Dos anys i mig després, però, al desembre del 1993, el llavors president de la República, Levon Ter Petrossian, va decretar un control sobre aquelles religions que actuen com a sectes i va proposar una sèrie de mesures encaminades a controlar les activitats religioses que poguessin posar en perill l'estabilitat del país.

Carles Casals

ASSOCIACIÓ CULTURAL HARMONIA

CURSET D'ESTIU'99

Dies 1, 5, 6 i 8 de juliol

Curs obert a tothom:
estampació de samarretes, llana, seda i tovallola

Preu del curs: 7.000 ptes.

Tels. 934 900 323 - 933 523 350

c/ Marquès de Sentmenat, 26, entl. 1a - 08014 Barcelona
Autobusos: 15, 43, 54, 59. Metro: Plaça del Centre (Línia verda)

Suïssa

Catòlics i luterans s'aixequen les condemnes mútues

■ Històrica declaració conjunta sobre la justificació

GINEBRA.— L'Església catòlica i la Federació Luterana Mundial (LWF) han aconseguit un consens sobre les veritats fonamentals de la doctrina de la justificació que permet aixecar les condemnes històriques amb les quals s'havien sancionat mútuament totes dues confessions cristianes.

El cardenal Edward I. Cassidy, president del Consell Pontifici per a la promoció de la unitat dels cristians, i el reverend Ishmael Noko, secretari general de la LWF, van presentar una declaració conjunta en la qual s'aconsegueix el consens esperat sobre les veritats fonamentals de la doctrina de la justificació. El document va acompanyat d'un annex i d'una altra declaració conjunta sobre la doctrina de la justificació, que ja havia estat preparada l'any passat per la comissió mixta de diàleg entre els catòlics i els luterans.

Amb aquest consens nou, l'Església catòlica i la LWF declaren que «l'ensenyament de les Esglésies

luteranes presentat en aquesta declaració conjunta no està sancionada per les condemnes del Concili de Treñto» i es constata que «les condemnes de les confessions luteranes no afecten l'ensenyament de l'Església catòlica romana, tal com és presentada en aquesta declaració». Per al cardenal Cassidy, «és clar que les condemnes doctrinals precedents i recíproques no s'apliquen a l'ensenyament de les dues parts en el diàleg, com es presenta en la declaració conjunta».

La declaració subratlla, també, la necessitat de «continuar aprofundint en l'estudi dels fonaments bíblics de la doctrina de la justificació». (*Zenit*)

GHANA

Dones d'Església

ACCRA.— El Cercle de Dones Teòlogues Africanes és un col·lectiu de dones que s'ha unit per «dir no a l'absència de veus de dones a la teologia cristiana africana». El Cercle és una crida per a la imaginació i la creativitat de les dones africanes arreu del món i és un exemple d'Esglésies en solidaritat amb les dones. Existeix per crear un fòrum per a les dones que tenen interès en la influència de la cultura i la religió a la vida de les dones; per a l'estudi acadèmic de la religió i de la cultura; per contribuir a investigacions per al desenvolupament de les dones africanes i la seva participació a la religió i a la societat, i per promoure la inclusió d'inquietuds específicament femenines en la teoria i la pràctica de l'evangelització. (*M.O.*)

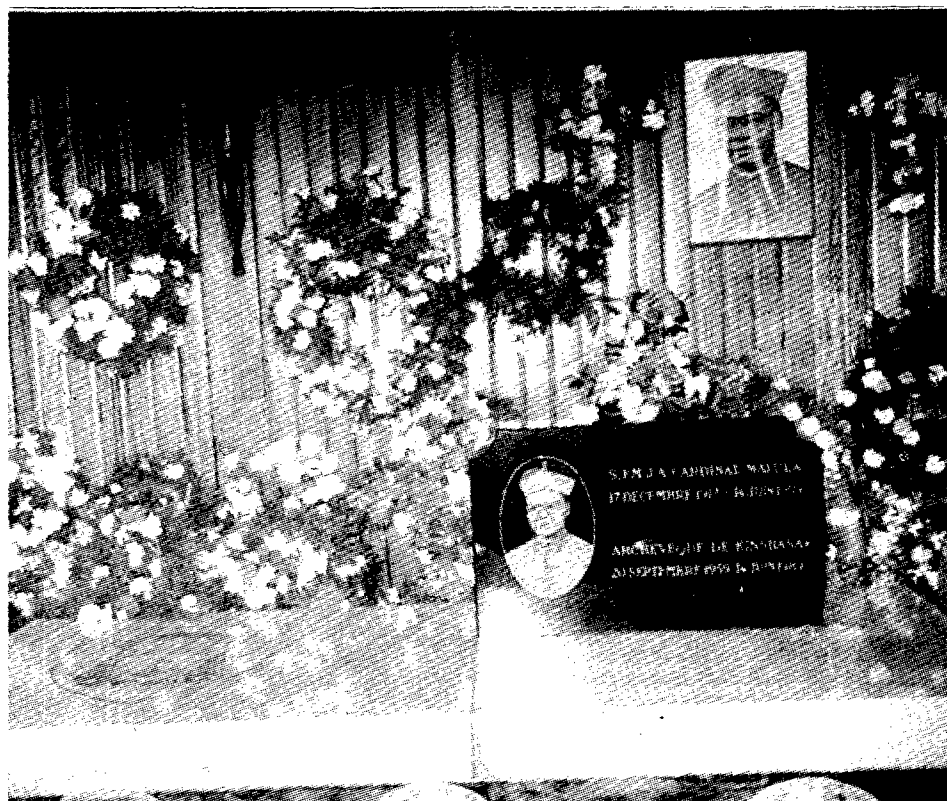
INDONÈSIA

Un jesuïta rebutja un premi com a protesta

DJAKARTA.— Un jesuïta indonesi que va organitzar els equips d'ajuda humanitària per a les víctimes de la violència a Djakarta el maig del 1998, el P. Sandyawan Sumardi, s'ha negat a acceptar un premi que li concedia el Govern d'Indonèsia. Així, el religiós protesta per la manca de voluntat política per posar fi a la violència a Aceh, Sumatra del nord i el Timor Oriental. (SJR)

REPÚBLICA DEMOCRÀTICA DEL CONGO

Deu anys sense el cardenal Malula

L'Església recorda el cardenal Malula.

KINSHASA.— El 13 de juny es va celebrar el desè aniversari de la desaparició del cardenal Joseph Malula. Durant el seu lideratge al capdavant de l'Església de Kinshasa va elaborar les grans línies pastorals de l'arxidiòcesi: es va impulsar definitivament la litúrgia en el ritu zairès,

van entrar en funcionament tres seminaris, es va crear la institució dels «bakambi» (rectors seglars), etc. «El cardinal Malula—ha dit l'actual cardinal de Kinshasa, Mons. Etsou— va ser un fundador d'Església, el Pare de l'Església de Kinshasa.» (M.N.)

AJUDA'NS I AJUDA'LS

Subscriu un missioner a «Catalunya Cristiana»

***Més de 300 missioners
reben «Catalunya
Cristiana» a tot el món.
La resta, esperen
un padrí.***

- ☐ PARE JOSEF GRAU
Convento de PP. Franciscanos
c/ Lavalle, 325
4600 Jujuy
ARGENTINA..... 26.884 ptes.
- ☐ MARIA BRANCHADELL GIMENO
R. Caputx. Mare Divi Pastor
Apartado 173
2100 Guadalupe
COSTA RICA..... 26.884ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

Banc / Caixa

Entitat *Oficina* *PC* *C/C o llibreta*

CATALUNYA† CRISTIANA

c/ Puiggari, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

Espanya

500 aniversari del naixement de sant Joan d'Àvila

MADRID.— La Conferència Episcopal espanyola (CEE) pretén que es conegui la figura de sant Joan d'Àvila i l'actualitat vigent de la doctrina d'aquest personatge del segle XVI. Per aquesta raó aprofita la celebració aquest any del

seu cinc-cents centenari i treballa en la posada en marxa de les iniciatives propiciades pel Secretariat que la Conferència ha creat per animar, coordinar i difondre aquestes activitats i actes. «La seva doctrina és molt interessant per

a sacerdots i seglars. Té un estil força modern. Anima a viure l'evangeli i la santedat cristiana en cada estat de la vida», afirma José Luis Moreno, director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la CEE.

Des de la seva canonització el 1970, per Pau VI, existeix una Junta Episcopal per tractar els temes relacionats amb la figura d'aquest sant, que Pius XII va declarar patró del clergat secular espanyol el 1946 —Lleó XIII l'havia declarat beat ja el 1894. Amb la creació del Secretariat sant Joan d'Àvila, es pretén impulsar més la seva figura i fer a Roma una petició oficial perquè sigui nomenat Doctor de l'Església, a més de fer-ne una figura universal semblant a tantes d'altres com santa Teresa de Jesús o sant Joan de la Creu.

La direcció del Secretariat és a mans dels secretaris de les Comissions Episcopals del Clergat i de Seminaris i Universitats. Un dels seus objectius és donar suport a la Comissió de Bisbes Pro-Doctorat, de la qual formen part els de les diòcesis més relacionades amb la biografia del sant: Ciudad Real, Còrdova, Sevilla, Granada, Jaén y Mèrida-Badajoz. Un dels trets més destacats d'aquest home és haver viscut en contacte amb la cultura del seu temps: coneix Erasme i està al corrent de l'inici del protestantisme. Format a la universitat d'Alcalá de Henares, sap discernir i quedar-se amb el que és bo. És molt sensible davant dels problemes del seu temps. Es preocupa de promoure culturalment els més desfavorits i de procurar «pastors sants i doctes» per al poble. Pau VI en canonitzar-lo afirmava: «Sant Joan d'Àvila és un sacerdot que per molts aspectes podem anomenar modern.»

Proper Simpòsium

Entre els objectius més ambiciosos d'aquest Secretariat destaca convocar un Simpòsium sobre sant Joan d'Àvila la tardor de l'any 2000. «És un tema que ja s'està treballant però pel qual es necessita cert temps, sobretot perquè es tracta de posar-nos en contacte amb especialistes de la seva figura repartits arreu del món que l'hagin estudiat des de diferents punts de vista, tant pel que fa a la seva doctrina

teològica com a la seva connexió amb la literatura del segle XVI», afirma José Luis Moreno. El seu influx va traspasar les fronteres de l'Estat espanyol. Existeixen traduccions de les seves obres en francès, alemany, italià i anglès.

L'actualitat d'aquest personatge no ha minvat amb el pas del temps, ja que a més de tornar-se a reeditar tota la seva obra l'any vinent (editorial BAC), n'apareixen altres de noves sobre els seus escrits com el diccionari que el català Joan Esquerda, professor a Roma, acaba de publicar a l'editorial Monte Carmelo. L'interès de la CEE per difondre la figura de Joan d'Àvila passa per potenciar altres activitats menors, com la publicació, a partir del setembre, d'un butlletí informatiu per difondre a totes les parròquies de l'Estat espanyol, que reculli el pensament d'aquest sant i el doni a conèixer d'una manera més directa.

La seva vida

La data de naixement de Joan d'Àvila no està massa clara, entre el 1499 i el 1500. Va néixer a Almodóvar del Campo (Ciudad Real) i va morir a Montilla (Còrdova) el 1569, on s'estava des del 1560, abatut per una llarga malaltia. La seva vida sempre va estar molt vinculada a Andalusia. El 1526 és ordenat sacerdot i reparteix tots els seus béns entre els pobres. Es trasllada a Sevilla amb intenció d'anar a les Índies, però l'arquebisbe don Alonso de Manrique, li va manar «per precepte de santa obediència» quedar-se a Sevilla per evangelitzar. Aquí es dedicarà a predicar, confessar i escriure.

El 1535 inicia el seu apostolat a Còrdova i uns quants anys més tard intervé en la conversió de Joan de Déu i en la de Francesc de Borja. Obté el grau de mestre en teolo-

Joan d'Àvila, un sant de l'actualitat.

gia. Altres sants que es van beneficiar de la seva amistat i consell van ser Teresa de Jesús, Pere d'Alcàntara, Joan de Ribera i Ignasi de Loiola. El 1539 comença la fundació de col·legis —fins a un total de quinze: Còrdova, Jerez de la Frontera, Zafra, Priego...— i d'una universitat, la de Baeza. En aquestes tasques l'ajuda una mena d'escola sacerdotal que crea a Còrdova.

Els seus escrits estan impregnats d'una profunda espiritualitat. De la seva intensa activitat en la direcció espiritual ha deixat un abundant epistolari. Unes vegades exposa assumptes concrets en relació amb

certes consultes i d'altres, presenta les veritats de la fe i les seves aplicacions a la vida cristiana. Les seves cartes les dirigeix a bisbes, predicadors, sacerdots, religiosos, cavallers i dames de diversa cultura i posició social. Com a aspecte important d'una part de la seva obra recalca la reforma del clergat. Estava amoïnada perquè els clergues tinguessin una bona formació de caràcter teològic i espiritual, de manera que fossin veritables mestres per la seva doctrina i esperit. El seu *Tratado sobre el sacerdocio* subratlla la funció del sacerdot com a mediador segons el model de Crist. També cal destacar la seva obra *Sobre el amor de Dios*, on desenvolupa el sentit de la mirada de Déu als homes en el Fill, com a exemple de la mirada del sacerdot cap als seus germans. Aquesta estreta relació amb la reforma del poble de Déu sobresurt en obres com *Causas y remedios de las herejías* i els *Memoriales* dirigits als Concilis de Trento i el provincial de Toledo.

Els Seminaris instituïts per Trento s'inspiren en bona mesura en les propostes d'aquest personatge.

És una figura que va marcar doctrina en el seu temps. Pau VI deia: «Pensem que és una gran figura de sacerdot, un mestre de vida espiritual benèvol i savi, un renovador exemplar de la vida eclesiàstica i dels costums cristians (...) que va saber assimilar amb esperit d'Església els corrents humanistes: va saber reaccionar amb una visió precisa davant dels problemes del sacerdot.»

Manuela Vázquez

Nou provincial dels Sagrats Cors

MADRID.— La província de l'Estat espanyol de la congregació dels Sagrats Cors ha escollit Vicente Arnés com a superior provincial, i substitueix així Santiago López. Arnés va néixer a Ledesma (Sala-manca) el 1939. Va professar el 1957 i va ser ordenat sacerdot el 1964. És llicenciat en filologia moderna. Ha exercit com a professor en el col·legi San José de Sevilla i en el de Martín de los Heros de

Madrid i ha treballat en el camp de la Pastoral Rural. Entre els nombrosos càrrecs directius que ha desenvolupat destaquen els de conseller viceprovincial d'Andalusia, vicari provincial o secretari de la província d'Espanya. En el moment de ser escollit treballava com a superior de la comunitat República Argentina de Barcelona i com a president de l'associació Llar Trabada, també a la Ciutat Comtal. (SIC)

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La necessitat de compartir la fe

No és cristià no respectar la llibertat dels altres. Obrem correctament respectant-la. Quan es tracta de l'evangelització, de la possible conversió del pecador o del retorn a la fe de l'increient o de l'agnòstic, és lògic tenir present el respecte de la llibertat d'aquell que voldríem apropar a Déu.

Però passa més d'un cop que la preocupació principal és aquesta, i no tant l'esforç que podem fer o la il·lusió que podem posar en aquesta evangelització. I això condueix prou sovint a apropar-se a l'altre amb un complex de no-respecte. I si no s'obre a Déu, ens tranquil·litgem massa fàcilment pensant que no

ens hem interferit en les seves idees religioses.

Vull fer notar que si Déu és amor, i ho és; que si és llibertat total, i ho és; les reserves pel que fa a la invasió de la llibertat del proïsme poden estar plantejades sobre una base no correcta. Perquè, en la hipòtesi d'anorrear la llibertat de l'altre, ¿és que sense llibertat podria acceptar i enamorar-se del Déu que és amor? ¿Que es pot estimar sense llibertat? I ¿pot haver-hi un trobament amb Déu que no estigui radicant en l'amor?

Crec que hi ha massa sovint poca força en l'evangelització. I el nostre problema no és tant el respecte de la llibertat de l'altre com la responsabilitat de fer el màxim possible per la seva conversió —el seu «girar-se»— envers el bon Déu.

No puc oblidar la insistència del papa Joan Pau II que no hi ha paritat entre optar per la fe o pel rebuig de la fe. És ben cert que no és igual creure que es viu sota l'ombra d'un Pare Déu, ple d'amor, de bondat, de misericòrdia, o no creure-s'ho. No és igual viure la vida única i irreplicable que tenim creient que el Verb de Déu —Jesucrist— s'ha fet home per caminar al nostre pas per aquesta vida, com a germà, amic, exemple i força, o no pensar-hi mai. Ni és el mateix saber que al més pregon de la nostra ànima és present l'Esperit Sant, que creure's, com algun pensador pessimista, que el meu interior no passa de ser «el

fosc racó que pensa».

Hi ha d'altres catòlics a qui els frena pensar que allò que volen transmetre no interessa els altres, o que no ho entenen. Potser és així. Però, si els primers apòstols s'haguessin acomplexat per si la cultura a qui s'adreçaven acceptaria l'evangelí o no, potser estaríem adorant encara ídols antics. No s'ho van plantejar pas així. Donaven prioritat absoluta, no pas a què podien esperar els altres, sinó al que ells necessitaven transmetre i compartir, que era un do de Déu —la fe— i no el podien atresorar com un bé propi, sinó com un do que s'havia de compartir.

Finalment, la profunditat del proïsme a què pot arribar el nostre missatge depèn de la profunditat d'on brolla la nostra necessitat de compartir la fe. Aquesta profunditat depèn de l'experiència de fe. No oblidem que sant Joan, en començar la primera carta, abans de dir que ha d'anunciar res, repeteix set vegades seguides que «allò que hem sentit, i hem vist amb els propis ulls, i hem contemplat, i hem tocat amb les mans, i ho hem vist i escoltat... us ho anunciem». I Pau, a l'hora de la conversió, sent de Jesús que «M'he aparegut a tu per a constituir-te servidor i testimoni tant de tot allò que has vist de mi, com del que et manifestaré». No s'és testimoni, doncs, sense haver conegut abans personalment i haver estimat.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

El successor de Pere

La litúrgia uneix dos grans apòstols: sant Pere i sant Pau. Tots dos estan íntimament relacionats amb la nostra Església metropolitana tarragonina: el primer, com a vicari de Crist i cap del col·legi episcopal; el segon, com a membre del mateix col·legi i predicador en la Tàrraco romana segons una tradició ben atenedible.

Jesucrist, quan va instituir els Dotze, «els va constituir a manera de col·legi o grup permanent, al capdavant del qual va posar Pere, triat d'entre els mateixos». Així com, per disposició del Senyor, sant Pere i els altres apòstols formen un sol col·legi apostòlic, de semblant manera el Papa, successor de

Pere, i els bisbes, successors dels apòstols, es troben units entre ells.

El bisbe de Roma és el bisbe de l'Església que conserva el testimoni del martiri de Pere i de Pau. El Papa afirma que «per un misteriós disseny de la Providència, Pere acaba a Roma el seu camí en el seguiment de Jesús, i a Roma dona aquesta prova màxima d'amor i de fidelitat. També a Roma, Pau, l'apòstol dels pagans, dona el testimoni suprem. L'Església de Roma esdevenia així l'Església de Pere i de Pau».

El punt de referència pel que fa al contingut i a la unitat de la fe és el successor de Pere. Cal recordar aquestes paraules de Jesús que romanen sempre actuals i eficaces: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església.» Per això el Concili Vaticà I ens diu que el Papa «és el principi perpetu i el fonament visible en la unitat, tant dels bisbes com de la multitud dels fidels». Realment, el romà Pontífex, en virtut del càrrec de vicari de Crist i de pastor de tota l'Església, té sobre aquesta una potestat plena, suprema i universal, que pot exercir sempre lliurement.

Sant Agustí afirma que en certa manera Pere «personifica tota l'Església». I ressonen les paraules

de sant Ambrós: «On és Pere, allí hi ha l'Església.» Els catòlics, en unir-se al Papa, segons Newman —aquell anglicà que es va convertir al catolicisme l'any 1892—, «descansen en la plenitud catòlica».

Pere va rebre del Senyor un servei molt important en el si de l'Església. L'Evangelí posa en relleu l'amor decidit de Pere per Jesús. Per ell, va deixar la família i la barca. I si bé és veritat que Pere va negar el Mestre tres vegades en els moments dolorosos de la passió, el perdó del Senyor i l'amor de Pere han immortalitzat aquell bellíssim diàleg després de la resurrecció de Jesús: «Pere, m'estimes més que els altres?», i Pere respon: «Sí, Senyor, tu saps qu'et estimo.»

El Catecisme de l'Església catòlica ens diu que «el Senyor va fer únicament a Simó pedra de la seva Església, li donà les claus i l'instituí pastor de tot el ramat». Tanmateix, el Concili Vaticà II afirma que «el ministeri que va donar a Pere de lligar i deslligar, consta que el va donar també al col·legi apostòlic unit amb el seu cap». Aquest ministeri pastoral de Pere i dels altres apòstols pertany als fonaments de l'Església.

Els cristians hem d'agrair a Jesucrist aquest do que ha atorgat a l'Església amb el ministeri de Pere i dels seus successors, avui exercit pel nostre papa Joan Pau II.

opinió

Zoom

Els nens i nenes i els joves que pateixen una llarga malaltia o hagin patit un accident i hagin d'estar molt de temps ingressats a l'hospital disposen de serveis docents per no quedar-se enrere en els estudis. Un dels centres pioners en aquest camp va ser l'Hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona. Existeix documentació escrita que confirma que l'any 1881 ja hi havia una aula escolar en aquest centre hospitalari. Per parlar de les necessitats educatives dels infants i els joves ingressats en un hospital el 17 de juny es va organitzar a Barcelona la 4a Jornada de Pedagogia Hospitalària.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

L'experiència cristiana converteix una noia albanesa

«**D**es que he trobat els amics de Jesús, la meua vida i el meu cor han canviat del tot. La fe enriqueix la meua existència. Veure persones que t'ajuden, un capellà que es lliura a tu sense demanar res a canvi; tot això et fa reflexionar...» Això ho ha dit Shquipe, una noia albanesa que va deixar el seu país per buscar un futur millor a San Severo, un poblet de la regió italiana d'Apulia, distingit per acollir les onades de refugiats que envaeixen les costes italianes.

A San Severo es va trobar amb la solidaritat dels fidels de la parròquia de Sant Josep Obrer i del seu rector,

Salvador Camilo. La noia ha estat admesa al catecumenat i rebrà el baptisme en la vetlla pasqual del 2000. Per pròpia voluntat es canviarà el nom per Teresa.

Shquipe va néixer en una família musulmana. Els seus avis practicaven l'islamisme, però als anys seixanta, la repressió d'Enver Hoxa va imposar l'ateisme d'Estat. A l'escola, molts joves musulmans, cristians i ortodoxos van abandonar la pràctica religiosa.

Durant aquest temps Shquipe s'ha adonat que a la parròquia de Sant Josep Obrer la fe es viu cada dia en l'amor al germà. «Quan després comprens que tot això ho fan per viure l'amor a un Déu que tant ha estimat l'home, t'adones que dins teu falta alguna cosa, o més ben dit, hi falta Algú... He trobat Jesús, gràcies a aquestes persones.»

En la nostra cultura occidental, la pròpia experiència apareix com a únic criteri vàlid d'existència. També el cristianisme, més que una doctrina, és una experiència. Cristians són aquells que fan seva l'experiència que Jesús va fer de l'amor a Déu i als homes. Per això, l'experiència cristiana, quan és viscuda i entenedora, transmet solidaritat vers els altres.

Per a la jove albanesa Shquipe, l'experiència viscuda d'una comunitat de fidels ha estat qui li ha descobert Crist i l'ha portat a seguir-lo.

Notes insignificants

Germà Adrià

Els polítics no parlen de Déu

Hem viscut uns dies de campanya electoral. Els vivim periòdicament, per tant, aviat tornarem a ser els protagonistes o les víctimes d'una altra campanya.

Sorpren la capacitat dels aspirants als nostres vots per somriure enfront de tot i de tothom. També sorpren la seva resistència física i moral per passar-se els dies d'aquí cap allà i intentar agradar i convèncer.

Ho prometen tot. Sempre seran els millors. Només ells, cadascun, ens pot donar la felicitat ciutadana.

Parlen de tot amb aplom.

Parlen de tot, malgrat que mai no parlen de Déu. Déu no existeix en les eleccions? Déu es manté allunyat de la vida política?

Déu no s'inclina per cap partit i per això no vota. Però, no obstant això, els partits l'haurien d'afegir en el seu programa.

Els nostres polítics han entrat als mercats, han saludat grups de votants pel carrer, han omplert grans sales per cridar els seus discursos. Els hem vist gesticular, acusar i riure's dels seus oponents. I els hem vist caminar amb seguretat pel carrer per atraure la simpatia de la «bona gent».

No els hem vist entrar en cap església per pregar una estona. Com que les imatges dels sants no els votaran...

Tampoc no els he vist, a l'hora de treballar, fer el senyal de la creu com alguns toreros o futbolistes. Pel que es veu, en política, es pot prescindir de Déu.

Tampoc no he vist cap dels aspirants a alcalde o diputat, que saludés cap dels meus amics predilectes.

Seria bo que algun futur alcalde saludés els que dormen al carrer i els oferís alguna cosa calenta o un lloc per viure (oi que prometen pisos barats?).

M'agradaria que algun aspirant a diputat saludés algun drogoaddicte mig estirat al carrer, o algun alcohòlic en una cantonada, i que els prometés la droga o l'alcohol segons les seves «necessitats».

M'agradaria que visitessin alguna pensió i saludessin tota la gent que hi malviu, però sense anunciar la seva visita perquè, prèviament, no netegessin ni desinfectessin l'edifici.

M'agradaria que, en una altra campanya, ens expliquessin les seves creences religioses que per mi són més importants que les creences (les tenen?) polítiques.

M'agradaria que parlessin d'aquests marginats que no voten a ningú.

M'agradaria que es traguessin del damunt les disfresses i els somriures ficticis i que fossin com Déu els coneix, amb tota la seva sinceritat i amb tota la seva mentida (que de tot hi pot haver).

Jo, que en vaig votar uns de determinats, resaré per tots. Perquè m'hauria agradat votar-los a tots.

Punts de vista

La globalització de les associacions intermèdies, una assignatura pendent

Es va celebrar a la Universitat de Vic un curs sobre *El concepte de política a finals de segle*. Entre les diferents aportacions, totes elles presentades per ponents de gran renom, voldríem destacar-ne la que va fer l'economista Josep M. Vidal Villa.

Vidal Villa va parlar de la mundialització econòmica i dels reptes polítics que això suposa. Per a aquest catedràtic d'Estructura econòmica mundial, s'està produint una asimetria entre el poder creixent dels ens econòmics (cada cop més globals) i el poder polític (anquilosant l'estructura estatal). «Avui», va afirmar Vidal Villa, «el capital ja no necessita l'aparell estatal com a garant de la seva acumulació, ans tot el contrari, requereix que els estats vagin perdent atribucions a favor d'una major llibertat de mercats.» Davant l'amenaça que suposa la concentració de capitals i l'expansió d'una ètica fonamentada en la competitivitat i la insolidaritat, Vidal Villa va proposar la necessitat de crear ens supranacionals que regulin l'actual dinàmica perversa de la mundialització. Segons el ponent, fora bo que hi hagués una mena de govern mundial on hi fossin representats tots els pobles de la terra, i on les associacions intermèdies (sindicats i patronals) tinguessin igualment capacitat de decisió sobre els diferents aspectes socioeconòmics presents i futurs.

És evident que davant dels grans moviments de capital

i la creixent interdependència monetària, de producció i de mà d'obra, fa falta una política fiscal i laboral també de dimensions globals (que no vol pas dir comuna per a tots els països), per evitar el que de fet ja està passant en els nostres dies, i és que hi ha empreses que produeixen allà on els costos de producció són més econòmics (sovint a causa d'unes pitjors condicions laborals), venen els seus productes en mercats globals i retenen els beneficis en paradisos fiscals, i dificulten com a contrapartida la possibilitat que els països amb més mancances puguin emprendre les reformes laborals necessàries.

Es fa avui urgent la creació i l'establiment generalitzat d'organitzacions intermèdies en tots els països on no n'hi hagi, i s'assegurin d'aquesta manera uns drets laborals mínims: salari mínim, la no-explotació de mà d'obra infantil, etc.

Actualment hi ha organismes que apleguen associacions intermèdies de diferents països, però no hi ha cap sindicat o organització sindical que actuï globalment. L'any 1995 l'Organització Internacional del Treball es va reunir a Copenhaguen per preparar un document per al desenvolupament social mundial, i on es feia especial referència als drets fonamentals dels treballadors (prohibició del treball forçat d'infants, llibertat d'associació, de poder constituir sindicats i de participar en negociacions col·lectives, igualtat de remuneració entre els homes i les dones, etc.). Però aquest document no ha estat ratificat per la majoria de nacions on aquests drets fonamentals són menystinguts i, per tant, l'acord continua sent paper mullat.

Tal com ha manifestat en més d'una ocasió el secretari general de l'ONU, Kofi Annan, la globalització només tindrà sentit i, per tant, sortida si és realment global, és a dir, si va en benefici de tots els països i de la humanitat sencera.

Joan Vidal i Gironella
Ramon Sentmartí Castañé

Comissió de Seguiment de la II Assemblea Ecumènica Europea (març 1999)

La gent gran també és família

El 30 de maig passat el nostre estimat cardenal Ricard Maria Carles va celebrar a la catedral de Barcelona una missa per a les famílies, el lema de la qual era «La gent gran també és família». Va ser una cerimònia molt bonica i emotiva. Però, el que em va cridar més l'atenció van ser les ofrenes que es van presentar a l'ofertori: dolços, pastissos, pa de pessic... totes elles ofrenades per avis acompanyats dels seus néts i mares grans de bracet del seus fills...

Tot això em va fer reflexionar. Que bonic seria que quan arribéssim a la tardor de la nostra vida la poguéssim contemplar d'una manera dolça, tendra, amb amor... I que, tot i els avatars passats i viscuts, encara mantinguéssim encesa la flama de l'alegria per continuar lliurant-nos al proïsme. En general, acostumem a associar la gent gran amb un caràcter agre, egoista i rondinaire. Certament, hi ha uns quants avis que a causa de les situacions difícils, les malalties o, fins i tot, pel seu caràcter acaben els dies amb poca paciència i molt mal humor. No obstant això, també és feina nostra ajudar-los en aquest moment tan important de la seva vida: la recta final. Necessiten més que mai sentir-se estimats, saben que formen part activa de la família, aquesta família per la qual la gran majoria han lluitat per tirar endavant amb tanta tenacitat i, fins i tot, a vegades amb obstinació. La gent gran és família: gràcies a ells tenim una història personal, un lloc en aquesta societat i un futur pel qual lluitar. És injust que a última hora els deixem sols i abandonats.

Amb aquestes ratlles tan sols volia fer partícips als que, amb paciència, llegeixin aquest article, d'una petita reflexió: som prou conscients que tenim un gran haver a les nostres vides, a saber, tot allò que la gent gran ens ha deixat? I recordar, al mateix temps, que hauríem de ser més coherents i reconèixer que on hi ha un haver també hi ha un deure: el deure de ser agraïts i de saber tornar amb escreix el que tan desinteressadament se'n ha regalat.

Mercè Pérez i Lorda

Vicepresidenta del Grup d'Entitats Catalanes de la Família

a propòsit de la Bíblia

El corall

El meu primer contacte amb el corall va ser fa uns 40 anys, me'n van regalar unes branquetes d'algun pescador de la Costa Brava. Més tard el vaig poder observar en directe al Mar Roig, al sud d'Israel. El corall és desconcertant, ho dic perquè, malgrat la seva aparença arborescent, és un animal. Aquests éssers s'anomenen *zòofits*, mot que significa animals amb aparença de plantes.

Tot i que és abundant a la Mediterrània i al Mar Roig, a la Bíblia se'n parla poc, només hi apareix tres vegades. Sembla com si no interessés a ningú. Els amorreus el traslladaven del mar a la ciutat de Tir (Ez 27:16). Job diu (28:18) que la saviesa és molt superior al corall i Lamentacions (4:7) es refereix al seu color vermell, detall que ens delata el poc interès que l'autor sagrat sent, ja que el corall és de colors i tonalitats diferents. El més conegut és el vermell, però també n'hi ha de blancs, de grisos i, fins i tot, de negres.

En parlar d'aquest animal tan desconcertant he oblidat dir que, el que nosaltres coneixem per corall, en realitat és tan sols l'esquelet. L'esquelet i sense articulacions, tot d'una peça, immòbil, sense desplaçar-se, aferrat a la roca. Així viu. S'alimenta de tot allò que té a prop, capta les sals calcàries dissoltes a l'aigua, per incorporar-les i convertir-les en la seva estructura. En una paraula, és un ésser pobre, molt insuls. Pot formar grans colònies i cobrir-se d'arena, i aleshores forma unes illes artificials: els esculls. Quina vergonya per a la naturalesa evolutiva, tot un ésser viu degradat a un senzill accident geogràfic!

A les ribes del Mar Roig a vegades n'he recollit fragments. No els he guardat ni els he repartit amb entusiasme. Em recorden tants cristians d'avui dia, que s'accontenten amb allò que els ofereixen en l'església més propera, ho agafen tot i ho incorporen tal qual, sense estar oberts a altres realitats que, per molt llunyanes que semblin, són nostres, ja que som universals, per això ens anomenem catòlics. Són incapaces de viatjar, no peregrinen, perquè no els agraden les aglomeracions de gent, i diuen que no volen conèixer cap altra manera de fer el bé, només volen disposar la seva moneda, sempre la mateixa, per a la mateixa causa, cada diumenge. No volen conèixer cap altra manera de celebrar, de viure la fe, d'oferir-se ells mateixos, fruit d'altres llocs. En aquests indrets el conjunt de cristians es fossilitza a poc a poc. Són avorrits esculls espirituals, coberts de costums vells i caducs, que potser només interessin als arqueòlegs o als turistes. Quina pena.

P-J Ynaraja, capellà del Montanyó (ynaraja@redestb.es)

saber escoltar

La millor opinió dels morts

La mort, anunciada ja en el naixement de cada persona, quan actua a prop nostre, entre els amics i familiars, sempre ens agafa desprevinguts. Tant si l'hem vist a venir per causa de la malaltia com si s'esdevé sobtadament és causa de sorpresa i d'incomoditat. Potser perquè la mort sempre sembla que actua lluny de nosaltres i de casa nostra, ens troba imprevistats per assumir-la. I també, pel fet de deixar-nos impotents i desarmats, ens incomoda. Davant de la mort dels altres solem fer un paper estrany, que va de la normalitat aparent a la pronúncia de fórmules estereotipades per manifestar el dol. A les sales dels tanatoris hi ha un determinat estil formulari i també una cridòria, més o menys banal, que permet tractar dels assumptes més diversos.

Dins d'aquest marc hi cap el fet de la mort com a causa de valoració del qui ens acaba de deixar. Les lloances del difunt solen ser generoses. Ubicades en el realisme, fins i tot solen distorsionar el que fou la vida real del traspasat. Es conta aquest acudit: dos amics es troben després de bastant temps; se saluden cordialment i l'un fa a l'altre: «Encara bo que et veig; et feia ja per mort. Em preguntaràs per què. És que l'altre dia em van parlar molt bé de tu.»

Llegia —és constatable— que quan una personalitat desapareix, automàticament millora en l'opinió. L'escriu deia: «Els seus defectes, els seus vicis i les seves manies es difuminen i prenen cos, en la forma de "era tot un caràcter". I, sovint, els presents tenen la impressió que desapareix un home excepcional i únic.» Això es constata en la premsa quan mor un polític, un artista, un literat, etc. I també passa en determinats panegírics fúnebres.

Un pensador va escriure: «Els grans homes són més grans en el record que en la realitat; perquè hi veiem, ensems, el millor d'ells mateixos i el millor de nosaltres.» Una notable mixtura. Nostàlgia del passat? Com si tot el que queda enrere fos or. Projectió del que hauria de ser? Utopia de la bondat que no sabem assolir?

No, cap difunt no mereix cap infàmia. També els difunts tenen dret a ser ben considerats. Només he escrit això per indicar que ens cal ser realistes, humans i caritatius. Com? Parlant bé dels vius. Llavors les lloances dels difunts seran més proporcionades. I no ens privaran d'encomanar-los a la misericòrdia de Déu, davant del qual compareixen tots els difunts.

Joan Guiteras i Vilanova

■ L'Església i els mitjans

Sra. Directora,

Sovint se senten veus dient «l'Església ha de tenir mitjans de comunicació propis per poder evangelitzar». A parer nostre aquesta és una afirmació que no és exacta. Arreu del món fa anys que hi ha un gran debat obert sobre aquesta qüestió, què és més important per evangelitzar, uns mitjans propis de l'Església o més presència de l'Església en els mitjans normals? El debat no està pas tancat i hi ha experiències de tota mena.

Perquè una Església que volem al servei de les persones, més senzilla i més pobra, difícilment podrà suportar els costos d'uns mitjans de comunicació aptes per al segle XXI. A més a més, per si queda cap dubte sobre les contradiccions que poden representar uns mitjans propis de l'Església, només cal veure què passa amb molts predicadors carismàtics als Estats Units.

Pensem que no ens hi hauríem de capficar gaire amb això de tenir més mitjans de comunicació propis. La nostra principal preocupació de cristians és difondre el missatge de Jesús amb el nostre exemple personal. També hem de preocupar-nos per aconseguir més ressò de les activitats de l'Església en els mitjans de comunicació normals.

FAMÍLIA PONT I MONTANER
Terrassa

■ Adoradors

Sra. Directora,

Un any més en la trobada que en diem de les Espigues sortim i es beneeix el camp, i és bonic recordar el salm que diu: «Els rius aplaudeixen; muntanyes i turons canten de goig al Déu que ens ha creat.» Nosaltres, adoradors, podem comprovar que tenim necessitat de cantar la glòria de Déu i donar gràcies pel regal de la fe, i ho vam demostrar el dia 29 al

Finestral de la caritat

- 177 Pare de família, amb tres fills petits, ha tingut un accident. No estava assegurat i s'ha quedat sense ingressos. Per al pagament del lloguer necessita 48.000 ptes.
- 178 Home malalt, sol. Té en tràmit una pensió d'invalidesa. Per a rebuts pendents d'aigua, llum i gas, 49.292 ptes.
- 179 Mare sola amb tres fills a càrrec seu. Està malalta. El marit és a la presó. Subsisteixen d'una pensió social. La mare necessita un tractament mèdic i una alimentació especial. Són 75.000 ptes.
- 180 Matrimoni amb dos fills en edat escolar. El pare no té feina. Perquè un dels nens pugui anar de convivències amb l'escola, 15.000 ptes.
- 181 Home sol, malalt. Per a aliments demana 40.000 ptes.
- 182 Pare de família sense feina. Té dos fills petits. Li cal canviar de pis. No pot afrontar les despeses d'entrada.

Són 70.000 ptes.

- 183 Esposa separada. Té dos fills a càrrec seu. Ha acumulat rebuts de lloguer. Per acabar de pagar el deute li calen 60.000 ptes.
- 184 Família estrangera formada per quatre membres, dos d'ells estan malalts i els altres dos no tenen feina. Han contret deutes de necessitats bàsiques. Els calen 50.000 ptes.
- 185 Anciana sola. La seva pensió és mínima. Per pagar les despeses de contribució del pis li calen 10.000 ptes.
- 186 Mare amb dos fills en edat escolar, està en tractament per alcoholisme. Té un deute de lloguer. Són 70.000 ptes.
- 187 Matrimoni amb tres fills disminuïts psíquics. Ni el pare ni la mare tenen feina. Per a despeses diverses que els ocasionen els fills demanen 60.000 ptes.
- 188 Jove estrangera, sola, sense família aquí. Ha deixat marit i fills al seu país.

No troba feina i se li han acabat els estalvis que tenia. Mentre resol la situació necessita 50.000 ptes.

- 189 Esposa separada amb dos fills petits. Ha trobat una feina per fer a casa, però li cal canviar de pis. Per a les despeses d'entrada i lloguer de comptadors li calen 90.000 ptes.
- 190 Matrimoni gran. Ella està malalta. Necessita un tractament mèdic especial. Són 73.000 ptes.
- 191 Mare sola, malalta. Té un fill. Té un deute a la farmàcia. Són 20.000 ptes.
- 192 Esposa ha hagut de deixar el domicili conjugal per maltractaments. S'ha emportat els tres fills. No té ingressos. Mentre es resol la situació, perquè pugui deixar els nens al menjador escolar, 53.820 ptes.

CÀRITAS DIOCESANA DE
BARCELONA
Tel. 933 013 550

Cartes del lector

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, obrim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

■ Revalorar la mort

Sra. Directora,

El psiquiatra Luis Rojas Marcos va escriure un interessant article sota el suggestiu títol de *Morir bé*. Des de la seva experiència mèdica afirma que «no pocs malalts terminals i els seus éssers estimats aconseguen superar el terror a la mort transformant-la en una oportunitat per expressar amor, guarir velles ferides, superar prejudicis, descobrir-hi forces i virtuts ocultes i, en definitiva, per realitzar-se».

La mort és el darrer acte de la nostra posada en escena, el fermall del viure, per la qual cosa és convenient preparar-la amb atenció, ja que contribueix a atorgar-li sentit o el destrueix. De fet, tot el nostre viure prepara el morir, però quan el moment ve precedit d'una malaltia més o menys llarga, ofereix la possibilitat de rectificar els errors comesos, no només al malalt, sinó també als familiars i amics. Rojas Marcos afirma que «les morts lentes, malgrat la tristesa i l'ansietat que provoquen, ofereixen possibilitats úniques per acomplir qüestions pendents, restaurar relacions trencades i reconciliar-nos amb la nostra caducitat inevitable». Jo hi afegeixo que aquests dies, hores o minuts que precedeixen el final, l'ànima recupera o reafirma el sentit íntim de la transcendència, la immediatesa d'un judici suprem i la possibilitat d'acollir-se a la misericòrdia paterna.

Rojas Marcos invoca el dret a una mort humana, és a dir, voltada de les cares estimades, confortada per les seves paraules i, en el cas de creients, també per oracions i sagraments. Segons el seu parer, «ningú no hauria de morir amb dolor i ningú no hauria de morir sol» i, malgrat que ignoro si és totalment possible assolir el primer, vull recordar el «sentit del patiment» descobert pel psiquiatra vienès Viktor Frankl en un camp d'extermini nazi, per a qui la «voluntat de sentit» dóna valor a la vida, al patiment i a la mort.

Conscientment o no, Rojas Marcos planteja un dels temes en què es juga el futur de la humanitat: el valor impagable de la vida humana des de l'origen fins a la seva extinció, i ha tingut l'encert d'expressar amb paraules càlides que tenir-ne cura, protegir-la i envoltar d'afecte el seu final natural és un gran bé i una gran ajuda tant per a la persona que la rep com per a qui ha tingut la valentia d'oferir-la.

AMALIA ABAD
Barcelona

santuari de Loreto. Volem destacar les persones amb dificultats per caminar que, tot i ajudats pel bastonet, per a qui deu suposar un bon esforç. Enhorabona a tots, que per molts anys es pugui donar aquest testimoni de fermesa de valors que el nostre món necessita. Volem donar les gràcies a Mn. Salvador Ramon, a Mn. Blas, rector de Riudoms, i als pares del santuari de Loreto, lloc adient que convida a la reflexió, a la pregària d'on tots sortim reforçats espiritualment. Volem recordar Mn. Quintana, les petjades que ha donat en el seu ministeri, i li desitgem una prompta recuperació per bé de tots.

MARIA VALLDOSERA DE
MONTCUSÍ
Tarragona

■ El gran valor del somriure

Sra. Directora,

Visitant l'església de l'Hospital de Girona Dr. Josep Trueta he llegit aquesta frase: «Un somriure no costa res i produeix molt.» És veritat, quin gran valor té el somriure assenyat i cordial. Quantes vegades pot aixecar el cor de qui està atribolat, de qui passa una prova, sigui quina sigui. Quantes vegades un somriure pot asserenar un que viu desesperat.

Recordem-ho en la nostra vida: quin bé que ens fa un somriure del pare o de la mare. Un somriure d'un amic autèntic. Un somriure d'un superior o responsable del nostre treball. El somriure és fruit d'un cor net, d'una consciència bona, d'una conducta recta, d'una vida generosa. Perquè la nostra joia interior se sol manifestar amb un somriure exterior!

Fa poc temps el bisbe Jaume Camprodon escrivia en el Full Parroquial, en els 50 anys dels Cursets de Cristiandat, que els cursets havien fet un gran bé a l'Església, puix que havien «fet viure la joia de ser cristians». Certament, els cristians hem de ser els homes que irradien esperança i, per tant, el somriure de Déu i de la Mare de Déu i dels sants.

MN. JORDI CARRERA
Banyoles

Esqueles
a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

El Pa del Camí (I)

■ Missatge de la Conferència Episcopal a l'Església que peregrina a l'Estat espanyol

Al costat del sepulcre de l'apòstol Sant Jaume, ens hem reunit els bisbes en Assemblea extraordinària, en l'Any Sant Compostel·là i amb motiu del Congrés Eucarístic Nacional.

Amb els fidels de les nostres diòcesis que han peregrinat fins a Compostel·la, afirmem la nostra fe en la presència real de Jesucrist en l'Eucaristia. Com els apòstols, «testimonis... que vam menjar i beure amb Ell després que hagués ressuscitat» (Ft 10:41), «us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres... us escrivim tot això perquè la vostra joia sigui completa» (1Jo 1:3-4).

En veure tants pelegrins que arriben fins a la «casa del Senyor sant Jaume», hem recordat que tots els cristians caminem fins a la casa del Pare; que Jesucrist, el Camí, (Jo 14:6) és alhora company i aliment per al nostre caminar. Ell orienta les nostres passes amb la veritat de les seves paraules (cf Jo 14:6), aviva la nostra esperança i ens posa el cor neguitós (cf Lc 24:13-35). Amb el seu Cos, que és pa de la vida, rebem el vigor per cultivar la fe i la llavor de la vida eterna (cf Jo 6:32-58).

En l'adoració del Santíssim Sagrament hem contemplat l'únic Mestre, que avui com ahir ens continua acompanyant per oferir la gràcia i la misericòrdia de Déu Pare a tota la gent, oferint-se a si mateix com a aliment, «no fos cas que defallissin pel camí» (Mt 15:32).

Acollint el mandat que va donar als apòstols: «Feu això, que és el meu memorial» (1 Cor 11:24), hem celebrat el memorial de la seva passió amb les mateixes paraules: «Preneu i mengeu-ne tots, que això és el meu cos, entregat per vosaltres», «Preneu i beveu-ne tots, que aquest és el calze de la meua sang... vessada per vosaltres i per tots els homes, en remissió dels pecats.» I per la comunió eucarística hem estat incorporats a la seva Mort i Resurrecció, amb tants cristians que han participat amb nosaltres en la Santa Missa.

**«SENYOR, DÓNA'NS SEMPRE
PA D'AQUEST»**

Moguts per la fe, en el pelegrinatge per aquesta vida, demanem l'aliment de

Foto: Àngels Barbié

Cloenda del Congrés Eucarístic Nacional.

l'Eucaristia que necessitem per caminar fins a la Vida eterna.

Com a Poble de Déu pel desert (cf Ex 16) necessitem el «pa que ha baixat del cel» (Jo 6:58) per superar les temptacions de tornar a l'esclavitud, de submergir-nos en el consumisme, de cedir davant d'allò fàcil, i d'adorar i servir altres poders que ens separen de Déu.

Com el profeta Elies, davant del pes i del cansament de la missió evangelitzadora, escoltem també la invitació del Senyor que ens regala l'aliment: «Aixeca't i menja, que el camí que has de fer és massa llarg per a tu» (1 Re 19:7). En el sagrament de l'Eucaristia recuperem les forces per continuar lluitant, com el profeta, contra qualsevol mena d'idolatria (cf 1 Re 18) i d'injustícia (cf 1 Re 21).

Com els deixebles d'Emmaús (cf Lc 24:13-35), quan la fe vespreja i s'enfosqueix, hem reconegut el Senyor en la intimitat serena de la casa acollidora de l'Església i en la fracció del pa. En l'Eucaristia s'obren els ulls del cor per reconèixer-lo com el company que s'incorpora al nostre camí quan sentim desesperança o dubtes de fe. Necessitem l'Eucaristia per reintegrar-nos a la comunitat i sortir de nou a l'evangelització, amb el testimoni de la nostra trobada amb Jesucrist Ressuscitat.

Com els apòstols, i entre ells sant Jaume, el primer que va donar la vida per Crist, també nosaltres escoltem la veu amiga del Senyor que ens ha preparat la llar de foc i ens convida: «Veniu a

menjar» (Jo 21:12). Ell coneix la nostra feina i les dificultats de la tasca apostòlica. Necessitem reforçar la fe, i creure més en la seva Paraula i en la seva presència que en les nostres competències i habilitats. Ell ens pot perdonar les debilitats i les negacions, ens apropa al seu amor, ens confirma un cop més la missió enmig del món i ens convida de nou a seguir-la.

Necessitem, per tant, l'Eucaristia per continuar caminant i per això li demanem: «Senyor, dóna'ns sempre pa d'aquest» (Jo 6:34).

**«PRENEU I MENGEU-NE TOTS,
QUE AIXÒ ÉS EL MEU COS»**

Jesucrist, que com el pare de família presidia la taula dels deixebles i els partia el pa, ho va fer d'una manera nova i singular en l'últim Sopar, la primera Eucaristia. El Pa que ara donava, ja no era pa, sinó el propi Cos, i el vi que oferia era la pròpia Sang. Així va instituir l'Eucaristia.

L'Eucaristia és, doncs, el Cos lliurat i la Sang vessada de Jesucrist. Ell es va lliurar per nosaltres fins a la mort i ara se'ns dóna com a font de vida. Ell és l'Anyell del sacrifici de la Pasqua, que Déu Pare no va substituir, ja que per alliberar l'esclau, va lliurar el Fill que treu el pecat del món (cf Jo 1:29). En la creu va vessar la sang de la Nova Aliança i el seu sacrifici es perpetua en el Sopar Eucarístic per a la salvació de la humanitat. Jesucrist, malferit per les nostres fal-

tes (cf Is 53:4-7) i triturat per les nostres culpes, per la força de l'Esperit Sant restaura l'amistat amb Déu Pare, regenera la fraternitat entre els germans i ens torna la pròpia dignitat perduda.

En el Cos lliurat del Senyor se'ns brinda l'amor i la tendresa del Pare misericordiós, que té el cor partit per les misèries dels fills pròdigs. Aquest amor del Pare ha de provocar en nosaltres una crida contínua a la conversió i a tornar a la casa paterna, on hi ha pa de sobres, quan sota el cimbell de llibertat tantes vegades ens estem morint de soledat i de fam (cf Lc 15:17-20).

L'abraçada reconciliadora del Pare ens remet a la taula festiva del banquet. El Senyor també va regalar a la seva Església el do de poder perdonar els pecats, a través de la mediació dels apòstols i dels seus successors, quan va dir: «Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats» (Jo 20:22-23). En el sagrament de la Penitència s'imparteix el perdó abans de partir i de repartir el Pa de l'Eucaristia.

Els sagraments de la Reconciliació i de l'Eucaristia es reclamen mútuament com a signes eficaços d'un Déu pròdig en amor a tots els seus fills. Són els senyals del Pastor ferit per salvar l'ovella perduda i les de l'Anyell sacrificat per la nostra veritable llibertat. Us exhortem a celebrar el sagrament de la Penitència i el de l'Eucaristia com a signes de correspondència al seu amor. També en això els bisbes, amb la gràcia de Déu, volem ser exemple per a vosaltres.

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

Ésser Església (3)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Sentir amb l'Església local

Quan parlem d'Església local o particular volem dir el que en altres termes anomenem «diòcesi». Cada cristià neix en el si d'una Església local. Una Església local actua a través, en primer lloc, de les parròquies. Per això es pot dir que la parròquia és la localització última de l'Església local, la més propera a cada cristià. El sentir-amb-l'Església comença per sentir amb l'Església local.

Aquesta realitat accentua el caràcter «familiar» de la vida cristiana. És cert que pel baptisme nosaltres entrem a participar de la vida divina, i això és essencial i més enllà de qualsevol localització. Jo sóc cristià tant a Barcelona com a Roma o com a Kinshasa, i sóc igualment membre de l'Església, que és de Crist. Però l'Església concreta on jo m'he format com a cristià ha imprès en mi les seves característiques històriques, religioses, culturals. Si un dia visc en un

altre lloc, caldrà que jo conegui aquestes dimensions d'aquella Església, per poder viure-hi en sintonia plena.

Sentir amb l'Església local és punt de partida per actuar responsablement com a membre de l'Església. No cal dir com n'és d'important aquest principi quan es tracta de cristians que tenen una influència pastoral o pedagògica sobre els altres.

Sentir amb l'Església local en comunió amb el Papa

Tota Església local o particular és plenament Església de Crist quan el propi bisbe, que és el qui assegura la unitat cristiana i catòlica en aquella Església, està en comunió amb el successor de Pere. Per això, sentir amb l'Església local és el mateix que sentir amb el Papa, que presideix l'Església de Roma. El Papa no és un estranger per a l'Església local, sinó aquell que confirma en la fe

tots els germans, en cada Església. És això el que Jesús va encarregar a Pere.

El testimoni de la celebració eucarística és esplèndid: no hi ha celebració de l'Eucaristia en la qual no proclamem que estem celebrant la comunió amb el Papa i amb el propi bisbe, és a dir, el d'aquell lloc, d'aquella Església local en la qual se celebra. Si celebrem l'Eucaristia a Girona o a Solsona, a Madrid o a Santiago, el bisbe del qual direm el nom com a signe de comunió, serà el de cada Església de les esmentades, però sempre direm el nom del Papa.

Aquesta realitat de comunió és un element essencial del sentir-amb-l'Església. O en definitiva de l'ésser Església. Si un cristià, pastor o laic, rebutgés aquesta dimensió de sentir-amb-l'Església, es convertiria en un cristià cismàtic. És el cas clamorós del bisbe Lefebvre, i dels seus seguidors acèrrims, encara que pot haver-hi altres casos menys clamorosos, però igualment dolorosos.

A través de la comunió amb el Papa, cada bisbe i cada Església està en comunió amb tots els altres bisbes i les altres Esglésies que estan en comunió amb ell. El sentir-amb-l'Església s'eixampla així a les dimensions del món quan es viu com a sentir-amb-la comunió de les Esglésies. Tenim germans a tot arreu!

Sentir amb la comunió de les Esglésies és sentir el batec de les Esglésies joves i enriquir-se amb l'experiència de les antigues Esglésies. És viure la persecució del Sudan i l'eufòria de Seül. És donar gràcies pel desplegament vocacional d'Amèrica llatina i pregar el Senyor perquè es despertin vocacions a la nostra Europa.

D'aquesta comunió neix espontàniament l'intercanvi de dons. Els Sínodes que el Papa ha convocat recentment —properament el d'Europa— són experiències d'aquesta mena, que poden donar-nos més i més sentir-amb-l'Església.

petites homilies

Guardar la vida

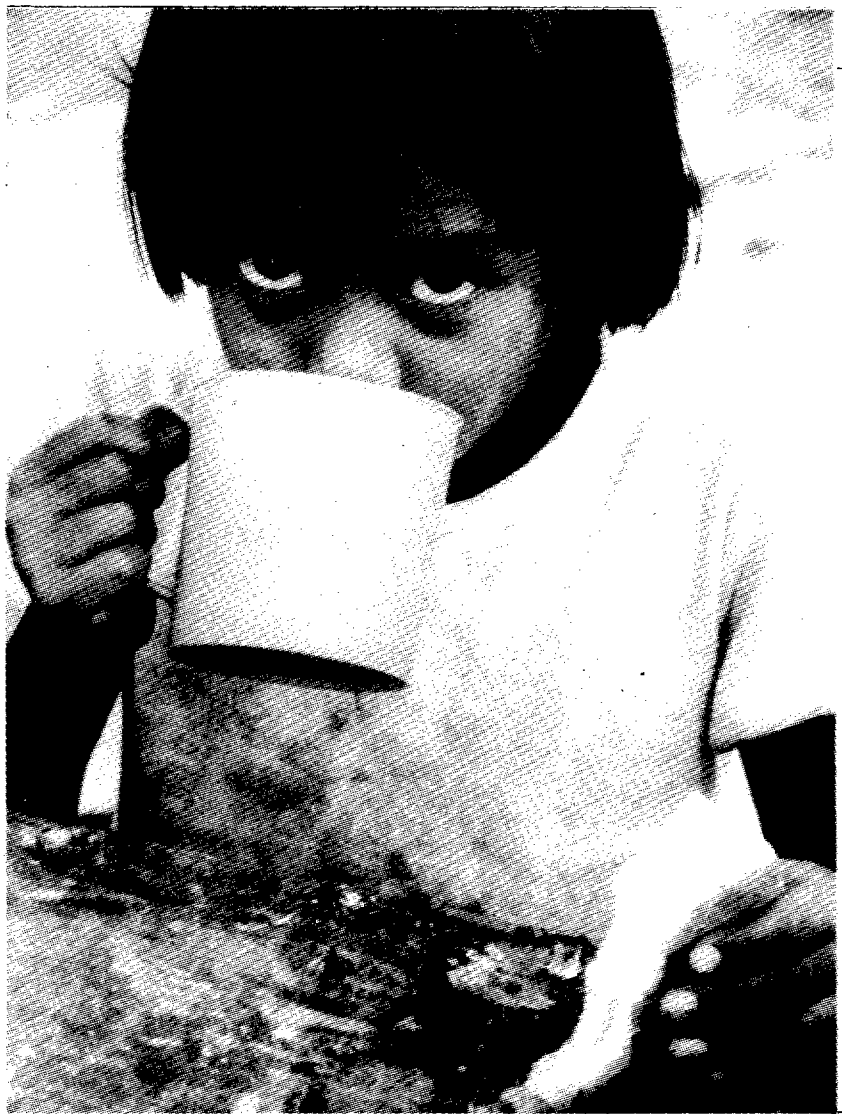
Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

És, i ha estat, la gran preocupació dels homes de sempre. I no sols en el sentit d'evitar la mort. Sinó també —i sobretot— en el desig de conservar i d'augmentar allò que en diem la qualitat de la vida. L'ideal per a molta gent és el confort. La comoditat. Fins al punt que n'hem fet un dels principals ídols moderns. I com tots els ídols, aquest també cada dia exigeix més sacrificis. Fins a arribar al sacrifici humà. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran. De fet, la perdem al l'ara de l'egoisme. Absurd. Però real.

La cultura del jo-i-prou aïlla la persona. La converteix en una illa voltada de confort. Li dona la il·lusió de l'autosuficiència. La reclou en la solitud del seu temple ple de possibilitats tècniques. Privat, però, de comunicació. Com un ídol que té ulls però no hi veu, boca però no parla, mans que no encaixen amb les de ningú més. Tot sol amb la seva pretesa suficiència insuficient. De tant en tant alça la barrera i convida algú. Però amb condicions que limiten el temps, la intensitat, la intimitat. Ha perdut la vida a cops de voler conservar-la. És l'obra de la falsa civilització de l'egoisme. Hem perdut l'autèntica dimensió del poble. Entotsolats, com volem descobrir l'ànima de la comunió que dona vida a la comunitat? És possiblement per aquí per on cal cercar l'arrel de la crisi de les vocacions al ministeri. Servir, per què? Per a qui? Els qui vulguin guardar la

vida en poder seu, la perdran.

Tirant per aquest camí és impossible entendre la fe cristiana i el seguiment de Jesús. Perquè, poden ser egoistes la fe i la comunió? Tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Comunió. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. Tots sols hauríem acabat irremissiblement en la mort. L'egoisme ens hauria ofegat. Quan ens hem obert a Jesucrist —pel baptisme viscut— hem trobat la vida nova. Els que per causa meua l'hauran perduda, la retrobaran. Cristià és aquell que es mira el món amb ulls nous. Els ulls del Crist. Hi ha descobert la comunió: Déu, Crist i els altres. I s'ha tirat al carrer. Ha sortit fora d'ell mateix. Ha recobrat la dimensió perduda del poble. Té necessitat dels altres. Sap que els altres el necessiten. És l'home de l'acolliment. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i el qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Compromís de servei. Artífex de comunió. Obert als altres i a Déu. Ha trobat la vida que ningú no li prendrà. Plena. Fecunda. Que es renova cada dia. Acol·lidora. Tothom qui doni un vas d'aigua a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa. Perdre la vida per recobrar-la. Allà. Però també aquí.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral i altres
celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial I)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 1)

JUNY

27. Diumenge

XIII de durant l'any. Verd. Lectures: 2 Reis 4:8-11.4-16 / Salm 88 / Romans 6:3-4.8-11 / Mateu 10:37-42ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu del Perpetu Socors.* Sants, Ciril d'Alexandria, b. dr.; Zoile i comps. mrs.; Ladislau, rei; Anecte, mr.; Samsó, prev.; Tomàs d'Orvieto, caputxí.

Festa Major: a Lavern.

28. Dilluns

Sant Ireneu, b. màrtir (MO) Vermell. Lectures: Gènesi 18:16-33 / Salm 102 / Mateu 8:18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau I, p.; Argimir, mjo. mr.; Plutarc i comps. mrs. Santes, Potamiena, vg. mr., i Marcel·la, mr.

29 Dimarts

Sant Pere i Sant Pau, apòstols (S): Vermell. Lectures: Fets, 12:1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu 4:6-8.17-18 / Mateu 16:13-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Siri i Cassi, bs.; Marcel, mr.

Santes, Beneta, vg.; Maria, mare de Marc, deix. de Jesús.

Festa Major: a Abrera, Albanyà, Alfarràs, Alp, l'Ametlla de Mar, Begues, Bigues, Calafell, Calella de Palafrugell, Cambrils, Canet de Mar, Cornellana, Figueres, Gavà, Gessa, Lles, el Masnou, Montbrió del Camp, Osor, Perafita, Perafort, Premià de Dalt, Reus, Riudecols, el Rourell, Rubí, Sant Cugat del Vallès, Sant Pere Pescador, Sant Pere de Ribes, Sant Pere de Torelló, Sant Pere de Vilamajor, Sora i Tossa de Mar.

30. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 21:5.8-20 / Salm 33 / Mateu 6:28-34. Si es vol: *Els Sants protomàrtirs de l'Església de Roma (MLI) Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marçal, b.; Alpinia i Austricinià, prevs. Santes, Lucina, deix. dels Apòstols, i Emilià, mr.

JULIOL

1. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 22:1-19 / Salm 114 / Mateu 9:1-8ALTRES CELEBRACIONS: *La Preciosíssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist.* Sants, Aaró, sacerdot de l'Antiga Llei; Gal, b.; Domicià, ab.; Teodoric, ab.; Teobald, mjo. Santa Elionor, mr.

2. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 23:1-4.19;24:1-8.62-67 / Salm 106 / Mateu 9:9-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Francesc de Regis, S.J.; Procés i Martirià, mrs. Otó, b.; Vidal, Felicià, mrs. Eutiquià, mrs. Santa Monegunda.

3. Dissabte

Sant Tomàs, apòstol (F) Vermell. Lectures: Efesis 2:19-22 / Salm 116 / Joan 20:24-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó II, p.; Anatoli, Heliodor i Dat, bs.; Jacint, mr.; Eulogi i comps. mrs. Santa Mustiola, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge XIII de
durant l'any

Cicle A

Lectura primera

2R 4:8-11,14-16a

Lectura segona

Rm 6:3-4, 8-11

Aquest home de Déu és un sant

Lectura del segon llibre dels Reis

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.»

El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezi, el seu criat: «¿Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezi li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezi la cridà i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

Salm responsorial

88:2-3, 16-17, 18-19 (R.: 2a)

Senyor, cantaré tota la vida

els vostres favors,

d'una generació a l'altra

anunciaré la vostra fidelitat.

Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, mantinc la fidelitat en el cel.»

R. Senyor, cantaré tota la vida

els vostres favors.

Senyor, feliç el poble que us aclama.

Caminarà a la llum de la vostra mirada.

Tot el dia celebrarà el vostre nom,

enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder,

alcem el front perquè vós ens estimeu;

el nostre rei és del Sant d'Israel,

és del Senyor l'escut que ens protegeix. R.

*Pel baptisme hem estat sepultats en Crist,
perquè emprenguem una nova vida*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort.

Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida.

I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

Al·leluia

1Pe 2:9

*Vosaltres sou un poble escollit,
un reialme sacerdotal, una nació sagrada:
proclameu la lloança d'aquell que us ha
cridat del país de les tenebres a la seva llum
admirable.*

Evangeli

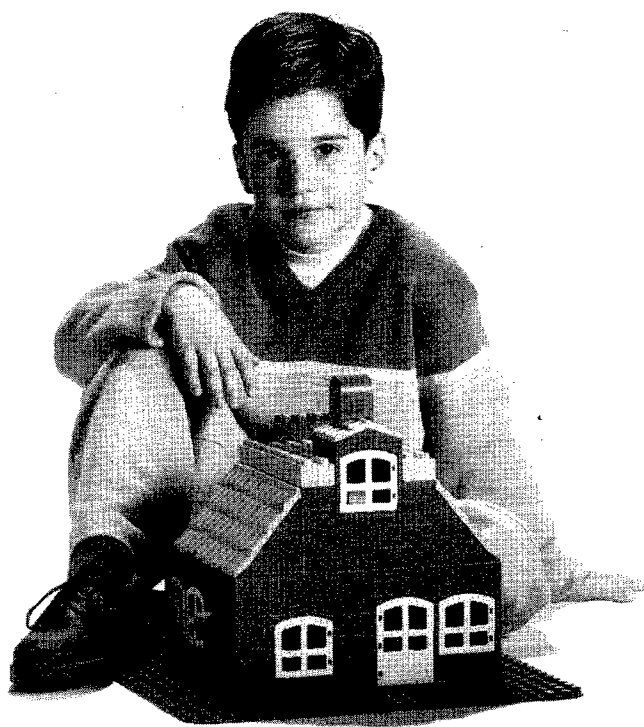
Mt 10:37-42

*Qui no pren la seva creu, no és bo per venir
amb mi.**Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi*

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els que per causa meua l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

**La majoria de les Comunitats Autònomes
reben el que els correspon.**

**Els ciutadans de Catalunya
mereixen un tracte fiscal just.**

Totes les comunitats autònomes han d'aportar diners al conjunt de l'Estat. Les comunitats més riques n'aporten més que les altres. Els ciutadans de Catalunya aporten un **24% més** de diners que la mitjana de les Comunitats Autònomes per al funcionament de l'Estat i per a la solidaritat amb altres territoris. Ara bé, quan l'Estat retorna a les Comunitats Autònomes una part d'aquests ingressos, unes comunitats reben els que els correspon i Catalunya un **12% menys**. Això suposa un desequilibri global d'uns **36 punts**. Aquest desequilibri fiscal **representa entre 800.000 milions de pessetes i 1,2 bilions de pessetes cada any**, és a dir 500.000 pessetes per cada família. Si tornés a Catalunya una part d'aquests diners millorarien la nostra economia i el benestar i la cohesió social de tots els catalans. **Hi hauria més escoles, més hospitals, més residències.** En definitiva, més infraestructures i millors serveis públics. Aquest tracte fiscal injust que Catalunya pateix limita les seves capacitats de modernització, creixement i benestar, tant dins d'Espanya com dins d'Europa. **Ha arribat el moment d'aconseguir un tracte més just per als ciutadans de Catalunya.** **Hi estem d'acord, oi?**

Generalitat de Catalunya

Barcelona

diòcesis

Manca de preveres per cobrir totes les necessitats

■ Llavaneres acull les Jornades d'Arxiprestos de l'arquebisbat de Barcelona

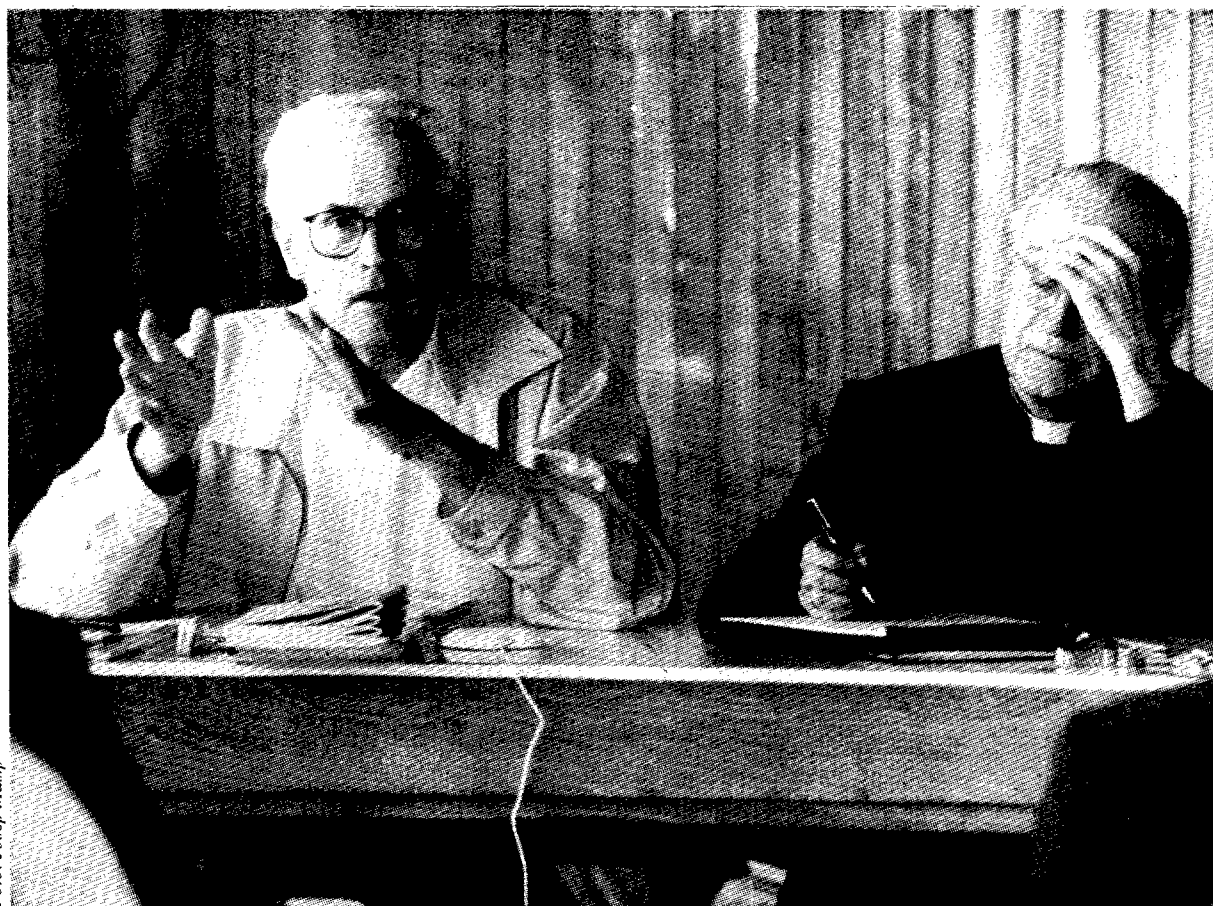
LLAVANERES.— Amb la fi de segle i de mil·lenni, la situació que viu la societat ha canviat radicalment de formes i costums. No resulta estrany, doncs, que l'Església busqui camins d'adaptació a la nova realitat: la necessitat d'un laïcat més actiu i compromès, un nou

enfocament de la catequesi, una renovació del mapa pastoral... Aquests són punts de reflexió que van ser tractats en les Jornades d'Arxiprestos de l'arquebisbat de Barcelona, que van tenir lloc a Llavaneres els dies 14 i 15 de juny.

Els punts a tractar eren diversos, però potser el més rellevant i nou va ser el de la ponència del bisbe auxiliar de Barcelona Carles Soler i Perdigó, que va exposar el desenvolupament del document *Vers un nou mapa pastoral*, publicat fa pocs mesos. Aquest document proposa un treball per definir una visió sobre què ha de ser una diòcesi i una acció pastoral. «Estem acostumatats que cada poble, per petit que sigui, tingui el seu campanar, però això ja no és possible», va remarcar Francesc Catarineu, arxiprest del Montseny.

La raó d'aquesta afirmació recau en els motius exposats al llarg de la conferència. La falta de vocacions impedeix que cada parròquia tingui el seu capellà. Això obliga a fer una reestructuració del mapa pastoral, la qual cosa dóna lloc a situacions com les que ja es viuen a molts pobles, on un rector ha d'atendre diverses comunitats. Això, d'una banda, crea sensació d'impotència per part del capellà, ja que es veu desbordat, i, de l'altra, un desarrelament dels fidels, ja que no poden disposar d'un rector les vint-i-quatre hores del dia.

«Cal designar parròquies models, on

Antoni Matabosch i Ricard M. Carles.

els fidels de diferents esglésies es reuneixin per dur a terme diferents actuacions pastorals», va afirmar Mons. Soler i Perdigó. D'aquesta manera, se solucionaria el problema amb què es troben moltes comunitats que han de compartir el rector.

De la mateixa manera, el document *Vers un nou mapa pastoral* tracta també el paper dels laics i el dels preveres en el marc dels nostres dies. «Si bé és

ben cert que el laïcat ha de tenir un paper actiu, tampoc podem relegar-li tasques que són pròpies del prevere», va expressar Mons. Soler. Així, va quedar definida la relació entre el rector i els fidels, de manera que han de treballar plegats, però cadascun dins del seu àmbit d'acció, per tal de fer més efectiva la tasca.

Gerard Redó

Dies de reflexió

Les Jornades d'Arxiprestos van reunir, en una convivència de dos dies, tots els arxiprestos de l'arquebisbat i els delegats diocesans d'Apostolat Seglar, de Pastoral Social i d'Educació Cristiana, entre d'altres. Van tractar-se diversos temes, com el sentit del Jubileu del 2000, i els actes que es preveuen celebrar en l'àmbit diocesà. També es va exposar, per part del delegat general d'Educació Cristiana, Francesc Riu, la justificació del projecte diocesà de catequesi i la presentació d'una primera proposta de redacció sobre els textos de catequesi unitaris per a totes les parròquies. La reflexió sobre el laïcat i l'apostolat seglar, duta a terme per Antoni Matabosch, delegat general d'Apostolat Seglar, va posar punt final a les jornades.

350 aniversari de les carmelites de l'Encarnació

BARCELONA.— Les monges carmelites del monestir de l'Encarnació de Barcelona commemoren enguany els 350 anys de la seva fundació. Va ser un 15 de maig del 1649 quan el P. Martí Roman, carmelita prior del convent de Barcelona, va fundar aquesta comunitat, que es va instal·lar en un primer moment en un convent del carrer de l'Hospital, al davant de l'antiga Riera d'en Prim baixa.

Entre els segles XVII i XVIII la comunitat va patir tres exclaustracions, i a partir del 1835 es va quedar sense convent. No va ser fins al 1873 que van poder comprar una torre a les Corts. Després d'haver d'abandonar-la en dues

ocasions (durant la Setmana Tràgica i durant la Guerra Civil), la comunitat va restar al convent de les Corts fins al 14 de setembre del 1969, data en què es va traslladar a l'actual monestir del carrer de Panamà, núm. 12.

El 5 de juny passat, l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, va presidir la celebració solemne de l'eucaristia en acció de gràcies per l'aniversari de la comunitat, constituïda actualment per 18 germanes. Monges d'aquest monestir han contribuït a la fundació dels monestirs de Valls, de Vic, de Tàrraga i de Porlamar (Veneçuela). (C.C.)

Aquest espai val 4.925 ptes.
+ 16% d'IVA.

Assessorament publicitari
personalitzat.

Tel. 934 905 988

Fax 934 902 035

Menorca

Mons. Carrera participa en una trobada sobre mitjans

CIUTADELLA.— El 7 de juny es va celebrar la tradicional trobada entre el bisbe de Menorca, Francesc Xavier Ciuraneta, i els professionals dels mitjans de comunicació de l'illa, convidats per la Delegació de Mitjans de la diòcesi. La trobada va comptar amb la presència del bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera.

Després de compartir el dinar al santuari de la Mare de Déu del Toro, els participants van celebrar una sobretaula. El bisbe Carrera va exposar alguns aspectes de la que segons ell hauria de ser la relació entre els mitjans de comunicació i l'Església. També va parlar de la necessitat que la comunitat cristiana compti amb mitjans propis, perquè, segons Mons. Carrera, «no podem estar

refiats de la presència en els mitjans generals». Amb tot, en la conferència que va pronunciar al Cercle Artístic de Ciutadella, va manifestar que «tenim dret a esperar que la totalitat dels mitjans de comunicació reflecteixin la vida i l'actualitat de l'Església».

La recent decisió adoptada per la Generalitat sobre la retirada d'algunes freqüències d'emissores a la Cope va ser

una de les preguntes més insistent per part dels periodistes. Segons va comentar, la relació entre els bisbes catalans i la Cope no és d'incompatibilitat, sinó «de crítica puntual».

Peral bisbe, els mitjans eclesials «han de mantenir viva la identitat cristiana i ser complementaris, no alternatius». Per al prelat, «l'ideal d'un mitjà de comunicació cristià és que tots els catòlics, tinguin l'opció política que tinguin, no se sentin molestats per aquest mitjà, sinó que se sentin encoratjats en la seva fe i vegin respectades les seves opinions polítiques».

Guillem Ferrer Monjo

TORTOSA

En la jornada sacerdotal demanen vocacions i diners

TORTOSA.— El 7 de juny la majoria del presbiteri es va reunir amb el bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, al Seminari. Va obrir l'acte el prelat, que va motivar la jornada amb aquesta consigna: «Així com el primer mil·lenni de l'Església es va centrar en el baptisme i el segon, en l'eucaristia, sembla que el tercer posarà l'èmfasi en els ministeris eclesials: estem redescobrint una nova forma de ser sacerdots, volem restaurar el diaconat permanent i donar responsabilitats pastorals als laics i les laiques vocacionats.»

El rector del Seminari, Mn. Domingo Escuder, va informar que espera l'afiliació acadèmica del Seminari a la Facultat de Teologia de Catalunya. Tot sembla indicar que els seminaristes, sense anar a Barcelona, podran llicenciar-se en Ciències Religioses. El rector va posar l'èmfasi en la promoció vocacional, seguint la ponència del bisbe de Zamora, Juan Uriarte, que es caracteritza per reconèixer «un hivern vocacional». Demana una «teràpia de xoc» consistent en la paradoxa d'assumir-criticar els antivalors de la societat.

El delegat diocesà d'Economia, Mn. J. M. Membrado, davant del repte del cinquantenari del Seminari (2002) i la reparació i remodelació de tot l'edifici (22.300 m²), diu que la diòcesi opta per la via positiva. Ja s'han renovat l'electrificació, les infraestructures sanitàries, s'han rebaixat els sostres, etc. Pel que fa al sector Seminari (Pavelló B) es va mostrar una habitació model que duplica l'espai i incorpora serveis higiènics.

L'equip responsable de l'economia creu que signant una pòlissa de crèdit per 200 milions es podria acabar el projecte. Espera que els donatius dels diocesans, de les fundacions pio-canòniques, de les assignacions de la Conferència Episcopal espanyola, etc. permetran arribar a bon port. (J.B.B.)

BARCELONA

El tamboret del matrimoni

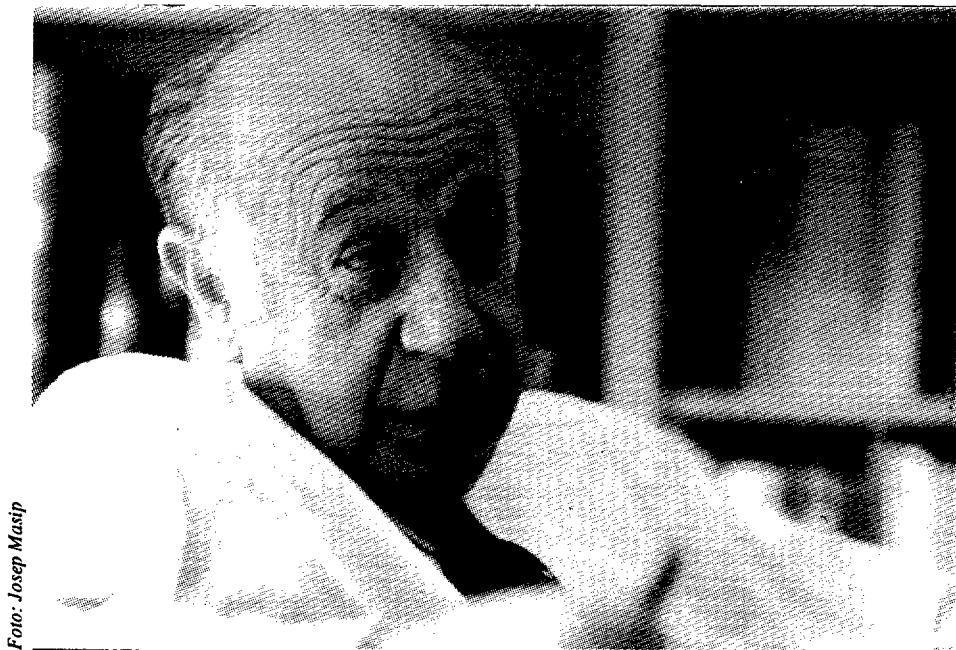
BARCELONA.— Personalitats tan heterogènies com l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles; el president del FC Barcelona, Josep Lluís Núñez, o les infantes Elena i Cristina, tenen una referència comuna: el Tamboret d'en Pau.

«Acullo els nuvis de fora de la parròquia de Sant Francesc de Sales; els que són de la parròquia els atén el rector.» Si bé moltes parelles només fan el curset prematrimonial per obtenir el paperet que els permeti casar-se per l'Església, el postmatrimo-

ni és una opció personal i com a tal implica un compromís. Això es nota en l'escassetat d'adeptes: «Només continua entre un deu i un dotze per cent de les parelles que caso», explica Cazeneuve. Campions, L'ou o la gallina, Matxembrat, Alaska, Mirall o Quatre gats són alguns dels noms curiosos amb què s'han autobatejat els més de 25 grups que porta Cazeneuve: el 90% a Sant Francesc de Sales i la resta a les parròquies de l'Esperit Sant, de Sant Carles Borromeu i de la Immaculada Concepció.

Els consells de Pau Cazeneuve no són cosa fútil, sinó que provenen de l'experiència de més de trenta anys de matrimoni amb Vicenta Descarrega. «Els problemes que tenen les parelles són els mateixos que tenim nosaltres, i això dóna una certa confiança», afirma Cazeneuve. L'experiència, per tant, l'ha portat a insistir molt en el diàleg. Segons ell, «un 99,9% de les parelles anirà bé si hi ha un diàleg obert». Amb tot, «quan hi ha amor hi ha sagrament, i si l'amor un dia es desfà, ja no hi ha matrimoni.»

Pau Cazeneuve ha reflexionat també sobre el futur dels grups quan ell no hi sigui, i ho vol deixar tot ben lligat. «El 2000 jo espero impulsar —i així li ho vaig fer saber a Mons. Ricard M. Carles— que aquesta iniciativa pugui prendre entitat jurídica, amb cap i peus; i amb aquesta finalitat organitzar un grup responsable.» El nom de l'entitat: el Tamboret d'en Pau. (C.M.)

Pau Cazeneuve.

Durant els sis anys que fa que Pau Cazeneuve és diaca permanent ha acompanyat un gran nombre de parelles a l'altar, les ha casades i, quan li ho han demanat, els ha donat un cop de mà en el seu matrimoni. Els consells de Pau Cazeneuve, casat i pare de dos fills, es fan acompanyar d'un tamboret en miniatura de tres potes que ve a simbolitzar l'equilibri matrimonial idoni: entrega, diàleg i sinceritat, en una pota; fidelitat, fe i amor, en la segona, i intimitat, fills i paternitat responsable, en la tercera. És el Tamboret d'en Pau.

La tasca assignada a Pau Cazeneuve va ser, doncs, el pre i el postmatrimonial.

nial és una opció personal i com a tal implica un compromís. Això es nota en l'escassetat d'adeptes: «Només continua entre un deu i un dotze per cent de les parelles que caso», explica Cazeneuve.

Campions, L'ou o la gallina, Matxembrat, Alaska, Mirall o Quatre gats són alguns dels noms curiosos amb què s'han autobatejat els més de 25 grups que porta Cazeneuve: el 90% a Sant Francesc de Sales i la resta a les parròquies de l'Esperit Sant, de Sant Carles Borromeu i de la Immaculada Concepció.

Els consells de Pau Cazeneuve no són cosa fútil, sinó que provenen de l'experi-

BALCLI'S
SALA DE SUBASTAS

DES DE 1979

932 175 607
932 377 663

COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Coⁿnecta't

www

Informa't !

el reportatge

Jordi Vila text i
Josep Masip fotos

tots som
KOSOVARS

Joves per Kosovo. Militants europeus. Tenen el suport i la confiança de la Generalitat de Catalunya. Són universitaris que han passat per davant dels seus estudis per dedicar un munt d'hores a la setmana a favor dels refugiats albanokosovars. Molts d'ells encara es-

tan implicats en la reconstrucció de Sarajevo, d'altres s'hi han afegit fa uns mesos. Són l'esperit de la Plataforma per Kosovo, 25 nois i noies compromesos que compten amb el suport d'una multitud de voluntaris esporàdics. Pensen que la tasca d'informació del que està

passant als Balcans és vital. Ja han protagonitzat tres concentracions a la plaça de Sant Jaume, la darrera, celebrada el 25 de maig amb el lema «Tots som kosovars». De moment ja han aconseguit enviar 76 tones d'ajut humanitari a Kosovo.

Testimonis que ens apropen l'altra cara del que passa als Balcans

Joves x Kosovo

Confeccionen informes sobre el conflicte per a altres institucions, fan xerrades a associacions, col·legis i instituts sobre el que passa als Balcans. N'hi ha que diuen que la seva tasca a la plataforma els ha fet madurar i tornar-se més durs i irònics. A ells, és més difícil que els mitjans de comunicació els «venguin una moto».

76 tones x Kosovo

El magatzem de la Plataforma per Kosovo ha hagut de traslladar les seves instal·lacions de Granollers al barri del Gornal de l'Hospitalet perquè l'antic magatzem s'ha quedat petit. Cada dia són set voluntaris al matí i set més a la tarda, els que posen la seva il·lusió al servei de l'embalatge del material humanitari que arriba al magatzem. De moment la Plataforma per Kosovo ha enviat

a la zona del conflicte 14 tràilers amb un total de 76 tones d'aliments que han passat els controls sanitaris per poder circular per Europa. Amb 47 anys, Quico Romeu és l'encarregat de la coordinació del magatzem. Aquest director i regidor de teatre no és nou en això de la solidaritat amb els Balcans. Com altres voluntaris de la plataforma, la seva implicació amb el territori iugoslau ve de Bòsnia. El mateix Romeu ens confirma que el que ell coordina és un dels 10 magatzems existents a Catalunya que recullen ajut humanitari per enviar a Albània i a les zones de refugiats al voltant de Kosovo. Quico Romeu calcula que a finals del mes de juny el magatzem de la Plataforma per Kosovo haurà enviat un total de 250 tones de material humanitari i que Catalunya arribarà a la xifra de 1.000 tones enviades.

Els voluntaris de la Plaforma per Kosovo treballen al magatzem de l'Hospitalet.

Eva Granados, coordinadora d'una campanya sobre les causes de la guerra de Kosovo.

Amb 24 anys, Eva Granados és la responsable de l'Observatori Internacional de la Fundació Solidaritat de la Universitat de Barcelona. Des d'aquest estament Granados ha coordinat una campanya que informa sobre les causes que han originat la guerra de Kosovo. Ho ha fet, com ella diu, «aprofitant l'efecte mediàtic CNN» i també mitjançant una exposició itinerant que ha recorregut els diferents campus de la Universitat central. Granados està convençuda que amb la signatura d'aquests acords el conflicte tornarà a la invisibilitat i desapareixerà l'interès dels mitjans de comunicació pels Balcans. «La signatura d'aquest pacte no ha estat una capitulació de Milosevic. Amb això el que s'està fent és salvar la cara als actors d'aquesta guerra, l'OTAN, Rússia i Belgrad. És una negociació on els menys afavorits són els albanokosovars. S'està decidint sobre el seu país i ells no hi tenen ni veu ni vot». Tota aquesta denúncia ha estat publicada en el darrer informe de l'Observatori de la Solidaritat de la UB. El document també es qüestiona fins a quin punt ha quedat establerta la distribució del territori kosovar en aquesta mena de protectorat de les forces internacionals on el paper de Rússia no ha quedat del tot definit, segons Granados.

Crítica amb l'OTAN

Sigui com sigui l'Observatori continuarà fent un seguiment del procés de pacificació d'aquest conflicte i publicant els seus informes a la pàgina web <http://www.ub.es/solidaritat/observatori.htm>. Pel que fa a la intervenció de l'OTAN, Granados afirma: «Jo no hauria bombardejat. Nosaltres estem en contacte amb les dones de negre de Belgrad i ho han passat molt malament perquè no entenen que si elles han estat lluitant contra Milosevic els hagin caigut un munt de bombes a sobre.»

Eva Granados treballa a la Fundació Solidaritat de la UB.

Resana Alegi, albanesa i catalana

«Encara no m'ho crec.» Així de contundent s'expressa l'albanesa de 23 anys Resana Alegi en posicionar-se sobre els últims esdeveniments que s'estan produint a Kosovo on cada vegada la intervenció de Rússia és més ambigua. Resana, que fa poc ha acabat els seus estudis de turisme, confessa que és escèptica amb el que està passant als Balcans. Sobre el retorn dels refugiats ho té ben clar: «No em puc imaginar que els kosovars tornin al seu país després de tot el que ha passat, amb les cases cremades, els diners robats, les dones violades, sense papers ni documents, sense un nom...» Parlar d'aquesta albanocatalana és explicar la història d'una noia que fa vuit anys va arribar a Catalunya per estudiar segon de BUP i que ara ha posat el coneixement dels set idiomes que domina al servei de la Plataforma per Kosovo. El seu propòsit: denunciar i explicar als nois i noies de Catalunya la veritable versió dels fets que passen i han passat en aquest conflicte. Com has viscut aquesta guerra com a albanesa i des de Barcelona? «Em sento realment orgullosa del que ha fet el meu poble pels kosovars. Malgrat ser el país més pobre d'Europa moltes famílies albaneses han acollit a casa seva fins a vuit kosovars.»

Resana Alegi està convençuda que tornarà a la seva Albània.

Tornar a Albània

Aquesta guerra pot canviar el teu destí? «En aquests moments s'està decidint la sort dels Balcans; jo també estic decidint què fer amb la meua vida. Acabes la carrera, busques feina... Abans del conflicte pensava quedar-me a Barcelona. Ara sí, estic conven-

çuda. Quan sigui més forta i tingui més bagatge personal segur que tornaré. Oferiré al meu país el que tinc. Algun dia també hi haurà turisme a Albània, que és el que he après». Resana sap que la sort i el destí dels kosovars no està a les seves mans, sinó en les dels països que dominen l'economia europea. I és que la història es repeteix. Va ser el 1913, explica Resana, quan les potències europees van acabar de perfilar les fronteres als Balcans, una divisió que va fer que dels vuit milions d'albanesos existents a Europa, només tres quedessin dintre de les fronteres d'Albània, actualment un país dominat per les màfies.

Rerefons

«"Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster i em vau acollir, anava despullat i em vau vestir, estava malalt i em vau visitar, era a la presó, i vinguéreu a veure'm.

Lavors els justos li respondran: —Senyor, quan et vam veure afamat i et donàrem menjar: o que tenies set, i et donàrem beure? Quan et vam veure foraster, i et vam acollir?; o que anaves despullat i et vam vestir? Quan et vam veure malalt o a la presó i vinguérem a veure't?

El rei els respondrà: —Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.» (Mt 25:34-40)

el retrat

Bernat Martínez, 23 anys, voluntari en conflictes bèl·lics als Balcans. Responsable i un dels pioners de l'oficina central de la Plataforma per Kosovo. De moment ha deixat de banda el projecte final d'Enginyeria Superior de Telecomunicacions per poder invertir tots els seus esforços en el que ha estat aquest conflicte. I és que, com ell diu, el que ha passat en aquesta zona dels Balcans és una necessitat que encara cal atendre, el projecte de carrera pot esperar. El seu compromís amb Iugoslàvia ja ve de Bòsnia on s'hi ha aproximat físicament durant els dos últims anys amb tres viatges per Sarajevo, Mostar i Tuzla. En Bernat és un dels responsables de tots els temes de difusió, comunicació i coordinació que es duen a terme des de l'oficina central de la Plataforma per Kosovo on hi ha setmanes que fa les 40 hores i fins i tot hi dina amb un entrepà. No entén com la gent pot continuar fent la seva vida mentre a dues hores en avió n'hi ha que han mort per culpa d'una neteja ètnica.

Adreça: Plataforma per Kosovo. C/ Rocafort 242 bis. 3a planta 08029 Barcelona. Tel. 934 052 886

en Comp^{ro}mís

«Milosevic està tocat»

Bernat Martínez, responsable de la Plataforma per Kosovo

■ **Després de 78 dies d'atacs aeris ininterrompunts de l'OTAN finalment s'ha aconseguit el compromís de la retirada de les tropes sèrbies de Kosovo.**

Ara cal pensar en l'elaboració d'un pla global per als Balcans, en el restabliment de l'autonomia kosovar i en la reconstrucció de Kosovo.

■ **Què més cal tenir en compte?**

Hem de pensar que el flux de refugiats trigarà temps a tornar completament a Kosovo. Ens espera un llarg procés. Serà importantíssim en aquesta etapa de postguerra que els serbis lliurin els mapes dels camps de mines.

■ **I ara Milosevic, què?**

Estic convençut que Milosevic sortirà tocat d'aquest conflicte.

■ **Continues pensant que Europa ha fallat?**

Europa ha fallat en el sentit de prevenir el conflicte i en la manera com ha enfocat la mediació amb Kosovo.

■ **Malgrat l'acabament de la guerra, la Plataforma per Kosovo continua treballant...**

Ja hem de començar a pensar en la reconstrucció de Kosovo i en l'acolliment dels refugiats. És molt difícil fer arribar l'ajut, perquè Albània és un país caòtic i les comunicacions estan molt malament tant pel que fa a

la telemàtica com a les infraestructures. Veiem vital que l'ajut es coordini. Cada dia tenim reunions amb el districte 11 de l'Ajuntament de Barcelona.

■ **Quina opinió teniu de la intervenció de l'OTAN?**

No hem arribat a posicionar-nos perquè dins de la plataforma hi ha moltes entitats i sensibilitats.

■ **Entre tu i jo..., personalment et posicionen?**

Més que intervenció sí o intervenció no,

hauríem de preguntar-nos què opinen els refugiats kosovars, els albanesos o els macedonis, que són la gent realment implicada. Gràcies a Internet sabem que han estat a favor de la intervenció.

■ **La guerra de Kosovo ja feia temps que es preveia però ens ha sorprès a la majoria.**

El problema d'aquests conflictes és que la gent només els coneix quan comencen a haver-hi morts, quan s'arriba a la guerra total.

■ **Europa encara està a les beceroles?**

Des de Hitler sembla que no hem evolucionat tant com ens pensem...

A l'Europa occidental tots vivim al nostre món i no ens preocupem del que passa fora del nostre entorn. No ens adonem que el nostre nivell de vida depèn del fet que altres nivells de vida siguin pitjors.

■ **El pitjor a Kosovo encara està per venir, si mirem el que ara passa a Bòsnia.**

Encara queda moltíssim per fer a Bòsnia. La reconstrucció econòmica s'està realitzant a poc a poc, però ara el problema són els refugiats. N'hi ha moltíssims. La majoria de gent no té casa o la té destrossada. Hi ha un 80% d'atur, els joves han estat durant molt de temps sense estudiar i sense treballar i no tenen perspectives de futur. Una guerra costa molt poc de crear i les seves conseqüències duren molt més temps.

■ **Acabem. Si hagués esclatat un conflicte similar a la Xina, per posar un exemple, estaries en aquesta oficina?**

Segurament no, sincerament. Hi ha conflictes a la Xina, al Pakistan i ningú no fa res. Però és millor resoldre alguns conflictes que cap.

■ **Per quant de temps més a la Plataforma?**

Fins a finals d'estiu. Després és possible que marxi a treballar a Albània.

Les mobilitzacions a la plaça de Sant Jaume han estat una de les principals accions de sensibilització de la Plataforma per Kosovo.

Dies D'Ia

Francesc Pasqual

Vols sentir la veu dels àngels el dia del teu casament?

Truca'ns: 901 647 688

Soprà, duet, quartet...
El millor servei al millor preu

Informació amb valors

Tarragona

El Sant Enterrament de Tarragona i el Ball de Sant Crist de Salomó, festes d'interès nacional

TARRAGONA.— La Generalitat de Catalunya ha declarat festes d'interès nacional la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant de Tarragona i el Ball de Sant Crist de Salomó, dues de les festes tradicionals més arrelades a l'arquebisbat de Tarragona. En total només han rebut aquesta declaració una vintena de festes de tot Catalunya, de les quals dues més també pertanyen a l'arquebisbat: les festes decennals de la Mare de Déu de la Candela de Valls i les festes de Santa Tecla de Tarragona, patrona de la ciutat. La declaració implica que totes les administracions tenen l'obligació de vetllar per la preservació d'aquestes festes.

La processó del Sant Enterrament de Tarragona es va celebrar per primer cop, segons la documentació existent, el 1550, i va ser la primera de Catalunya i una de les primeres de tot l'Estat. Des de llavors, només la Guerra Civil i les condicions climàtiques en alguna altra ocasió han impedit la celebració de l'acte central de la Setmana Santa tarragonina. En l'actualitat, la processó l'organitza la Congregació de la Puríssima Sang i hi participen una desena de confraries més. En la seva darrera edició, com és habitual en els darrers anys, es van superar els 5.000 participants. La de Tarragona és la processó més multitudinària de tot Catalunya. Un dels seus trets singulars és que els «armats» o soldats romans van recollint els diferents passos per tota la ciutat i els acompanyen en la seva pujada a la plaça del Rei. (G.S.)

Milliores al Museu Bíblic

■ L'any vinent es traslladarà a un nou emplaçament més gran i còmode

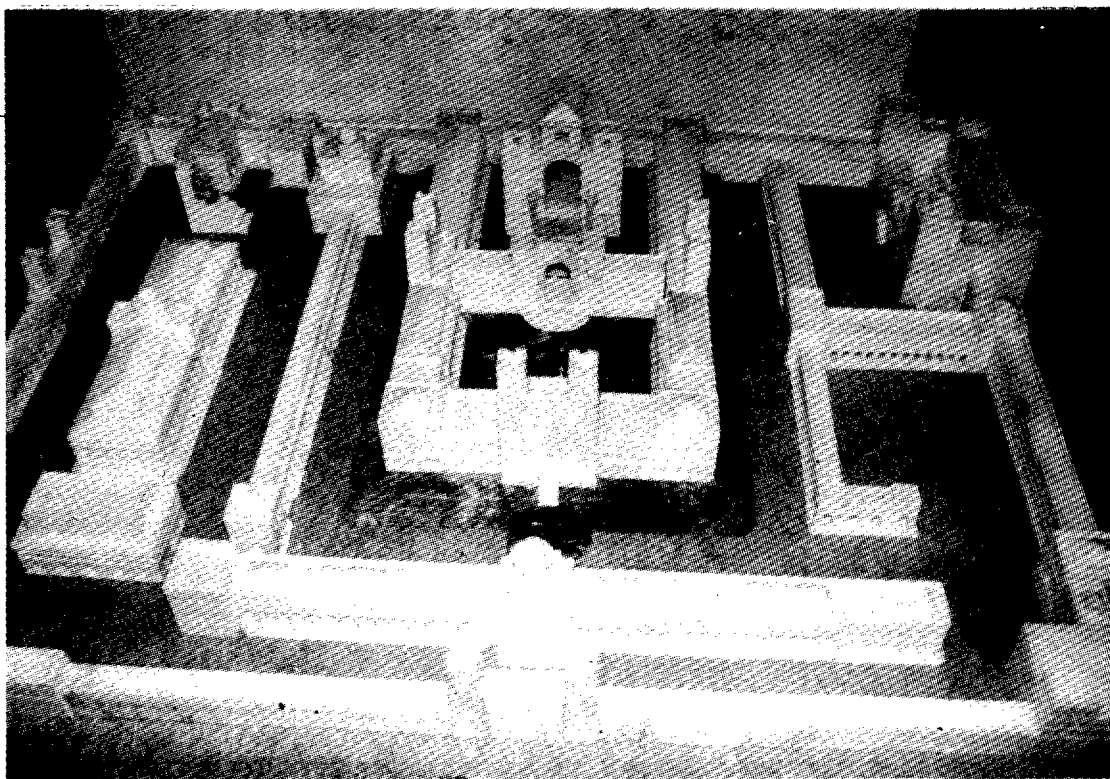
TARRAGONA.— El Museu Bíblic Tarraconense es traslladarà al llarg del pròxim any des de la seva seu actual, el Palau Arquebisbal, a una nova ubicació en la qual disposarà de més espai i un accés més còmode. Les noves instal·lacions

seran les de l'antic col·legi Sant Josep Obrer, al carrer de les Coques, molt a prop de la catedral. El Museu va començar a funcionar fa tres anys i en aquest període ha estat visitat per unes 4.750 persones.

Maqueta d'alabastre del temple de Jerusalem.

El col·legi Sant Josep Obrer, de titularitat episcopal, va deixar de funcionar fa uns quants anys i l'arquebisbat té previst de traslladar-hi alguns dels seus serveis. En aquest sentit, recentment s'ha aprovat que el Museu Bíblic s'instal·li en el futur en aquest edifici, encara que el trasllat no es farà efectiu fins al pròxim any. Tot i que encara no se sap quina superfície ocuparà exactament, probablement gairebé serà tota la planta baixa.

Andreu Muñoz, el seu director, creu que la nova ubicació suposarà «un pas molt important, ja que ens permetrà ampliar les dependències i facilitarà un discurs didàctic més adequat». El nou museu no tan sols podrà exposar més material que l'actual, sinó que també ho farà en més bones condicions. Per exemple, una de les peces més interessants és una maqueta de grans dimensions feta en alabastre als anys vint que reproduïx el

temple de Jerusalem. Si bé per ara està adossada en una paret, en la nova instal·lació es podrà veure des de tots els costats.

Un altre dels avantatges del nou museu és que estarà a peu de carrer, a diferència de l'actual, que està en un tercer pis sense ascensor, i per tant se solucionaran els problemes de les barres arquitectòniques. També el fet de tenir una porta directa al carrer probablement impulsarà el grup de voluntaris que hi treballen a obrir-lo almenys un dia a la setmana al públic general. En l'actualitat, en canvi, només es pot veure amb visites concertades o durant una de les dues jornades obertes que es fan cada any. Tot i aquestes limitacions, en tres anys hi han passat unes 4.750 persones, sobretot grups escolars i comunitats d'Església.

El Museu Bíblic Tarraconense aprofita bona part del material que als anys trenta es feia servir al Seminari Diocesà per ensenyar la Bíblia. Algunes d'aquestes peces s'han vist superades des del punt de vista tècnic o de precisió respecte els coneixements actuals, però tenen en canvi un valor per elles mateixes, com ara la maqueta del temple de Jerusalem. Al costat d'això, s'ha mirat de fugir del model de museu-exposició per fer-ne un de molt didàctic i dinàmic. Prova d'això, per exemple, és que fins i tot s'han dissenyat uns crèdits de síntesi per a l'ESO i unes guies per a escolars amb les quals els mateixos nois i noies poden fer la visita al museu, aprendre i passar una bona estona.

Guillermo Soler

EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!

Troben una Bíblia i un llibre de salms del segle XVIII a Solivella

SOLIVELLA.— Un veí de Tarragona va trobar diversos llibres religiosos del segle XVIII a la seva propietat, a Solivella, el mes de maig sense que fins al moment la Guàrdia Civil n'hagi descobert la procedència ni com hi van arribar. En total es van trobar sis llibres en una caixa de cartró: cinc volums del

Psalmorum Cavicorum Analysis, del 1744, i un exemplar de la *Biblia Sacra Vulgate Editions*, del 1763. Els llibres tenen un important valor artístic i també podrien tenir una bona sortida econòmica, si bé no corresponen a cap denúncia presentada a l'Estat per robatori d'objectes d'art. (G.S.)

Lleida

L'Església de Lleida, amb la campanya del 0,7

■ La Comissió del 0,7 i Més va organitzar un referèndum coincidint amb la jornada electoral

LLEIDA.— La Conferència Episcopal espanyola, la Tarraconense i altres entitats catòliques com Justícia i Pau van endegar unides en el seu dia una campanya que encara continua de recollida de signatures per demanar la condonació del deute extern. El lema és «Deute extern, deute etern? (Any 2000, llibertat per a mil milions de persones)».

L'Església lleidatana no ha estat aliena a aquestes accions i quatre entitats, Mans Unides, la Unió de Religiosos de Catalunya, Càritas diocesana i la Delegació de Missions han fet públic el seu suport a les accions de la Comissió del 0,7 i Més, tot recolzant el referèndum que va tenir lloc a la ciutat de Lleida coincidint amb la jornada electoral del diumenge 13 de juny.

Aquesta experiència pilot, l'única celebrada a tot l'Estat, va treure al carrer 42 meses repartides per tota la ciutat i 150 voluntaris que van recollir la votació de més de 8.000 ciutadans, en la seva majoria partidaris de la condonació del deute extern als països del Tercer Món. La bona

resposta ciutadana a la consulta ha fet decidir la Comissió 0,7 i Més a fer extensiva aquesta experiència en l'àmbit nacional. El referèndum serà convocat coincidint amb les eleccions generals de l'any que ve.

En vigílies de la consulta, les quatre entitats d'Església van fer públic un manifest que, amb el títol *L'Església aposta per la condonació del deute extern*, convidava els cristians i ciutadans en general a participar activament en el referèndum: «L'Església aposta per la condonació del deute extern, i és que no podem deixar de tenir en compte el que Jesús ens mostrà en el seu anunci del Regne de Déu, en què ens demana que ens perdonem els uns als

altres de cor, si volem que ell ens perdoni.»

El delegat de Missions, Mn. Carles Sanmartín, recorda com la campanya ha rebut el suport del mateix Joan Pau II, que ha demanat que el Jubileu de l'any 2000 sigui un any per a la conversió espiritual. «Ens diu que els cristians hem de demanar perdó quan no hem estat prou al costat dels necessitats, i l'anul·lació del deute extern dels països empobrits. Molts països del sud deuen milers de milions als governs i als bancs occidentals; a l'Estat espanyol, 4 bilions de pessetes. D'aquests diners la gent del poble no n'ha gaudit ja que sovint han estat utilitzats pels governants corruptes per enriquir-se. Aquests països no ariben a poder pagar ni tan sols els interessos d'aquest deute, i molts d'ells ja han pagat en interessos la quantitat inicial que se'ls va deixar. Aquesta és una de les principals raons que impedeix que aquells països puguin tirar endavant.»

Jordi Curcó

URGELL

L'Hospitalitat de Lourdes peregrina amb 91 malalts

LA SEU D'URGELL.— El pelegrinatge diocesà a Lourdes, celebrat els dies 7, 8 i 9 de juny, va reunir 750 fidels de les comarques del bisbat i, entre ells, 91 malalts assistits per 22 portalliteres i 81 infermeres. Carme Bescós, cap d'infermeres de l'Hospitalitat de Lourdes, ha manifestat que «la joventut cada vegada s'entusiasma més a oferir la seva ajuda als malalts; hi ha molts nois i noies de menys de quaranta anys que s'apunten a l'Hospitalitat com a infermers i portalliteres».

Pel que fa al dia del malalt, celebrat el 9 de maig a Balaguer, el prevere Ramon Prat, professor de teologia de la Facultat de Teologia de Catalunya, va pronunciar una conferència sobre la imatge bíblica de la Mare de Déu, les seves actituds de solidaritat i la seva acció, femenina i tendra, a favor dels malalts i de les persones que sofreixen.

Ramon Sàrries, vicari episcopal de pastoral, va presidir la concelebració eucarística. Els preveres van impartir la benedicció als malalts i al poble. «És el moment més emotiu i el més agraït de la celebració», comenta Josep Llorens, delegat diocesà de Pastoral Sanitària. (A.M.)

BARCELONA

Montserrat renova els equipaments hotelers

Foto: Santi Banqué

MONTSERRAT.— El 3 de juny Montserrat va celebrar la inauguració de les obres de remodelació de l'Hotel Abat Cisneros i de les Cel·les Abat Marcet. Aquests equipaments signifiquen una aposta important per allargar l'estada dels turistes que pugen a Montserrat.

L'edifici de les Cel·les Abat Marcet consta de 94 cel·les o apartaments amb capacitat per a dues, tres o quatre perso-

nes. Totes tenen bany complet, cuina totalment equipada, calefacció, televisió i telèfon.

Pel que fa a l'Hotel Abat Cisneros, té 56 habitacions amb una capacitat total per a cent persones. Cada estança està equipada amb bany/dutxa, televisió per satèl·lit, telèfon i calefacció. A més, també s'hi han adequat espais per a reunions d'empresa, conferències o celebracions. (C.C.)

Si has retallat les receptes de la tieta Montserrat, ara et regalem una carpeta perquè les puguis guardar.

Envia 225 ptes. en segells de correus, indicant el nom i el domicili, i te l'enviarem a casa, o vine a buscar-la a les nostres oficines:

Catalunya Cristiana
c/ Puiggarí, 5
08014 Barcelona

De dilluns a divendres de
9.00 a 14.00 i de 15.00 a 17.00.

Promoció fins a final d'existències.
Es donarà una carpeta per persona.

Més sobre la XIII Trobada Interdiocesana a Menorca

Hem rebut aquesta ressenya de la Trobada a Menorca, escrita per Núria Munarritz, de la diòcesi de Girona, de la qual en publiquem els fragments més importants, que creiem seran d'interès per als nostres lectors.

Els ja habituals problemes que pateixen els aeroports del país es van fer notar a l'hora del viatge però no van poder impedir que Vida Creixent, el moviment cristià de la gent gran, celebrés per primera vegada la seva Trobada Interdiocesana fora del territori del Principat. La jornada tingué lloc a Menorca, el dimarts 11 de maig, amb una perfecta organització, envoltats sempre per la cordialitat i l'eficàcia dels nostres companys de l'illa. L'acte central fou la celebració eucarística, que va presidir el senyor bisbe de Menorca, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta (...).

Els missatges

A partir de les lectures de la litúrgia del dia, el bisbe de Menorca va encoratjar els assistents a viure, com l'Apòstol sant Pau, sentint-nos missatgers de la bona nova del Crist allà on a cadascú ens porta

Un moment de l'àpat de germanor a l'Hotel Sol Club Falcó.

la nostra vida i les nostres circumstàncies personals. Dintre d'una Església enfortida amb l'esperança que «el Senyor resuscitat estarà sempre amb nosaltres». Mons. Ciuraneta insistí en aquesta necessitat de viure l'esperit de Vida Creixent, essent homes i dones de fe i apòstols dintre la nostra societat. Fins i tot va dir que «sense aquesta col·laboració dels seglars en l'Església, s'hauria de parlar d'una Església mutilada».

La segona part del missatge vingué més tard, a la sobretaula del dinar de

germanor a l'Hotel Sol Club Falcó, amb paraules de Mn. Jaume Serrano, consiliari interdiocesà i Joan Viñas, fundador de VC a Catalunya. El primer va insistir en el que ja és una consigna clara, conscient i obligada, d'unir esforços per tal de «rejovenir el moviment», tot intentant arribar a persones en etapa de prejubiliació, com a saba nova, que aportin a VC una força revividora i renovadora. «Hem de saber donar raó de la nostra alegria i de la nostra esperança, perquè la nostra és l'edat de la descoberta de nous valors i

noves possibilitats.»

Joan Viñas ens recordava com es pot ser feliç fent feliços els altres i el bon moment del moviment, que va creixent i es va consolidant dintre l'Església, una Església que també es preocupa de la gent gran. Amb tot, tant Joan Viñas com Mn. Serrano van demanar una més gran implicació d'aquesta mateixa Església en la pastoral dels majors. «Portadors de pau i d'esperança», «saber ser testimonis de la nostra alegria i de la nostra amistat, com es vivia als petits grups dels primers cristians», foren també altres consignes de José M. Castaño, president

nacional de Vida Ascendente, i d'Antoni Bosch, coordinador interdiocesà.

El viatge a Menorca finalitzava, el dimecres dia 12, amb una excursió dels grups de Barcelona, Girona i Vic des de Ciutadella fins a Maó, amb parades a restes arqueològiques, tan abundants a l'illa, admirant els paisatges inigualables, sense oblidar la pujada al monte del Toro on hi ha el Santuari de la Patrona de Menorca.

Núria Munarritz

El Consiliari parla...

Reunió d'animadors

El dilluns dia 7 de juny ens vam reunir un centenar d'animadors de grups de Vida Creixent per parlar i revisar la nostra vida de grup. Va ser una trobada molt digna i plena d'interès. Vam pregar i celebrar l'Eucaristia. Ens vam reunir per grups, i abans vam escoltar Montserrat Saumell, vedruna de la caritat, que ens va fer fruir, exposant la seva experiència de grup i centrant el tema de *La dignitat i vocació del cristià laic*, amb molta senzillesa i profunditat alhora.

Ens va dir que el fet de ser *gran* no volia dir que s'estava al final de la vida, sinó que estàvem en un estadi nou de la nostra vida i que per tant l'haviem de viure amb valentia i sent actius.

Ens va fer veure una visió del grup i de la seva missió. El grup és el lloc per agafar forces i poder treballar en els diversos compromisos, serveis de Catequesi, de diversos Consells i voluntariat, atenent els nens, etc. Convé que el grup ens faci créixer qualitativament en els objectius de Vida Creixent. Créixer en l'amistat, en l'espiritualitat i en l'apostolat o el testimoni. Va ser una xerrada plena d'atenció per part de tots.

Finalment ens va parlar del nostre futur. Certament cal el rejueniment de l'edat, i fer

nous grups, però cal també el rejueniment de l'esperit. Per fer això cal estimar i això vol dir respectar els altres; acompanyar, car hem de lluitar contra la soledat; tenir petits detalls amb tothom, encara que no en tinguin amb nosaltres; no parlar malament de ningú i desterrar els comentaris malèvols; tenir esperit de servei i acceptar els altres tal com són. Tots som projecte de Déu. Aviat tindrem el text de la conferència de Montserrat Saumell. El que parlo aquí són pensaments que jo he fet, pensant en la seva dissertació. El que ella ens va dir és de molta profunditat i val la pena.

Certament que tot és perfectible, però aquesta trobada va valdre la pena. Es va viure la sintonia entre tots els qui érem a Sarrià. Va haver-hi estones de germanor: l'hora de dinar i de descans, i al final, la celebració de l'Eucaristia en què tots vam viure la comunió amb Jesús i entre nosaltres.

En tota la trobada va planar la presència del P. Sobreroca, a qui vam recordar amb l'afecte i la pregària. Que el Senyor l'ajudi en aquests moments difícils.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Vida Creixent

La vocació de ser laic

Moltes vegades quan es parla de vocació ens referim al sacerdoci ministerial, al sacerdoci dels preveres. Però és ben clar que existeix la vocació pel sacerdoci reial dels laics. Sant Agustí diu: «Anomenem sacerdots a tots perquè som membres de l'únic sacerdot.»

Els cristians hem estat consagrats sacerdots en el baptisme i en la confirmació mitjançant la unció amb el crisma. Uns reben més tard l'ordenació com a preveres i els laics en participem en virtut del sacerdoci reial.

En la primera carta de Pere llegim: «Però vosaltres sou llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal» (1Pe 2:9).

D'altra banda, en el Concili Vaticà II se'ns diu: «Els laics que seguint la seva vocació s'han inscrit en alguna de les associacions o instituts aprovats per l'Església, han d'esforçar-se, al mateix temps, en assimilar fidelment la característica peculiar de la vida espiritual que els és pròpia» (*Apostolicam actuositatem*, núm. 4).

Certament, doncs, els laics hem de sentir aquesta autèntica vocació, que

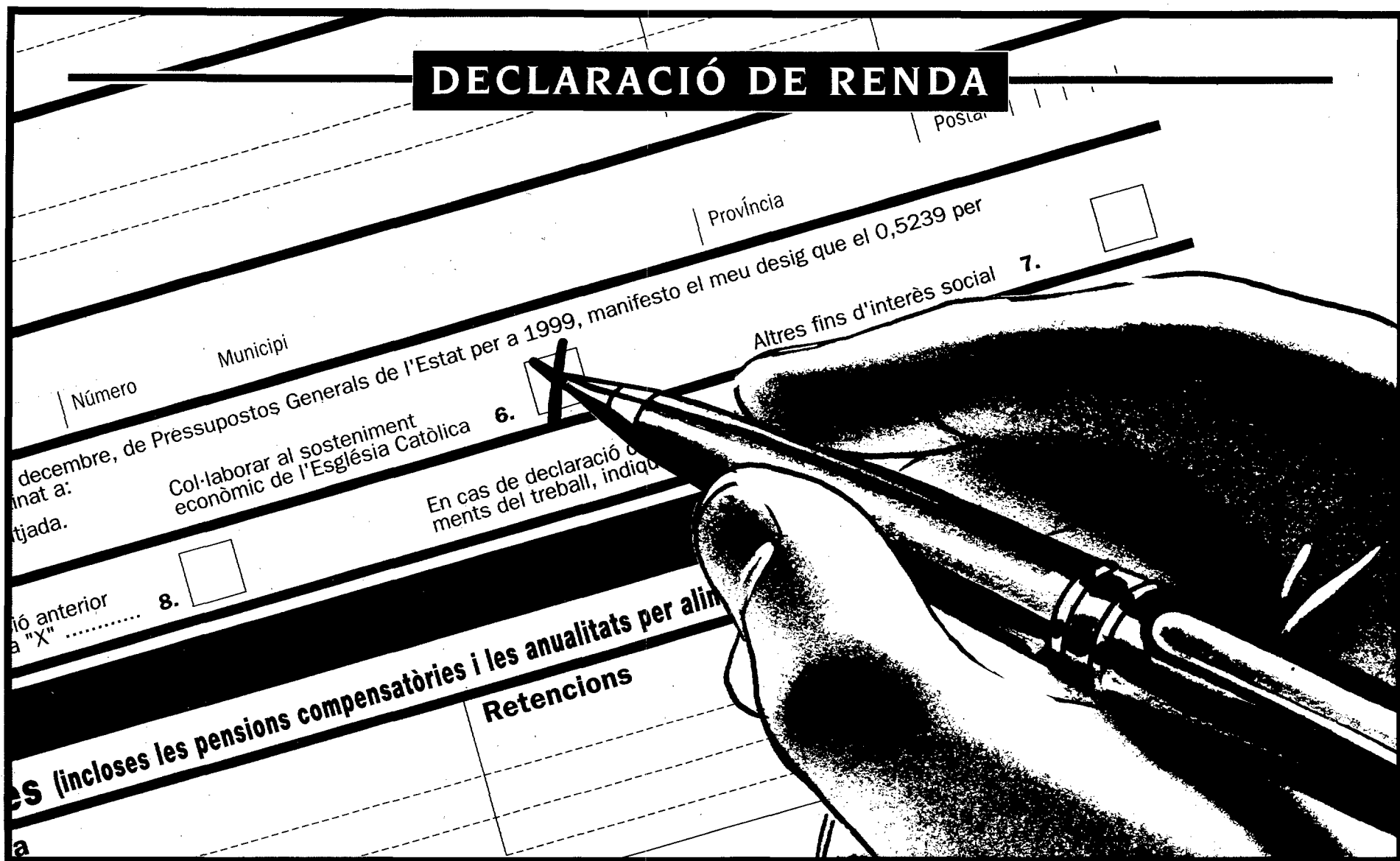
hem d'exercir enmig del món que ens toca viure. Dins de la societat que és la nostra, perquè vocació és la crida de Déu a una missió. El Senyor ens diu constantment en l'Evangeli: «Vés i fes.» Tothom, per la gràcia, és cridat a la salvació i nosaltres els laics hem estat cridats per promoure aquest camí de salvació que en altres paraules diem apostolat: «Perquè la vocació de cristians, per la seva naturalesa, és també vocació a l'apostolat» (*Apostolicam actuositatem*, núm. 2).

Els laics hem de sentir-nos veritablement vocacionats, una vocació que s'encamina a ser sal de la terra i llum del món... Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent. Llavors en veure el bé que heu obrat, gloriïcaran el vostre Pare del cel» (Mt 5:16).

Tant de bo que tots els cristians laics tinguéssim aquest sentit de vocació ben clar. Sentir i viure la vocació cristiana amb responsabilitat pel que hem de fer i hem d'actuar. Sentir la vocació de ser laic.

Josep L. Fernández Coll

Coordinador diocesà

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA

gràcies

BISBATS
DE CATALUNYA

Voler és ajudar

■ La societat ha de conèixer la realitat dels malalts neurològics per comprendre'ls

BARCELONA.— El moment social en què estem immersos ens marca un ritme de vida i una situació social en la qual una malaltia greu, ja sigui neurològica o d'un altre tipus, pot fer donar un tomb desmesurat a la nostra persona i a la mateixa família, tot projectant-se, també, en el nostre àmbit social. Entre aquestes situacions, les malalties neurològiques requereixen un aprofundiment ben especial.

Davant d'aquest fet, neix Aima, un centre de funcionament diürn que es presenta com un projecte alternatiu d'ajuda. Presta un servei de suport al diagnòstic, tractament, seguiment i rehabilitació a aquelles persones que, independentment de la seva edat, pateixen problemes de salut derivats de les malalties cròniques, degeneratives, d'incapacitats físiques o d'altres.

L'objectiu d'Aima és la recuperació o l'estabilització dels problemes de salut de la persona, per tal d'aconseguir el màxim d'autonomia funcional, millorar la seva qualitat de vida i retardar, així, possibles internaments, i aconseguir la màxima reinserció en el seu medi habitual i el seu entorn sociolaboral.

El malalt i la família

Anna Maria Lobera és una dona que, a conseqüència d'una lesió cerebral, ha quedat limitada de moviments i que depèn de terceres persones per fer diferents activitats de la vida diària. Davant d'aquesta situació, i en vista de la gran quantitat de coses que encara podia dur a terme, Anna, juntament amb altres malalts amb els quals havia coincidit a l'hospital de dia Aima, va decidir fundar una associació, AISMAN, que funciona per facilitar una ajuda integral al malalt neurològic i a les seves famílies. «Hi ha malalties que, cada vegada més, requereixen la solidaritat de la societat, i aquesta ajuda és una de les grans mancances dels temps que corren», comenta Anna.

Amb la seva experiència, aquesta dona ha pogut constatar que, pel que fa a associacions orientades a pal·liar efectes de les malalties, només funcionen les que estan dirigides per persones afectades per la malaltia en qüestió. En aquest

sentit, des de l'Associació per a la Integració Social del Malalt Neurològic (AISMAN), es vol oferir suport i ajut a qualsevol persona que pateixi una malaltia similar i als seus familiars.

Voluntat d'ajut

«AISMAN vol facilitar l'estimulació de les capacitats del malalt i aconseguir d'aquesta manera la millora en el seu entorn social», explica Anna. Aquest objectiu es porta a terme mitjançant diverses activitats i actuacions, com és la creació de grups d'ajuda mútua, on es dona suport psicoafectiu al malalt i a la família, i es millora així la facilitat de comunicació entre ells. AISMAN busca també treballar la necessitat de compartir experiències, temps, problemes, alegries, etc.

D'altra banda, es coordina el transport adaptat per als associats amb discapacitat, i es crea al mateix temps un fons de dipòsit que ajudi les famílies a disminuir l'elevat cost del material adaptat, que és imprescindible per al benestar del malalt. Aima potencia també cursos de formació per a les famílies i els grups de voluntaris amb la finalitat d'adquirir coneixements de mobilització, de cures, de canvis posturals... Però l'associació també facilita l'ajuda domiciliària als afectats i a les seves famílies.

Dins de l'àmbit de l'oci, que és importantíssim, AISMAN organitza sortides de tipus esplai, tant a la ciutat com a fora, i amplia aquesta oferta fins a aconseguir poder oferir als associats la possibilitat de fer vacances a l'estiu

El malalt neurològic requereix un tracte humà.

en un lloc adaptat per a ells, on es continuï treballant la seva rehabilitació diària.

Sensibilització social

AISMAN té la voluntat d'informar la societat sobre el món i el dia a dia de les persones que pateixen aquest tipus d'afecció. Així doncs, es fan xerrades, col·loquis, conferències, etc. sobre la manera de facilitar la convivència i la integració social dels malalts neurològics. A més, l'associació té un butlletí de difusió general on tots els associats poden expressar tant les seves opinions com les seves experiències.

AISMAN compta amb un personal

professional i voluntari que duu a terme totes aquestes activitats i els serveis propis, com poden ser el suport afectiu, el consell social o les sessions de reflexoteràpia que ofereixen als malalts i als seus associats, encara que no estiguin malalts.

Gerard Redó

AISMAN
C/ FRANCESC TÀRREGA,
19 BXS.
08027 BARCELONA
TEL. 934 080 091

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incavol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

La malaltia encara no està eradicada

■ Inaugurada la nova seu social de la Junta d'Acció Contra la Lepra

CUNIT.— El 19 de juny passat el bisbe d'Albancay (el Perú), Isidro Sala Ribera, va beneir la nova seu social de la Junta d'Acció Contra la Lepra, situada a Cunit (el Baix Penedès). És una associació que des de fa més de trenta anys ajuda els malalts que pateixen aquesta malaltia.

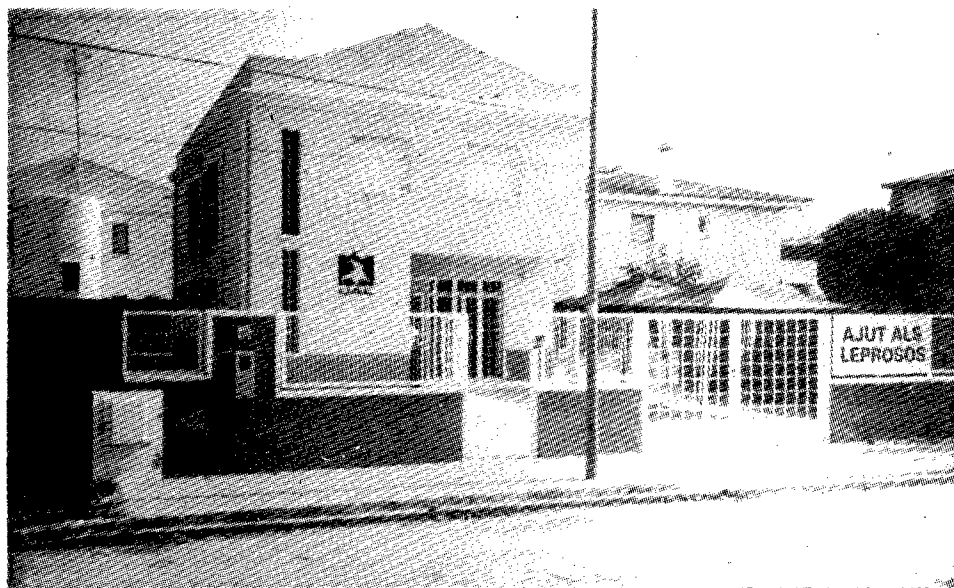
Queda lluny l'any 1965, quan al col·legi La Salle de la Bonanova, de Barcelona, es va fundar l'entitat JAL (Joves Amics dels Leprosos) amb l'objectiu d'ajudar socialment els malalts de lepra al nostre país. Un cop eradicada aquesta malaltia a l'Estat espanyol, l'actual Junta d'Acció Contra la Lepra, que presideix Claudio Satorre Bonhomme, ha extrapolat des del 1992 els programes d'aquesta institució a diversos països d'Amèrica, com el Perú, i del Tercer Món, com Costa d'Ivori o l'Índia.

Durant trenta anys, JAL va estar ubicada al carrer de Rosselló de Barcelona. Aquesta associació, convertida ja en una organització no governamental, té des del 19 de juny una nova seu central, situada a l'avinguda de Barcelona, número 40, de Cunit. Segons ha declarat Claudio Satorre, «la construcció de la nova seu ha impli-

cat una inversió de trenta milions de pessetes, cosa que ha estat possible gràcies a la venda d'una residència infantil que l'entitat tenia a la Ciutat Comtal».

El nou edifici té una sala gran de 90 metres quadrats, una sala de juntes i quatre despatxos, a més dels serveis pertinents. Satorre ha indicat que a més de complir la funció per què ha estat construït, l'immoble serà alhora «un centre cultural actiu que acollirà exposicions d'art i, en ocasions, mostres d'objectes procedents del Tercer Món».

Així mateix, segons afirma el president de JAL, «la sala principal s'oferirà a empreses per acollir convencions o la presentació dels seus productes amb la finalitat de treure'n una rendibilitat, si bé a base sempre de donatius voluntaris. També estarem oberts a tota mena d'entitats i

Façana del nou local de JAL.

associacions o per admetre cursos de formació». En el cas que l'ONG es dissolgui en un futur, la possible venda de l'immoble permetria prolongar durant uns anys més la tasca humanitària que actual-

ment duu a terme. Coincidint amb el dia de la inauguració, es va presentar una exposició d'escultures de l'artista francès Pierre Frayssignes.

Joan Boronat

Jocs per a la rehabilitació de les persones grans

JESÚS-TORTOSA.— Entre el 16 i el 18 de juny va tenir lloc a l'Hospital de la Santa Creu la tercera edició dels Jocs Ebrellímpics, pensats per a la gent gran. D'una banda, l'objectiu és fomentar l'autoestima i les relacions personals dels nostres ancians; de l'altra, dur a terme un programa terapèutic per estimular els reflexos de les cames i els braços envellits.

Respecte de l'edició anterior, el 1998, la participació ha augmentat un 35%. Els 354 participants —vinculats a 26 centres, cinc més que l'any passat— procedien de Catalunya, la resta de l'Estat espanyol i d'Andorra. El pressupost d'aquesta iniciativa esportivohumanitària és de deu milions de pessetes, subvencionats per entitats particulars i organismes oficials. Aquests Jocs Ebrellímpics van ser guardonats a Budapest l'any passat amb el premi Golden Helix a la Qualitat Assistencial, atesa la seva originalitat com a instrument de rehabilitació de les persones grans.

Fins ara els Jocs Ebrellímpics se celebraven al setembre, però segons Joan Josep Malràs, un dels responsables de l'organització, s'ha optat per un canvi de dates «perquè al setembre perilla el bon temps». En total es van fer catorze proves amb una finalitat lúdica i terapèutica. Cal destacar

Rètol dels Jocs Ebrellímpics del 1998.

sobretot les proves de bàsquet, de circuits de cadira de rodes, de ball, de dòmino i de gimcana. La mitjana d'edat dels participants és de 76 anys, amb majoria femenina. Un 22% presenta una dependència física greu o molt greu i un 37% pateix disminució cognitiva.

J. Blanc i Bahima

PRIMERS PLATS

Rellotge romà

Ingredients:

400 g de patates	1 llauna de pebrot vermell
250 g de pèsols	sal
200 g de pastanagues	maionesa
50 g d'olives farcides	100 g de pernil dolç

FORN DE PA - PASTISSERIA

MAGDALENES
SENSE
GLUTEN PER
A CELÍACS

Plaça Trinitat, 14
Mare de Déu de Llorda, 63
Ausona, 89
Bartrina, 52-54
08033 Barcelona

La veu del metge

Els peus de la nostra vida (II)

La sala d'espera era petita, però acollia còmodament tres o quatre pacients. En aquell moment hi havia dues persones que esperaven consulta per solucionar els seus problemes. La Maria, l'auxiliar de la consulta, els feia passar a la sala d'exploració. Va cridar la Rosa, una senyora d'uns 50 anys.

Durícies

La Rosa va explicar al metge que unes sabates mal escollides li anaven un pèl justes i de fer-les servir li havien provocat un *ull de poll*. El metge li ho confirmà. La Rosa, sempre preocupada pels seus peus perquè era diabètica, no volia marxar sense saber-ho tot sobre el seu dolor.

«—Senyora, el que vostè té és una lesió superficial de la pell. En realitat, no és una malaltia. Les capes més superficials de la pell tenen un procés de regeneració contínua per contrarestar l'efecte de fregament. Però si la fricció és intensa (com en el cas d'una sabata massa justa), la pell se'n protegeix i augmenta de

gruix. Aquesta gruixària s'anomena *durícia*. És molt freqüent als peus, però també pot afectar les mans si s'utilitzen eines que impliquen una fricció contínua (com els remers, els pagesos o els paletes). A vegades les sabates són de la mida correcta, però si la forma acaba en punta els dits es poden comprimir, i pitjor encara si, a més, el taló és alt. Aleshores, el pes del cos es desplaça anormalment cap a la part davantera del peu, la pell del qual es comprimeix contra la sabata i origina així la *durícia*. No es presenta, però, en qualsevol lloc, sinó a les zones que cobreixen les prominències dels ossos, perquè aquí la pell queda comprimida entre la duresa de la sabata i la de l'os.»

Ull de poll

«Si el fregament es prolonga en el temps —va afegir el metge—, la pell

Per prevenir malalties, cal fer servir un calçat adient.

continua engruixint-se en aquest punt (*durícia*) fins que es forma un nucli central molt dur i, dia a dia, més profund, que provocarà un fort dolor perquè irrita les terminacions nervioses de la zona. Això s'anomena *ull de poll*».

Butllofes

«Altres vegades, si el fregadís de la sabata es produeix sobre una part del peu que no està preparada, s'irriten les cèl·lules superficials de la pell, s'inflamen i se separen de la part més profunda, s'hi acumula líquid entremig i es forma una butllofa», va subratllar el metge.

La Rosa recordava les butllofes que havia tingut el seu nebot a l'inici del servei militar. El millor és no reventar la butllofa per tal de no deixar al descobert la part profunda de la pell i evitar el pas de gèrmens. Cal protegir-la amb una tirita i deixar-la fins que estigui guarida.

Peu d'atleta

Maria va cridar el següent pacient. L'Eduard era un jove simpàtic i molt musculós. En un minut va explicar el que li passava: «Tinc això», va dir, mentre es treia la sabata. Amagat en l'espai entre els dits tenia una ferida profunda, amb la

pell escamada i un cert color blanc. Al fons, s'hi veia un líquid. Feia setmanes que ho tenia, però ara li feia molta coïssor i dolor. Li passava en un sol peu, a l'espai entre el dit gros i el segon dit i entre aquest i el tercer dit. El metge el va tranquil·litzar i li va dir que es tractava d'un *peu d'atleta*. L'Eduard estava sorprès.

«—Què vol dir això? És per haver fet molt d'esport?», va preguntar.

«—No», va contestar el metge. «Això és una lesió per fongs. Uns fongs que es diuen *epidermofits*. Viuen a la capa externa de la pell (epidermis). Com que es va observar que aquesta malaltia es contagiava a les dutxes de les instal·lacions esportives, es va anomenar *peu d'atleta*, però pot afectar qualsevol persona si camina descalça pel terra o si fa servir tovalloles humides infectades.»

L'Eduard va pensar en el gimnàs, en les tovalloles i en la dutxa de casa seva. Dec haver contagiats algú?, es va preguntar. El metge el va despertar dels seus pensaments en dir-li:

«—Per tractar-ho, s'ha de posar aquesta *pomada antimicòtica* que li recepto. Cal aplicar-la entre els dits durant almenys un mes i fins i tot després que la lesió estigui recuperada. És molt important aplicar-la després que s'hagi rentat. A més, ha d'utilitzar un calçat tan airejat com sigui possible i mitjons de fil o de cotó, que absorbeixen més la humitat.»

L'Eduard va sortir. Era l'últim pacient. La sala d'espera era buida. Va marxar. La Maria va apagar el llum. La consulta per aquell dia ja havia acabat.

Dr. Ferran L. Tognetta

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

PRIMERS PLATS

Forma de preparació

Peleu i netegeu les patates i les pastanagues i després tal·leu-les a daus. Bulliu per separat en diferents recipients les patates, els pèsols i les pastanagues. El «brou» dels pèsols i les pastanagues guardeu-lo per fer una sopa un altre dia.

Quan aquests tres ingredients estiguin ben escorreguts i freds els barregeu amb les olives, una mica de maionesa i sal al gust. A continuació ho poseu damunt d'un plat o d'una safata gran i doneu-li la forma d'un pastís: rodó i alt. Poseu-hi la resta de la maionesa per sobre fins que quedi tot ben cobert i no es vegi cap ingredient. Ha de quedar una superfície tota llisa.

Talleu el pernil dolç a tires molt fines i curtes, totes de les mateixa mida, i amb aquestes tires dibuixeu els números romans. Començarem amb el XII (12), el VI (6), el III (3) i el IX (9), ja que d'aquesta manera quedaran els espais ben distribuïts. Ara només caldrà omplir el rellotge amb la resta de números: I, II, IV...

Amb el pebrot de llauna feu les agulles d'aquest deliciós rellotge i poseu-lo a l'hora que vulgueu que pot ser, per exemple, l'hora en què comenceu l'àpat. Deixeu-ho reposar com a mínim un parell d'hores a la nevera i recordeu que els números es poden fer també amb tires de mongeta tendra.

CONSULTA PSICOLÒGICA

Atenció individual i familiar

Assessorament institucional i a comunitats

Prof. Javier Aznar i Gustavo Sapere
(Col·legi Oficial de Psicòlegs i
Acadèmia de Ciències Mèdiques
de Catalunya)

Telèfons: 933 026 368 i 932 181 391.
Hores concertades.

Les noves temporades de dansa i música 1999-2000 de la Caixa de Terrassa

El Ballet de Víctor Ullate de la Comunidad de Madrid inaugurarà la Temporada de dansa 1999-2000 de la Caixa de Terrassa, que s'iniciarà el 30 d'octubre. Aquesta nova edició inclou sis espectacles i es caracteritza de nou per la seva varietat d'estils, des de la dansa de pur repertori romàntic i la dansa clàssica amb formes més innovadores, fins a la més contemporània i d'avantguarda, passant per la dansa catalana i espanyola. És la setzena edició de l'única temporada estable de dansa a Catalunya, amb un prestigi consolidat i amb un públic fidel procedent d'arreu del país.

La companyia de Víctor Ullate actuarà per cinquena vegada al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa i interpretarà coreografies d'Eduardo Lao i de Víctor Ullate, d'entre les quals figuren les obres *Jaleos*, estrenada al City Center de Nova York i que es presentarà per primera vegada a Catalunya, i la nova versió de *l'après-midi d'un faune*. En els seus deu anys d'activitat, el grup ha anat afermant el seu èxit a l'Estat espanyol i arreu del món.

L'Escola bolera-Els Pericet, dirigit per Àngel Pericet, serà l'altre grup espanyol que actuarà en la propera temporada. La família Pericet va iniciar l'activitat en el

MÚSICA

ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE LIÈGE I LA COMUNITAT FRANCESA

(Bèlgica)

Dijous 21 d'octubre

COR DE CAMBRA DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

(Catalunya)

Dijous 18 de novembre

THE NEWBERRY SINGERS, gospel

(EUA)

Dijous 16 de desembre

DANIEL LIGORIO, piano

(Catalunya)

Dijous 27 de gener

ORQUESTRA DE CAMBRA JANACEK

(República Txeca)

Dijous 24 de febrer

SOLISTES DE TRONDHEIM

(Noruega)

Dijous 16 de març

ORQUESTRA DE CAMBRA MÚSICA BOHÈMICA COR DE CAMBRA PRAGA

(República Txeca)

Dijous 13 d'abril

«DON PASQUALE» de G. Donizetti ASSOCIACIÓ AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL

(Catalunya)

Dijous 18 de maig

coreografies d'Albert Sans i Joan Vallbona creades en coproducció amb la Fundació Cultural de la Caixa de Terrassa. Concretament, s'estrenaran les obres *Cant espiritual*, *Temps de llegendes* i *Pagesos i senyors*.

Com a companyies estrangeres, participaran el Ballet del teatre nacional de Brno, un grup d'estil de dansa romànica que oferirà la famosa obra *Giselle*, i el Ballet del Gran Teatre de Ginebra, que combinarà peces d'estil neoclàssic i d'avantguarda.

LA TEMPORADA DE MÚSICA S'OBRIRÀ AMB L'ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE LIÈGE

La XIV Temporada de música es caracteritzarà per la seva majoritària presència de música de repertori clàssic. S'iniciarà el dia 21 d'octubre amb l'actuació de l'Orquestra Filharmònica de Liège i la Comunitat Francesa, de Bèlgica, que interpretarà la *simfonia Pastoral* de Beethoven i una segona part de Richard Strauss, amb els poemes simfònics de *Don Juan i Mort i transfiguració*.

Pel que fa a la presència catalana, cal destacar l'actuació per primera vegada al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, sota la direcció de Jordi Casas. El cor oferirà un monogràfic de música romàntica de Johannes Brahms, amb piano a quatre mans a càrrec d'Àngel Soler i Jordi Armengol.

La temporada comptarà també amb música gospel i espirituals negres per part del grup *The Newberry singers*, dels Estats Units, i amb un concert de piano de Daniel Ligorio, un jove solista de 24 anys que ja ha aconseguit importants guardons, i que interpretarà els 24 preludis de Chopin i peces de Schumann.

Pel que fa a la música de cambra, la temporada comptarà amb l'actuació de l'Orquestra de Cambra Janacek, de la República Txeca; els Solistes de Trondheim, de Noruega, i l'Orquestra de Cambra Música Bohèmica i el Cor de Cambra de Praga, de la República Txeca.

REPRESENTACIÓ DE L'ÒPERA «DON PASQUALE»

La Temporada de música finalitzarà amb l'actuació de l'Associació Amics de l'Òpera de Sabadell, que

DANSA

BALLET VÍCTOR ULLATE DE LA COMUNIDAD DE MADRID

(Espanya)

Dissabte 30 i diumenge 31 d'octubre

LANÒNIMA IMPERIAL

(Catalunya)

Diumenge 21 de novembre

ESBART D'ANSAIRE DE MOLLET

(Catalunya)

Diumenge 20 de febrer

«GISELLE» d'A. Adam

BALLET DEL TEATRE NACIONAL DE BRNO

(República Txeca)

Dissabte 18 i diumenge 19 de març

BALLET DEL GRAN TEATRE DE GINEBRA

(Suïssa)

Diumenge 9 d'abril

ESCOLA BOLERA - ELS PERICET

(Espanya)

Diumenge 14 de maig

representarà *Don Pasquale*, de Donizetti. Es tracta de la propera producció dels Amics de l'Òpera de Sabadell dins del circuit Òpera a Catalunya.

Les programacions de música i dansa, que en la passada edició foren seguides per més de vuit mil persones, és una de les actuacions més destacades de l'Obra Social i Cultural de la Caixa de Terrassa que presenta una oferta diversa i de qualitat, amb companyies de dansa, orquestres simfòniques, formacions de cambra i solistes de renom procedents d'arreu.

La venda d'abonaments i localitats es pot realitzar al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa o a qualsevol oficina de l'entitat, com també a través del canal telefònic (937 804 122) o d'Internet (www.c-cultural-terrassa-es). Fins al 30 de juliol es poden renovar els abonaments de les temporades anteriors; des de l'1 de setembre fins al 8 d'octubre es vendran els nous abonaments i a partir del 14 d'octubre es posaran a la venda entrades de tots i cadascun dels espectacles.

món de la dansa als voltants de 1860 i és un símbol de la continuïtat dins la dansa clàssica espanyola.

COPRODUCCIÓ

Com és habitual, dins de cada temporada s'inclou una representació destacada de la dansa a Catalunya. El primer grup a actuar serà *La Nònima Imperial*, dirigit per Juan Carlos García, que interpretarà la coreografia *Transfiguracions*, que és obra del mateix director. En la línia d'oferir també dansa tradicional catalana amb una visió d'espectacle escènic, actuarà l'*Esbart Dansaire de Mollet*, dirigit per Joan Vallbona, que presentarà tres

cultura

Ramon de Penyafort, un català universal

■ Presentació de la «Summa de Penitència» del sant

BARCELONA.— La catedral barcelonina, que acull la tomba del jurista i sant català Ramon de Penyafort, va ser el lloc escollit per presentar el darrer volum de la col·lecció Clàssics del Cristianisme. *Ramon de Penyafort, Summa de Penitència. Cartes i documents* és el títol d'una obra que té la virtut de ser la primera en què els textos del sant vilafranquí es poden llegir en català.

El cardenal i arquebisbe de Barcelona Ricard Maria Carles va presidir la presentació del setanta-cinquè volum de Clàssics del Cristianisme, una obra dedicada a Ramon de Penyafort i traduïda per Jaume Fàbregas. El pare dominic Llorenç Galmés, autor de la introducció, va oferir una exposició marcada per l'entusiasme i la vehemència en què va destacar les virtuts del sant català.

El pare Galmés va recordar el vessant d'escriptor del sant, «que escrivia no per ofici sinó com a forma d'apostolat intel·lectual». Galmés va explicar que Ramon de Penyafort ja era considerat «sant en vida» i va dir que el llibre presentat era «formatiu, una mena de química moral» que ensenya el camí a seguir. Galmés va explicar l'actitud del sant davant de les heretgies, a voltes dura i sempre tenint en compte

el magisteri eclesial.

El degà del capítol catedralici, Joan Guiteras, va recordar la coincidència de la publicació del llibre amb els 700 anys de la catedral de Barcelona i el quart centenari de la canonització de sant Ramon de Penyafort. El degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Joan Busquets, va lloar la tasca de la col·lecció Clàssics del Cristianisme, els volums de la qual són publicats conjuntament amb la seva facultat. Per la seva banda, el director de la col·lecció, Sebastià Janeras, va agrair l'esforç de la traducció de Jaume Fàbregas, que no va poder assistir a la presentació

Foto: Edu Miera Mas

Acte de presentació del llibre.

per problemes de salut. Janeras es va congratular de tenir ja en català les paraules del patró dels advocats. Raimon Carrasco, president de la Fundació Enciclopèdia Catalana, va manifestar que està content de servir la cultura catalana amb la publicació de Clàssics del Cristianisme, editats per la seva fundació.

El cardenal va tancar l'acte i va incidir en «l'especial relació entre la catedral de

Barcelona i Ramon de Penyafort». També va voler remarcar la santedat i la capacitat pedagògica de Ramon de Penyafort, a qui va qualificar com a «pedagog del sagrament del perdó». Finalment, l'organista de la catedral, Domènec Cols, va oferir una suite inspirada en el *Càntic de les criatures* de sant Francesc.

Miriam Díez

Un viatge als orígens de la navegació de la mà d'Ulisses

GIRONA.— El primer punt de destí del' exposició *El mar d'Ulisses*, que proposa un viatge apassionant pels misteris de la navegació a la Mediterrània, des dels egipcis i fenicis fins als grecs i romans, ha estat Girona. Una enorme vela instal·lada a la plaça Constitució mostra fins al 27 de juny un muntatge espectacular amb reproduccions de vaixells antics.

El visitant pot conèixer, de manera pedagògica i visual, la història i l'evolució de la navegació, la mitologia del mar i les grans expedicions comercials que durant segles van unir l'Orient i l'Occident, una època en què la Mediterrània era el principal marc d'intercanvis comercials i culturals.

Un dels apartats mostra les primeres embarcacions de paper, els grans vaixells fenicis de càrrega que viatjaven de Tir a Cadis i les naus gregues que un dia van

arribar a les nostres costes. Presenta també les tècniques d'orientació en el mar, els periples cap a les terres més llunyanes i l'esplendor de la navegació a l'Imperi romà. A través de les aigües de la Mediterrània, els productes de pobles remots arribaven als mercats fenicis, grecs o romans. La recreació d'un port antic, on s'hi barrengen mil i un objectes, ocupa el darrer àmbit de la mostra.

Molts vaixells no van arribar a la seva destinació i han restat al fons del mar com

a testimoni del comerç, la guerra o el transport d'èpoques passades. L'arqueologia submarina, que s'ocupa de l'estudi i de la conservació, també està present a *El mar d'Ulisses*. A més, es poden veure els instruments utilitzats pels arqueòlegs submarins per recuperar les restes d'un vaixell submergit.

Aquest darrer àmbit estava complementat amb una petita exposició instal·lada a la Sala Girona de la Fundació «la Caixa» que, fins al 13 de juny, incloïa un

audiovisual sobre arqueologia submarina i una selecció de peces arqueològiques originals trobades a la costa catalana, cedides pel Centre d'Arqueologia Subaquàtica de Catalunya, coorganitzador de la mostra, juntament amb la Fundació «la Caixa» i el Museu d'Arqueologia de Catalunya. El muntatge convida l'espectador a viatjar a través del temps pels racons de la Mediterrània. Una exhortació a viure i sentir el passat de la mà del navegant més famós: Ulisses. (M.D.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Monestir de Santa Maria de Jerez

Espanya va dedicar el 1966 una sèrie de segells al monestir de Santa Maria de Jerez, la numeració Yvert dels quals comprèn des del número 1.422 al 1.424. Observem el valor de dues pessetes, on es reproduïx el claustre. La construcció d'aquest monestir, situat a Jerez de la Frontera (Cadis), va començar el 1478 sota les ordres d'Álvaro Albertós de Valetó. La portalada és obra d'Andrés de Ribera i data del 1675. Cal destacar també el refectori, d'alta cúpula ogival, un púlpit de pedra i el claustre, d'estil ogival, on s'hi poden veure empremtes de pintures al fresc. També cal esmentar la reixa de ferro, d'estil renaixentista, que va ser construïda el 1760.

UMAS

MÚTUAD'ASSEGURANCES

ESPECIALITZADA EN ASSEGURANCES PER A L'ESGLÉSIA,
COMUNITATS RELIGIOSES, RESIDÈNCIES I ACTIVITATS
RELACIONADES AMB LA PASTORAL

INFORMACIÓ: Tel. 932 077 772 - 932 073 615

Exposició

Esclat cromàtic

Color, llum i moviment són els trets que caracteritzen els treballs de Raoul Dufy (L'Havre, 1877 - Forcalquiers, 1953). L'exposició presentada a Barcelona, que es pot visitar fins a l'11 de juliol, permet fer un ampli recorregut per la prolífica i polifacètica trajectòria professional d'aquest cèlebre artista francès. En les més de cent cinquanta obres que conformen la mostra (pintures, dibuixos, gravats, teixits i ceràmica) no hi falta cap dels temes que tradicionalment es vinculen a aquest artista: els carrers guarnits, els ambients festius, els paisatges mariners i els cartells publicitaris. A partir del 1919, Dufy va desenvolupar un estil propi basat en la dissociació del contorn i del color, del dibuix i de la pintura.

Miquel Àngel Codina

RAOUL DUFY. 1877-1953

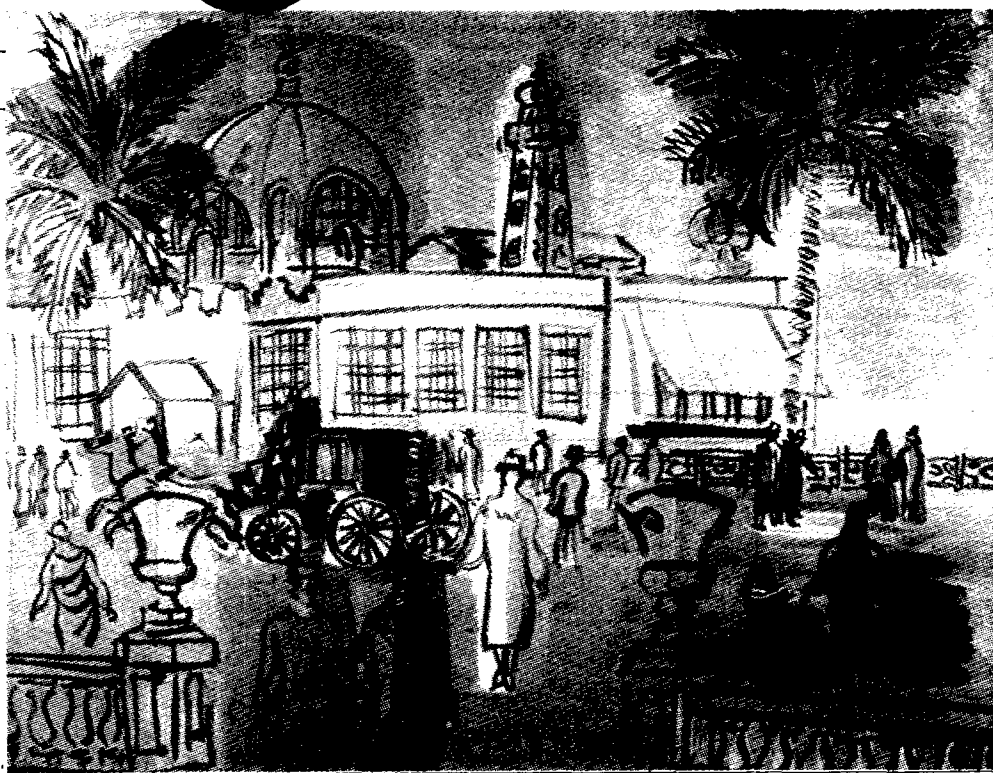
Museu Picasso / Museu Tèxtil i de la Indumentària
C/ Montcada, 15-19 / C/ Montcada, 12
08003 Barcelona

Tarragona, patrimoni de la humanitat

TARRAGONA.— L'Associació d'Amics del Museu d'Història de Tarragona ha convocat per primer cop un concurs d'abast internacional de *mail art* (art correu) i, paral·lelament, un altre de poesia visual, amb el tema «Tarragona, patrimoni de la humanitat». Aquest certamen pretén donar suport a la candidatura de Tarragona com a patrimoni mundial. S'atorgaran tres premis per a cadascuna de les modalitats, que consistirà en una escultura commemorativa, a càrrec d'un artista local encara per determinar. El termini de recepció dels treballs acaba el 22 de juliol i la decisió del jurat es farà pública el 5 d'agost. Posteriorment es farà una exposició amb totes les obres. (J.B.)

Identitat radiofònica

GIRONA.— El capellà i periodista Josep Casellas i Matas (Francià, 1958) va presentar recentment a la Llibreria 22 el seu llibre *Déu a les ones*, un estudi sobre les emissores de ràdio catòliques i ecumèniques d'Europa, publicat per Editorial Mediterrània. El llibre divideix les ràdios en tres models: pietistes, identitàries i frontereres. El periodista Llorenç Gomis va demanar en l'acte de presentació que les llicències de ràdio siguin atorgades per un organisme autònom i no per un govern, com és el cas de Catalunya. Casellas fa també aquest reclam en la seva obra, ja que demana que les emissores cristianes es dotin d'un organisme específic autònom per garantir un nivell autocrític i per mantenir la identitat de la ràdio. (M.D.B.)

«Niça, el casino del l'escullera» (1926).

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa
per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara

només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

N.I.E.

D.P.

Població

Tel.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data

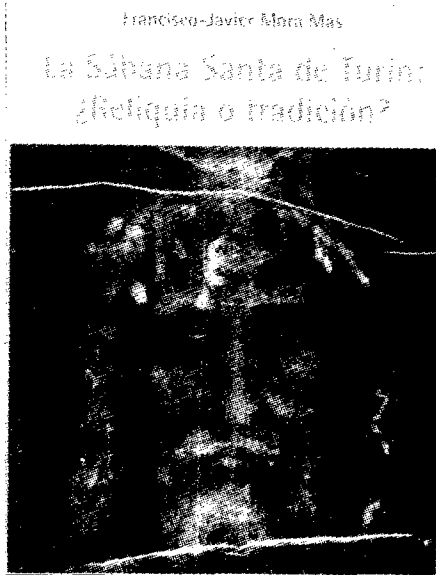
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de: CATALUNYA CRISTIANA (Departament de Subscripcions)
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Llibres

El llenç de Jesús

El Sant Sudari de Torí ha estat sotmès a innombrables estudis científics per aclarir-ne l'origen i la datació. El 1978 experts americans van analitzar la Síndone durant més de noranta hores. Els resultats van deixar oberta la possibilitat que fos la mortalla que va embolcallar el cos de Jesús. Deu anys després, el Sant Sudari va ser sotmès a la prova del carboni-14, que va atribuir al llenç una antiguitat de només uns 700 anys. Hi havia un empat científic clar, però el carboni-14 es va adjudicar la victòria emparant-se en una fiabilitat suposadament més gran. Ara Mora Mas explica detalladament els errors que invaliden aquesta anàlisi. (C.C.)

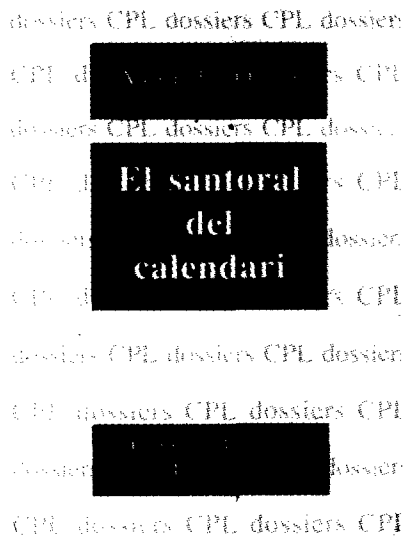

◀ Francesc-Xavier Mora Mas, *La Sábana Santa de Turín: ¿reliquia o tradición?* Editorial Claret, Col·lecció Cultura i Pensament, Barcelona 1999, 182 pàg.

Models de perfecció espiritual

Alejandro Olivar, monjo de l'abadia de Montserrat, presenta en aquest volum una breu biografia dels sants i les santes que figuren en l'actual calendari litúrgic universal. La saviesa d'historiador eclesial ha aconseguit unir el criteri biogràfic amb la vessant espiritual i, en ocasions, un humor fi. Són dades que poden ser útils per als que segueixen dia a dia les celebracions litúrgiques o per motivar la pregària personal de cada cristià.

Alejandro Olivar, *El santoral del calendario*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 1999, 240 pàg.

La sardana i la dansa

Activitats diverses

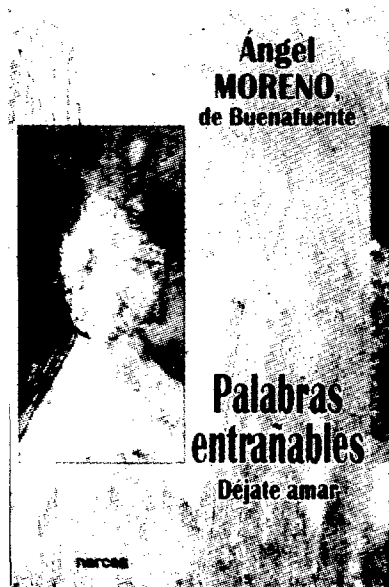
• *Montserrat Pujolar, un destí musical* és el llibre que es presentarà a Ripoll el 17 de juliol, vigília de l'aplec, sota la promoció de l'Agrupació Sardanista de Ripoll. N'és l'autor Josep Llobet i Gassó, de Manresa, fotògraf de moltes de les imatges de tema sardanista publicades en llibres i revistes diversos, i que ara també és autor literari amb aquest llibre d'homenatge a una de les nostres compositores més aplaudides. El llibre es podrà adquirir al preu de 2.000 pessetes; també podeu fer les comandes al telèfon 972 702 297, Ernest Roura, o al 972 703 884, Josep Capdevila. Ara que parlem de Ripoll volem recordar que l'aplec d'enguany, que tindrà lloc el 18 de juliol, retrà un homenatge al pare Joaquim Alqueza, una veritable forn de músics de cobla, primer a Blanes i després a Reus. Per aquest motiu, a Ripoll hi seran presents les tres cobles Pare Manyanet, i reunirà així un total de set formacions

• A Palafrugell, l'Agrupació Cultural i Sardanista comença un curs per aprendre a ballar, a comptar i a repartir sardanes, que s'acabarà el 6 de juliol, orientat a les persones adultes. Les classes es fan a la sala d'actes de Can Genís, els dimarts, de les deu del vespre a dos quarts de dotze de la nit. La inscripció és gratuïta per als socis de l'Agrupació, i per als no socis el preu és de 1.200 pessetes, que serveixen com a entrada per a l'alta de soci de l'entitat. Podeu demanar més informació al telèfon 972 613 106, Àrea de Cultura de l'Ajuntament.

• A Badalona se celebren simultàniament diversos cursos sardanistes en els punts i els horaris següents: al centre cívic Torre Mena de Llefia, els divendres, a les vuit del vespre; al carrer Felip, cantonada Àngel Guimerà, al barri de Sant Crist, els dissabtes de les onze a les dotze del matí; a l'escola Ward, de Llefia, els dimecres, de cinc a sis de la tarda; i al centre cívic Dalt de la Vila, els dissabtes, de cinc a sis de la tarda.

Josep Ventura

Déu, sinònim d'amor

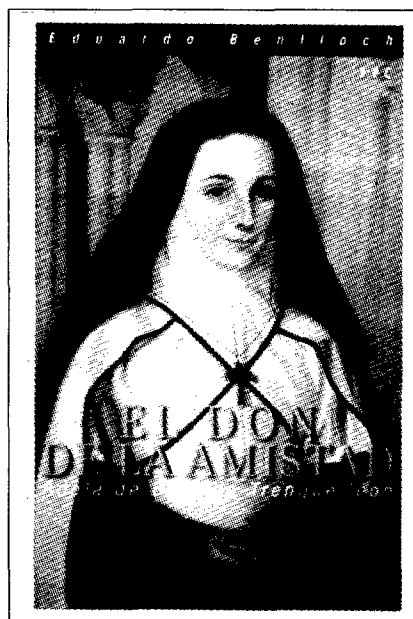
Partint de la pròpia experiència i de la proporcionada per l'acompanyament de persones orants, Ángel Moreno, animador del centre espiritual de Buenafuente (Guadalajara), transmet en aquestes pàgines una relació íntima, personal i amorosa amb Déu. «Sant Joan ens confirma —escriu l'autor en la introducció del llibre— que Déu és amor i, segons l'autor de la Carta als Hebreus, ens ho ha manifestat des del començament a través de la història.» El lector es trobarà amb un Déu que només té en boca una petició: «Deixa't estimar.»

◀ Ángel Moreno, *Palabras entrañables. Déjate amar*. Editorial Narcea, Madrid 1999, 111 pàg.

Amistat cristiana

Aquesta biografia d'Adelaida de Batz de Trenquelléon (1789-1828) —com a religiosa, es dirà sor Maria de la Concepció—, fundadora de les Filles de Maria, pretén «no tant enriquir i documentar el coneixement històric d'Adela, sinó intentar que la seva vida penetri d'alguna manera en la nostra vida», afirma l'autor en el pròleg. Segons Eduardo Benlloch, Déu li va atorgar el do de l'amistat. «Déu ha de ser el principi de tota amistat cristiana», va escriure Adela en una carta datada el febrer del 1805. (C.C.)

Eduardo Benlloch, ▶ *El don de la amistad. Adela de Batz de Trenquelléon*. Editorial PPC, Madrid 1999, 331 pàg.

Fidelitat a la fe

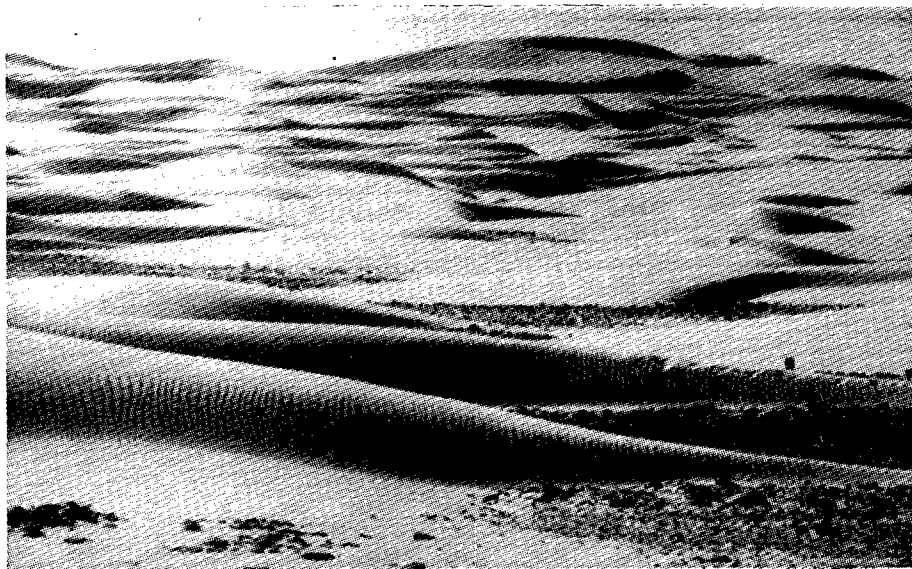

Les meditacions i els relats que Jacinto Boneta, col·laborador de l'activitat pastoral i benèfica d'Ajuda a l'Església Necessitada (AEN), presenta en aquest volum són molt alligadoros. «Estem davant d'una obra per meditar, per assumir-la com a pròpia i convertir-la en motiu de summe agraïment al Redemptor, la vida del qual se'ns ofereix com a model suprem d'elevació espiritual», afirma en el pròleg José María Sánchez, director nacional d'AEN. L'amor de Boneta a Cristo resplendeix en la seva explicació emotiva de les Set Paraules, que Jesús va pronunciar en el tràngol suprem de la creu. (C.C.)

◀ Jacinto Boneta Senosiáin, *El clamor de la Iglesia*. Editorial Verbo Divino, Estella 1999, 206 pàg.

El problema de la desertització

Entre les actualitats científiques també podem posar-hi els estudis que es fan avui dia sobre l'entorn ambiental del nostre planeta. Una de les coses que s'han escatit és per què i com minven els terrenys cultivables. Se n'han fet estudis molt acurats i els resultats no són gaire falaguers. És un fet que els deserts avancen. En nomenclatura dels científics s'anomena *desertització* qualsevol pèrdua de sòl fèrtil (que vol dir capaç de mantenir vegetació), sigui per la causa que sigui. Com pot tornar-se erm un terreny en què abans les plantes vivien sense dificultat? És un fet que això ha passat i passa; no es pot negar. I fins i tot per causes naturals. Consta que la part nord del Sàhara ha deixat de ser habitable fa només uns 3.000 anys. L'erosió de pluja i vent pot endur-se la fina capa de terra que permet la vida vegetal. Però la causa principal de la desertització avui dia és l'activitat humana. Per exemple, només la sobreexplotació dels aqüífers subterranis ja pot causar la salinització del terreny i fer-lo incapaç de sostenir

cultius; això s'ha esdevingut de vegades. I no cal dir quan certes indústries emeten productes contaminants. Dels incendis hem de dir que, per lamentables que siguin, no arriben a produir desertització, perquè el terreny on n'hi hagi hagut continuarà sent fèrtil.

El Programa de les Nacions Unides per al Medi Ambient considera que una quarta part dels continents és ara en perill pròxim de desertització.

I si ens fixem en l'estadística científica sobre la desertització provocada per l'activitat humana trobem que al món hi ha 73.000 km² de desertització molt severa (pràcticament irreversible), 8.700.000 km² de severa, 13.770.000 de moderada i 24.550.000 de lleu. A Espanya corresponen 60.000 km² de severa i 140.000 de moderada. La lleu i la moderada encara es poden arreglar amb relativa facilitat. Tots n'hem de prendre consciència per fer-ne ambient i contribuir a arreglar l'assumpte. Encara som a temps de fer que el procés reverteixi.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'electricitat i els homes que l'han investigada

En començar el segle xx els físics encara només tenen de l'àtom un model molt senzill i poc precís; el que havia suggerit Joseph J. Thomson (1877-1940): una esfera carregada d'electricitat positiva amb electrons immòbils encastats en nombre suficient per neutralitzar amb la seva càrrega negativa la positiva de l'interior. Aquesta immobilitat dels electrons ben aviat es demostrà que no podia ser. El model de l'àtom que poc després establiria Ernest Rutherford (1871-1937) situava els electrons en moviment d'estil planetari al voltant del nucli positiu. Però aquest esquema rutherfordià responia a uns fets descoberts anteriorment per un anglès que demostrà que els electrons de l'àtom reaccionaven activament a certs estímuls externs. És també una història que val la pena de conèixer:

Charles Glover Barkla
(1877-1944)

Aquest físic va néixer a Widnes (Lancashire) el 1877. El seu interès per la física el portà a matricular-se a la University College de Liverpool, on, de seguida, es va distingir com un alumne excel·lent. Tant, que el seu professor, Oliver Lodge (1851-1940) el prengué d'ajudant, fins al punt que quan ell no podia donar la classe el substituïa el seu alumne. Però no cal dir que Barkla també va aprendre molt de Lodge. Aquest professor era un dels d'avantguarda en el camp de l'electricitat; partidari entusiasta també de les idees noves sobre l'estructura de l'àtom. El 1890, interessat per les ones electromagnètiques, havia fet experiments semblants als de Hertz i de Marconi. Va ser un dels precursors de la radiocomunicació. Pels seus treballs en aquesta matèria va obtenir el títol de Cavaller el 1902.

No és estrany, doncs, que Barkla des-

30 Barkla descobreix una nova propietat dels electrons

prés d'obtenir el graduat, animat pel seu mestre, volgués dedicar-se a la investigació en aquest camp. Per això se n'anà a Cambridge a treballar amb J. J. Thomson. Allà va començar les seves recerques sobre la naturalesa dels raigs X, descoberts per Röntgen el 1895, tal com explicàvem al capítol 23. I va descobrir, de moment, que aquestes misterioses radiacions eren dispersades pels gasos de manera que la magnitud de la dispersió era proporcional a la densitat del gas, que és el mateix que dir al seu pes molecular. D'això ja se'n deduïa una conseqüència interessant: que hi havia d'haver una correlació entre la massa de l'àtom i el nombre de càrregues elèctriques que tingués, o sigui d'electrons, ja que eren evidentment aquestes partícules les responsables de la dispersió. Això ja feia pensar en una connexió entre el nombre d'electrons d'un àtom i la seva posició en el sistema periòdic de Mendelèiev. Era el primer pas cap al concepte de nombre atòmic que no trigarà a sorgir.

El 1902 Barkla tornà a Liverpool. I hi continuà fent investigacions en el mateix camp. I el 1904 ja podia demostrar un altre punt important sobre la naturalesa dels raigs X: es dispersen de tal manera que no poden ser altra cosa que ones transversals, com les de la llum. No eren ones longitudinals, com havia suposat precisament el seu descobridor Röntgen.

Però va ser el 1906 que portà a cap el seu treball més important: cada element químic dispersa els raigs X d'una manera que li és pròpia; és a dir, la penetració del

raig dispersat és característica de cada element. Avui dia direm: la longitud d'ona és diferent segons l'element de què es tracta, però Barkla no tenia cap mitjà per mesurar la longitud de l'ona dels raigs X, i el seu mèrit és haver pogut enunciar aquest resultat amb mesures indirectes. Com s'ho va fer? Amidant la quantitat d'absorció dels raigs en una placa d'alumini de gruix conegut. I va veure que, col·locant els elements en l'ordre en què es feien més penetrants els raigs que emetien, resultava que restaven ordenats en la mateixa situació en què es troben a la taula periòdica. Això, que és elemental avui dia, era la primera vegada que s'experimentava. I l'experiment també deia que els electrons de cada àtom reaccionaven, en rebre la radiació, segons la seva posició o distància al nucli i que amb el seu moviment produïen els raigs característics. Immòbils no haurien irradiat res.

Ressonància del descobriment

El jove físic anglès Henry G.-J. Moseley (1887-1915) va ser el primer a adonar-se de la importància de la troballa de Barkla en ordre al que significava per a conèixer l'estructura dels diversos elements quítics. Aquella proporcionalitat descoberta pel físic de Liverpool era clar que havia de respondre al nombre d'electrons de cada àtom, el qual nombre seria també el nombre d'ordre de l'element a la taula de Mendelèiev. Això possibilitaria

fins i tot trobar per mitjà dels raigs X quin lloc correspondria a un element desconegut que s'hagués de classificar. O sigui trobar els elements quítics que faltaven per ocupar les «finestres» o llocs buits de la taula periòdica. Quan Moseley el 1914 desenvolupà aquesta seva teoria sobre el nombre atòmic encara hi havia set finestres per omplir. Hem d'esperar el 1923 per omplir-ne una amb aquest mètode; va ser Georg von Hevesy (1885-1966) qui va identificar per primera vegada un nou element, que s'anomenà *hafni*, a través de l'espectre que presentava als raigs X, pel mètode indicat per Moseley. Però aquest no ho pogué saber. Havia mort el 1915 a Gal·lípoli, fent de soldat a la desgraciada guerra europea, quan encara no havia fet els 28 anys. Bon candidat al premi Nobel de Física no pogué obtenir-lo. El 1924 el rebia el suec Karl M. G. Siegbahn (1886-1978) que fou qui continuà el treball iniciat per Moseley.

Mentrestant Barkla continuava amb les seves recerques sobre raigs X, i descobrí que la radiació característica de cada element en realitat era doble. Hi havia dues radiacions diferents, cosa que demostrava que els electrons no es trobaven tots a la mateixa situació sinó en dos estats desiguals. I anomenà radiació K la més penetrant, i radiació L la que no ho era tant. Ja tenim el primer pas cap a la idea que la distribució dels electrons al voltant del nucli atòmic ha de ser en «capes» diverses. Això fou estudiat amb més detall per Siegbahn que arribà a la conclusió que els elements de nombre atòmic més elevat poden arribar a tenir, a més de les capes K i L de Barkla, cinc capes més, que ell anomenà M, N, O, P, i Q. I així seguim anomenant-les ara.

A Barkla també li fou concedit el premi Nobel de Física pels seus estudis sobre els raigs X el 1917.

Des de les 02.00 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emet informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 07.00-07.05 *Mirant Endins* (petit espai de reflexió)
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi* (programa cultural per a tots els públics). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
21.30-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazin d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical), a càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Alberto Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimarts

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (inclou *Mar de Claror*, programa de catequesi)
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Cita Concertada* (espai per a la conversa). Presentat i dirigit per Helena Garcia Melero.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *En Família* (temes al voltant de la família). Presentat i dirigit per Ester Alloza.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
21.00-21.30 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
21.30-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazin d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazin de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (selecció de musicals). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música de jazz). Presentat per Txell Bonet.
01.30-02.00 *De nou n'heu* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (informació esportiva). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Bojos per la Ciència* (tertúlia científica). Presentat i dirigit per Antoni París i Caterina López.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Lourdes Vergés i Rogeli Vázquez.
00.00-02.00 *A Cel Obert* (programa de reflexió i pregària). Presentat i dirigit per Montserrat Esteve.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

«Signes dels Temps» tracta el tema **Obscurantisme i esoterisme**. Una visió cristiana sobre la necessitat de conèixer el futur.

Desconnexions de Ràdio Estel**Dilluns**

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Una Setmana Més*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimarts

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *El Tresor de la Història*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimecres

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dijous

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *La Taula de l'Evangeli*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Divendres

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.15-22.00 *Senda Sonora*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dissabte

- 09.00-10.00 *Senda Sonora* (repetició)
12.00-12.30 *Una Setmana Més* (repetició)
12.30-13.00 *Diàlegs amb Joan Martí*
21.00-21.30 *Estels Sobre el Principat* (repetició)

Diumenge

- 08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)
18.00-18.30 *Els Nostres Tresors* (repetició)

Diumenge 27

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
09.30 *Pueblo de Dios*

«Iconos, las más bellas imágenes». Les icones es remunten als orígens del cristianisme, tot i que va ser al segle v quan es va fer el pas cap a la representació de la imatge dels màrtirs. A l'Estat espanyol artistes i associacions cultiven aquest art expressiu de misteri i de mística.

10.00 Últimas preguntas

«Tierra Santa: el quinto evangelio».

10.25 Testimonio**10.30 Santa Missa**

Amb la participació de la Coral de Vilabella (Alt Camp, arquebisbat de Tarragona), sota la direcció de Maria-Glòria Estalella.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa.)

11.15 Esglésies de Catalunya**Dilluns 28**

- 17.15 *Pueblo de Dios*

Dissabte 26**09.20 Signes dels Temps**

«Obscurantisme i esoterisme». Convertir en negoci el desig de saber el nostre futur.

Una visió cristiana sobre la necessitat humana de saber què ens oferirà la vida. Reportatge.

Altres temes:

—Entrevista a Joan Pera, actor.

—Els visitadors de vaixells.

—Reportatge dels camps de refugiats d'Albània.

Testimoni d'un càmera de TV català i reportatge amb les imatges enregistrades.

—Crítica de cinema amb Jordi Cabanas.

—Reflexió sobre l'Evangeli amb Josep M. Ballarín.

(Presentat per Teresa Pou.)

Aquest és l'últim programa de la temporada!

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a la 1.30 h de la nit, pel Canal 33.

Cada divendres**20.30 Creure avui**

(Dirigit per Ramon Safont-Tria.)

Creure avui repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous**21.40 Paraula i vida**

Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada divendres**22.30 Camí de vida**

Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida* (director: Francesc Rosaura).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h, *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.05h, *El Espejo*. Tots els divendres, a les 15.05h, *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h, *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h, *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h, *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 10.00h *Iglesia noticia*; 14.30h *Letra y música*; 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

COPE/BARCELONA FM (102.0) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 14.30h *Letra y música*; 15.05h *Espejo del tercer mundo*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos de Dios*. Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Elisa Vidal Mas, autora del llibre *Tous, memoria viva*, contes i llegendes de l'Anoia (Ed. Claret); suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.10h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

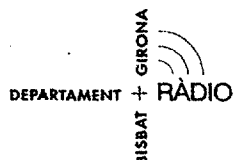

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 19.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge al matí).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.30h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimecres 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix el programa dimarts a les 2.30 del matí. Les emissores **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) emetran properament aquest programa.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *El significat de l'Evangeli*. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 15.05h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

* L'emissió que es realitza a les 15.05 a **Onda Rambla Girona** és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí.

L'emeten **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 16.45h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.00h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimarts 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dijous 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix *La Cova del Country* els dijous a les 2.30 del matí. **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) inclouran properament

aquest programa en la seva programació.

Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu de Sant Joan** (Sant Joan de les Abadesses) (107.4 FM) dilluns 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA programa mensual de 30 minuts que analitza i aprofundeix temes d'interès. Presenten: Anna Estartús i Josep Casellas.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) sense concretar. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) primer dijous 19.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim dissabte 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix aquest espai el primer dissabte de mes a les 3.00 del matí.

PUNT DE TROBADA magazine setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Té les seccions *Dels joves per als joves*, *Costumari Cristià*, i l'últim divendres de mes *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM), **Cope Figueres FM** (88.0 FM), **Cope Costa Brava** (90.3 FM) els divendres a les 15.05.

ALTRES PROGRAMES DE RÀDIO

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.10h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Tóp Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

* **Ona Jove de Riudellots** retransmet també la missa els dissabtes a les 20.30 i de dilluns a divendres a les 8.00.

Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia*, diumenge 10.00 matí.

Ràdio Dos.84-Hostalric (105.8 FM) *Antena familiar*, dissabte 14.00h.

Ràdio Salt (97.7 FM) *Parròquies de Salt*, dissabte 9.05 matí.

Ràdio Tordera (107.1 FM) *La veu de la parròquia*, dissabte 9.05 matí.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte i diumenge a les 14.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte i diumenge a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.30 a 21.30 *Caritas a la ràdio*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. (Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Ràdio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO DELTA (FM 107.6) - Dimecres a les 15.00h *La veu de les parròquies*, que conté les seccions *Notícies de les parròquies*, *Paraules de vida*, *Notícies de l'Església*, *reportatges* i *entrevistes*, *ONG voluntariat* i *comentari de l'Evangeli*.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: *Santa Missa*.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

INFORMACIÓ D'INTERÈS GENERAL

Declaració de renda

**AQUEST GEST
AJUDA L'ESGLÉSIA**

ASSOCIACIÓ TRIBUTÀRIA
Digues a l'Estat què ha de fer amb una part dels teus impostos.

FES UN GEST GRATUIT
L'Estat aportarà un 0,52% dels impostos que ja pagues.

EXERCITIS AQUEST DRET
Tant si fas tu la declaració com si demanes que te la facin.

QUE EN FARA L'ESGLÉSIA?
Un millor servei pastoral i social.

QUI MÉS POT FER?
Explica-ho a les teves amistats i convida-les a fer el mateix gest.

gràcies

DEPARTAMENT DE CATALUNYA
GERMANOR

Per demanar lloc, dia i hora per fer de manera gratuïta la declaració de la renda 98 cal trucar al 901 223 344. Recordem que podeu ajudar a l'Església posant una creu a la casella «Col·laborar al sosteniment econòmic de l'Església catòlica».

ESCOLA D'ESTIU PER A CATEQUISTES

• **BARCELONA/VIC.**— Del 19 al 23 de juliol, al seminari de Barcelona, i del 2 al 7 d'agost, al seminari de Vic, jornades per millorar la formació personal i créixer en la fe, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears. Informació: Secretaria del SIC, de dilluns a divendres de 9.00 a 13.00, telèfon 933 021 041.

CAMPS DE TREBALL

• **ASSOCIACIÓ ASPANIAS.**— Organitza del 5 al 14 de juliol, a La Floresta, colònies per a persones amb disminucions psíquiques. L'associació té quatre espais adreçats a persones amb disminució i organitza estades de cap de setmana durant tot l'any. També necessita voluntaris per a aquests espais. Telèfon: 934 872 277 (Mònica Vázquez).

• **ATENEU POPULAR DE SANT ROC.**— Organitza un camp de treball «Quart Món: Nens en risc social» per a joves a partir de 20 anys, de l'1 al 10 de juliol. Telèfon: 933 993 951 (Salva o Leo).

• **ASSOCIACIÓ AUXÍLIA.**— Prepara un casal d'estiu destinat a nens amb plurideficiències, durant les dues quinzenes de juliol. Telèfon: 932 042 269 (Maria).

• **RELIGIOSES DEL SAGRAT COR.**— Tenen un camp a Nazaret (València), del 3 al 17 de juliol, i fan una crida per col·laborar en tasques d'animació, temps lliure i reforç escolar adreçat a nens d'entre 5 i 14 anys. També s'ofereix un espai de reflexió, d'intercanvi d'experiències i del seguiment de Jesús amb joves d'altres llocs. Telèfon: 963 644 626 (Ana Océja).

• **FUNDACIÓ PROJECTE-HOME.**— Necessita voluntaris, majors de 21 anys, per als mesos de juliol i setembre per col·laborar en pisos d'acollida i en activitats culturals, i així dur a terme el programa terapèutic-educatiu per a la rehabilitació, reinserció social i prevenció de les drogodependències. Telèfon: 934 693 225.

Internet

• **JUSTÍCIA I PAU.**— A www.pangea.org/org/juspau podeu conèixer les comissions de treball que existeixen, els seus objectius i les activitats que realitzen, així com el calendari de reunions i les accions programades.

• **MEDJUGORJE.**— A www.eclipse.it/medjugorje trobareu la revista *Maria*,

Reina de la Pau, així com notícies sobre Medjugorje i el seu missatge, com ajudar les víctimes de la guerra de Kosovo i informacions sobre el Papa.

Barcelona

• **FORMACIÓ.**— El 28 de juny, a les 13.30, conferència inaugural de la Universitat d'Estiu de la URL a càrrec d'Alain Touraine, sociòleg francès. Presentació del programa de Màster i Postgraus ICESB-Pere Tarrés per al curs 1999-2000. Lloc: passeig de Sant Gervasi, 47 - Barcelona.

• **TEATRE.**— El 30 de juny, a les 21.30, actuació d'Amanida Teatre (ONCE, Tarragona) amb l'obra *Pervertements*, en el marc de la primera Mostra de Teatre Social, organitzada per l'Escola Universitària de Treball Social (ICESB) i l'Escola Universitària d'Educació Social (Fundació Pere Tarrés) de la Universitat Ramon Llull. Lloc: Ateneu Nou Barris, c/ Portlligat s/n - Barcelona.

• **GRADUACIÓ A BLANQUER-**

NA.— El 30 de juny, a les 17.45, Eucaristia a la parròquia de Santa Anna de la cinquena promoció de diplomats en Infermeria i Fisioteràpia; a les 19.30, acte de graduació al Palau de la Música Catalana. Padri: Joan Corbella.

• **ALCOHOLISME.**— L'associació Rauxa organitza un curs de coneixements bàsics sobre l'alcoholisme els dies 3, 9 i 10 de juliol. Més informació: c/ Doctor Rizal, 14, baixos - Barcelona, tel. 934 156 298.

• **CONCERT DE CARILLÓ.**— El 4 de juliol, a les 12.00, concert d'Anna Maria Reverté amb un programa que inclou peces com *Les puntaïres de Begues*, *Suite Compostel·lana* o *Records de l'Alhambra*. Lloc: Palau de la Generalitat, Pl. Sant Jaume, 4 - Barcelona.

• **HORA SANTA.**— El 4 de juliol, a les 17.45, Hora Santa amb Mons. Ramon Daumal com a predicador. Aquest acte, organitzat per la Unió Comarcal de Lligues de Perserverança del Baix Llobregat, se celebrarà a la Colònia Güell.

• **ELS CAMINS DE SANTIAGO.**— Del 5 al 9 de juliol tindrà lloc un curs destinat a divulgar la riquesa cultural dels diferents camins que porten a Santiago de Compostel·la. En aquest curs, la literatura, la història, l'espiritualitat, l'art i la societat queden relligats pel mateix fil conductor del camí de Santiago. Inscripcions: Centre Cristià dels Universitaris i Professionals (CCUP), c/ València, 244, 3r - Barcelona, de dilluns a divendres de 10.00 a 14.00 i de 18.00 a 21.00.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a religioses del 10 al 19 de juliol, dirigits pel P. Ferran Manresa, s.j., a la casa d'exercicis Sant Ignasi-Sarrià, c/ Carasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 038 862.

• **CURSETS DE CRISTIANDAT.**— El Moviment Diocesà de Curssets de Cristiandad organitza un cursset del 9 a l'11 de juliol, adreçat a persones que

«Fes servir la teva llum,
però apaga'n la brillantor.»

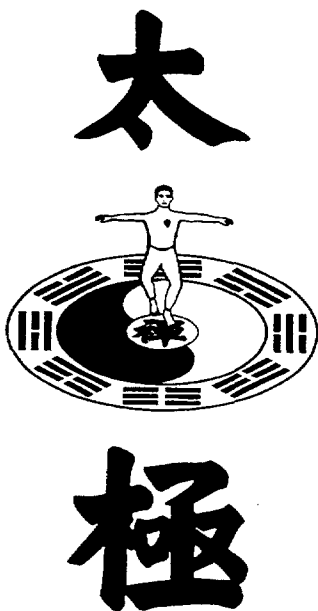
CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG:

De l'1 a l'11 de juliol, al Santuari Nuestra Señora de Montesclaros de Cantabria.

Informació: Pilar Moradillo,
Tel. 942 341 452.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpna@ctasa.es

Katharine Hepburn.

Hollywood corona Katharine Hepburn i Humphrey Bogart

Amb ella es va trencar el motlle. Dotada d'una bellesa poc convencional —un rostre angulós i un cos que Spencer Tracy qualificava de «sac d'ossos», d'on traspuaven un magnetisme i una elegància sense límits— per als canons que imperaven en els anys trenta a Hollywood, Katharine Hepburn va esdevenir en un tancar i obrir d'ulls una estrella cinematogràfica gràcies a una enorme versatilitat interpretativa. Poques actrius han estat capaces d'alternar amb tanta convicció la comèdia i el drama, la rialla i el plor.

Las cuatro hermanitas, La gran aventura de Silvia, Damas del teatro, La fiera de mi niña, Historias de Filadelfia, La costilla de Adán, La reina de África, Adivina quién viene esta noche, El león en invierno o En el estanque dorado són algunes de les mítiques pel·lícules en què ha estampat el seu segell propi i intransferible la pèl-roja més fascinant, indòmita i independent del setè art. Quatre Oscars avalen la magnífica trajectòria artística d'aquesta dona, eterna *enfant terrible*, que es va avançar al seu temps.

La personalitat de Katharine Hepburn s'ha revalorat dècada rere dècada fins a assolir avui dia una dimensió única i excepcional. Actualment és una de les actrius més admirades i respectades de la pantalla. Les noves generacions d'espectadors se senten desconcertats davant la modernitat del seu estil i de la seva actuació. Kate, que viu retirada de la professió, va complir 92 anys el 12 de maig passat. Recentment l'American Film Institute l'ha elegida com la millor actriu del segle. En la llista confeccionada per aquesta institució cinematogràfica, que inclou vint-i-cinc actrius i vint-i-cinc actors de l'època daurada de Hollywood, Bette Davis i Audrey Hepburn han conquerit, respectivament, el segon i el tercer lloc.

Hepburn té com a oponent masculí en l'esmentada llista un dels actors més carismàtics i consagrats: Humphrey Bogart. Gairebé cinquanta anys després de formar parella a *La reina de África*, tots dos tornen a remuntar junts el riu de la llegenda. Bogart (1899-1957) va interpretar al llarg de la seva carrera un grapat de gàngsters, d'aventurers, de perdedors i de solitaris. Si bé se l'acostuma a identificar sobretot pels seus papers de dur, quan en tenia oportunitat, també sabia mostrar la seva faceta més tendra i seductora.

La beguda era un tret característic de molts dels seus personatges. Quan a *Casablanca*, Conrad Veidt li preguntava la seva nacionalitat, Bogart responia sense immutar-se: «Borratxo.» *El halcón maltés, Tener y no tener, El sueño eterno, El tesoro de Sierra Madre, Llamad a cualquier puerta, El motín del Caine, Sabrina, La condesa descalza i Más dura será la caída* són altres de les seves pel·lícules que ja han entrat a formar part de l'Olimp del cel·luloide. En la llista elaborada per l'American Film Institute, Cary Grant i James Stewart han obtingut el segon i el tercer lloc. Llegendes immortals.

Miquel Àngel Codina

*a la feina,
al cotxe,
a casa...*

**★ ràdio
estel
FM 106.6**

...sempre al teu costat

Des del carrer

Apollinaire Onamena és un sacerdot de 48 anys del Camerun que viu a la ciutat de Batouri, de 365.000 habitants, on és rector del Seminari Menor. Defineix la seva fe dient que és «servir el Crist a través dels germans». Al Camerun el 82% de la població és catòlica. En aquest país, situat a l'Àfrica negra, es parlen 120 llengües indígenes, i el francès i l'anglès, herència de les colònies. Els principals recursos són la fruita, el cacau, el cafè, el cotó i ramaderia.

Foto: Maria Puyol

«El problema és que a Occident els avenços de tot tipus ofeguen la fe»

—Quina postura pren l'Església al Camerun?

—Ajudar. No només fa tasca missionera fent conèixer l'Evangelí, sinó que ho fa a través de l'ajuda social i material. Els seus missioners treballen en escoles, hospitals, dispensaris. Ho fan en centres que ja existeixen o, si no n'hi ha, busquen recursos i els creen.

—D'on li ve la seva vocació?

—A la ciutat on vivia va venir un sacerdot missioner francès i un dia va celebrar la missa. Vaig veure que ho feia amb tanta emoció i respecte que em va impressionar. Vaig pensar que m'agradaria ser com aquell home.

—Li agrada ensenyar?

—Molt, és fantàstic poder formar la gent. Les relacions amb els seminaristes són molt bones i estan contents amb mi perquè veuen que només pretenc que siguin homes de fe. A més, m'agrada molt la formació, començant per la meua. No es pot formar els altres si

primer tu mateix no ho has fet abans. Considero que mai no acabaré la meua formació i que n'he d'aprendre constantment. Només podràs donar als altres si tens; com més preparat estigui, més podré donar.

—Com va ser el seu primer contacte amb el món occidental?

—Va ser el 1985 a París. Em va sorprendre l'organització, el desenvolupament, la tecnologia. Com a contrast al meu país havia estat a la zona occidental fent de missioner, allà no hi havia carreteres i anava en bicicleta per camins estrets i en males condicions. En algunes zones del Camerun encara es nota força la diferència amb el món occidental, que només és més petita a les ciutats. Actualment, a part de dirigir el Seminari també m'encarrego d'anar a comprar menjar quan puc amb un cotxe o si no, amb el que sigui, pels poblats de les tribus. He de passar per la selva on hi ha panteres, serps, etc. He d'anar amb compte. Una

vegada, es va posar a ploure, el cotxe es va espatllar vaig passar tota la nit a la intempèrie, ja que en aquesta zona gairebé no circulen vehicles. Vaig tenir la sort que l'endemà va passar un cotxe i em va recollir i després vaig poder tornar a buscar el cotxe amb un mecànic.

—I pel que fa als valors?

—Occident té avantatges i inconvenients com Àfrica. Per a mi, el que té més valor a la vida és la fe en Déu. El problema és que a Occident, la tecnologia, la ciència i els avenços de tot tipus ofeguen la fe i crec que això és negatiu. Nosaltres, que no tenim tot això, vivim la fe amb més força i tenim una mentalitat més positiva. El que passa és que es fa un ús incorrecte dels avenços, de la tecnologia i del desenvolupament. Han de servir a la Glòria de Déu i en canvi els homes s'ho queden per treure'n profit.

Marta Puyol

Apollinaire Onamena és un sacerdot del Camerun

Impromptu

Descobrir allò que sempre has vist

Hi ha moltes coses que són presents a la vida de cadascú des del dia de la naixença, que de tan vistes passen desapercebudes. Per exemple, el dia que vaig néixer, els quatre primers campanars de la Sagrada Família es veien des de la galeria de casa meua arranats a una mitja altura i, al pas dels anys, ells també creixien. Després, les cases que s'anaven construint a l'entorn obstruïren la vista fins a gairebé oblidar-los aparentment.

I els campanars han anat creixent i després dels quatre primers ja coronats, va començar la construcció dels altres quatre... Però ja no es podien veure des de casa. Els veia des del Parc Güell o des del cim del Tibidabo, o alguna vegada que els quefers de cada dia feien que passés per allí... Y aleshores em sentia deprimat per aquell enorme encastellat mirat des de peu pla... També, amb els anys s'ha anat fent realitat el que serà l'interior del temple.

Ni me n'he adonat de com creixia rítmicament com tampoc m'he adonat del pas del temps que anava caient-me damunt mentre el temple creixia... Me n'he adonat avui que, unit al grup de sacerdots lletraferits que cada any s'apleguen per fer més forta la seva amistat i fer-se mútua ofrena dels seus treballs, he pogut veure la immensitat de l'obra que Gaudí va projectar i que ja es veu pròxima a acabar-se, encara que es digui que, possiblement, d'aquí a cinquanta anys, l'última pedra coronarà l'edifici.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Notes postelectorals

Precedits per múltiples enquestes, els resultats electorals són, en realitat, la gran enquesta. El seu interès no es limita a l'àrea política. Tots els qui, d'una manera o d'una altra, es comuniquen amb la societat i es proposen d'adreçar-li missatges, hi troben pistes interessants. També des d'un punt de vista pastoral cal fer-ne una lectura atenta.

Mirant els mapes electorals d'Espanya que publiquen aquests dies els diaris, es fa evident la singularitat de Catalunya: aquí minven tendències que en el conjunt de l'Estat creixen... No cal recórrer als grans temes identitaris: unes simples eleccions ens porten al cap del carrer... La conseqüència per a nosaltres és òbvia i, d'altra banda, ben coneguda per uns i tossudament oblidada per altres: estils i llenguatges catòlics que escauen a d'altres indrets, aquí desdiuen de la sensibilitat majoritària. La pre-

ocupació de l'Església que peregrina a Catalunya, des de *La tradició catalana* del venerable Torras i Bages (1891) fins a *Arrels cristianes de Catalunya* (1982), ha estat oferir als ciutadans d'aquest poble l'accés a la fe cristiana des de la seva mentalitat. Una aspiració al capdavant prou modesta: que nos'afegeixin aquí obstacles aleatoris a les dificultats corrents i universals que comporta el fet de creure.

Un sector àmpliament majoritari de la nostra ciutadania se sent atret per dos objectius: el de la justícia social i el de la catalanitat. Les últimes eleccions han privilegiat àmpliament el primer. Probablement perquè la dosi de catalanisme que conté el programa

socialista resulta suficient per a molts. En canvi, la dosi de canvi social ofertada pel sector CiU ha estat percebuda com a insuficient: què se n'ha fet, de les antigues referències al model socialdemocràtic nòrdic i als nuclis socialment més avançats de la democràcia cristiana?

Darrere de cada opció hi ha una cultura sociopolítica. És aquesta cultura la que ens cal considerar per tal de discernir-hi els elements de proximitat i els de discrepància amb la mentalitat cristiana. En els dos grans objectius esmentats, el diàleg és relativament fàcil. Han estat treballosament assumits pel nucli central del nostre catolicisme al llarg d'aquest segle. Però el nou progressisme insisteix, tant o més que en els temes socials, en qüestions relatives a la família, al sexe, al model de persona. Aquí el diàleg se'n torna difícil. Amb l'agreujant que una part dels sectors moderats s'esllavissen progressivament cap a les posicions més característiques de l'esquerra clàssica. Hi ha molt a reflexionar —i a fer— en aquest punt.

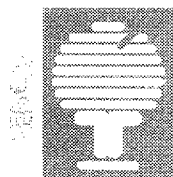
La campanya electoral passada ha mantingut la neutralitat religiosa habitual d'ençà de la transició. Només una part de la propaganda d'Esquerra Republicana posava en boca de persones imaginàries una petita barreja de referències polítiques i confessionals...

M'he limitat, com veurà el lector, a aventurar un índex elemental de temes a tenir en compte.

Ara mateix

Targetes solidàries

*Utilitzant les targetes
de la Caixa de Terrassa
podreu ajudar els altres*

CAIXA DE TERRASSA

AMB LES PERSONES